

ΜΕ ΕΝΘΕΤΟ 3,00 Ευρώ

58

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2009

7615 • ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ 1η ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ • 1,50 €

BABYLONIA

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Μακρυγιάννη 17, Θεσσαλονίκη, Τ.Κ. 546 25

ΔΕΘ: Η αντίδραση
βάζει τα γιορτινά της
σελ. 3

Ελεύθερος ο Θοδωρής...
σελ. 3

**Αγώνας για τη Γη και την
Ελευθερία**
σελ. 4

Η Συγκρότηση ταυτοτήτων
σελ. 5

Σε επικίνδυνους δρόμους
σελ. 10

Βάρδιες θανάτου
σελ. 33

**Συνέντευξη με τον “djado Sasho”
(θείο Sasho)**
σελ. 34-35

**Τρίτο ΚΑΜΠΙΝΓΚ Ενάντια στην
εκτροπή του Αχελώου**
σελ. 36

Η ΛΑΡΚΟ ξερνάει καρκίνο
σελ. 39

ΦΑΚΕΛΟΣ: σελ: 11-12, 29-30

Η διαχείριση του Νερού

ΕΝΘΕΤΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

b comix
Αλέξανδρος
Σχισμένος

ΕΝΘΕΤΟ

Z
Magazine

Επιλογές από
Z Magazine - **Z** Net

40 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ,
Ο ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΒΡΑΣ
ΜΙΛΑΕΙ ΓΙΑ ΤΟ Z

Τζον Έσθερ

ΤΑ ΚΑΡΤΟΥΝ ΩΣ
ΜΕΣΟ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

Μια συνέντευξη της
Στέφανι Μακρίλαν
στην Κάλι Μπογκς

ΛΗΣΤΕΥΟΝΤΑΣ
ΤΗ ΣΟΔΕΙΑ ΤΗΣ
ΦΥΣΗΣ

Βαντάνα Σίβα

Ο ΤΣΑΡΛΙ
ΕΓΚΑΤΕΛΕΙΨΕ
ΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ
ΣΟΚΟΛΑΤΑΣ ΤΟΥ

Μαρί Τριγκόνα

...της σύνταξης

Τα δέντρα είναι ξυλώδη φυτά με πολλούς, δευτεροβάθμιους κλάδους που υποστηρίζονται χωρίς την στήριξη του εδάφους, από έναν ενιαίο κύριο μίσχο (κορμό). Σε σύγκριση με τα περισσότερα άλλα φυτά, τα δέντρα είναι μακρόβια, μερικά φθάνουν σε ηλικία αρκετών χιλιάδων χρόνων και αναπτύσσονται έως και πάνω από 115 μέτρα σε ύψος. Φυτρώνουν παντού και ανεξέλεγκτα -αν τα αφήσεις- καταστρέφοντας πάρκινγκ, πολυκαταστήματα, οικόπεδα, βίλες, και νεόχτιστους συνοικισμούς με σπίτια σε πολύ καλές τιμές.

Μία παρενθεσούλα για τις φωτιές: στον καταυλισμό της Πάτρας ήταν τα σπίτια 1500 ανθρώπων, δεν είδα κανένα κανάλι να διαμαρτυρείται, να ψευτοκλαίει ή τέλος πάντων να ζητάει ευθύνες. Για τα σπίτια που έτσι κι αλλίως φτιαχτήκανε πάνω στα καμένα από προϋγουμενες φωτιές, το δάκρυ το έχουνε έτοιμο...

Κατά τ' άλλα, καλά περάσαμε το καλοκαίρι, βρεθήκαμε στη καθιερωμένη συνέλευση της Μεσοχώρας, με τους μεσοχωρήτες κάναμε camping απο 5-15 Αυγούστου και τέλος διαδηλώσαμε ενάντια στην εκτροπή του αχελού, άλλη μια φορά (εμείς και οι μεσοχωρείτες... κάποιoi άλλοι διαβήκαν καμιά δεκαριά φορές...πέρα δώθε... ζαλιστήκαμε. Ίσως το κάνανε για να ζαλιστεί το φράγμα και να πέσει, ποίος ξέρει; το φράγμα.

Βγήκε και ο Θεοδωής Ηλιόπουλος, αλλά αλήθεια, οι 8 μήνες που κάθισε μέσα πως πληρώνονται; Γιατί θα αθωθεί ο άνθρωπος στο δικαστήριο, δηλαδή για να μην ξεφύγει στο εξωτερικό και καλά ο κατα φαντασίαν του μπάτσου σπάστης τζαμαριών, πρέπει να χάσει την ελευθερία του 8 τουλάχιστον μήνες στις εξωτικές φυλακές της Ελλάδας. Δεν την έχουμε και σε μεγάλη εκτίμηση την ελευθερία βλέπω. Τέλος πάντων, βγήκε ο σύντροφος και αυτό κάτι είναι... με αυτούς που έχουμε μπλέξει.

Τώρα θα πάμε ΔΕΘ, με ΠΕΚΟΠ και το σωματείο της ΕΥΑΘ για να Διαδηλώσουμε. Πάμε Θεσσαλονίκη, Μικρόπολις για τις εκδηλώσεις του τριημέρου, για να πάρουμε ελεύθερο, δημόσιο, κοινωνικό αέρα Θεσσαλονίκης

Και μετά Αθήνα Nosotros, Πάτμου και Καραβίας, Αγρίνιο στον κοινωνικό χώρο.

Πέσανε οι αστυνομικές σχολές φέτος, μονό κρυφά μπορούσαν οι επίδοξοι δολοφόνοι να δηλώσουν την προτίμησή τους στο να δέρνουν- ενίοτε να δολοφονούν- να τρομοκρατούν την κοινωνία, να δέχονται εντολές και φυσικά να τις εκτελούν, να πουλάνε προστασία, να πουλάνε ή να βοηθούν στην πώληση μεγάλων ποσοτήτων ηρωίνης και άλλων φαρμακευτικών σκευασμάτων και τέλος να ανήκουν στη μεγάλη κρατική συμμορία. Οι δηλωσιές προτιμούν μια ζωή χωρίς αξιοπρέπεια, αρκεί να είναι εξασφαλισμένοι.

Δεκέμβρης - Αστ. Σχολές: 1-0

Ιδιοκτήτης: Εταιρεία για την επικοινωνία και τον πολιτισμό Βαβυλωνία, ΑΜΚ
Εκδότης - Διευθυντής: Άννα Καραγεωργίου
Διεύθυνση: Μακρυγιάννη 17, Θεσσαλονίκη, Τ.Κ. 546 25, ΤΗΛ.: 2310-261.290
Εκτύπωση: Διεθνές Δίκτυο μέσων Ε.Π.Ε.
Φωτογραφίες: Ευρωκίνηση

ΑΘΗΝΑ: Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Nosotros - Θεμιστοκλέους 66 - Εξάρχεια - Τηλ: 6944295785

ΞΑΝΘΗ: Χώρος "Ex Nihilo" Τηλ.: 6974.143.889

ΚΟΜΟΤΗΝΗ: Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος "Adelante" - Αγ. Γεωργίου 36, Τ.Κ.: 691 00 - Τηλ.: 6976.022.582

ΓΙΑΝΝΕΝΑ: Χώρος "Λαβύρινθος", Άννης Κομνηνής & Ζαλοκώστα, Τηλ.: 6938.012.092

ΑΓΡΙΝΙΟ: Τηλ.: 6942.476.998

ΛΑΡΙΣΑ: Τηλ.: 6932.394.169

ΠΑΤΡΑ: "Versus" - Αράτου 49 - Κέντρο- Τηλ.: 6947.067.636

ΡΕΘΥΜΝΟ: Τηλ.: 6974.429.408

ΧΑΝΙΑ: Στέκι Μεταναστών, Χανιά, ΤΗΛ.: 6973771825

ΚΟΡΙΝΘΟΣ: "Αμάθεια", Αδεμάντου 38, τηλ: 27410 75171

ΣΕΡΡΕΣ: Μοναστηρίου 1, ΤΗΛ.: 6938438766

Μια ΖΩΗ στους δρόμους...

Φθινόπωρο – χειμώνας 2009-10. Καθώς φαίνεται οι long term κινητοποιήσεις εκτοπίζονται όλο και περισσότερο από τις πράξεις. Κυρίαρχο χαρακτηριστικό της νέας μορφής αγώνων διαφαίνεται να είναι οι πυκνές αλλά μικρής διάρκειας πολιτικές, εμπλουτισμένες με εκρηκτικές λεπτομέρειες. Οι δράσεις θα έχουν βεβαίως αναφορές στην πολιτική κουλτούρα και τις πρακτικές της τελευταίας δετίας αλλά δεν θα χαρακτηρίζονται από την υπομονή τους. Αν λοιπόν στο μυαλό μας το ιδανικό πλαίσιο των κοινωνικών αγώνων έχει ορίζοντα, κλιμάκωση και προσπάθεια για μαζικοποίηση, για φέτος πρέπει να αναθεωρήσουμε τις απόψεις μας. Όλα θα συμβαίνουν αστραπιαία. Οι νέες αντιεξουσιαστικές τάσεις είναι σύντομες και δεν κρύβουν την επιθετική τους διάθεση.

Όλο το καλοκαίρι στο κέντρο της Αθήνας είχαμε καθαριότητα. Το τι σαβούρα μαζέψαμε από μετανάστες δε λέγεται! Ο δυτικός κόσμος πριν από πολλούς αιώνες κατέκτησε την Αφρική και την Ασία με στρατούς. Σήμερα έχουμε μία αντίστροφη μορφή αποικισμού από τεράστιες ανθρώπινες μάζες, για άλλους λόγους. Η Ευρώπη αντιλαμβάνεται τη φτώχεια ως ασθένεια του εδάφους της και προσπαθεί να την περιορίσει καταφεύγοντας τον 21° αιώνα σε λύσεις που είχε εφαρμόσει τον 16° για τους περιπλανώμενους φτωχούς και κάθε άχρηστο στοιχείο της κοινωνίας. Μία από αυτές ήταν ο «μεγάλος εγκλεισμός» των απόρων σε αυστηρούς στρατώνες, με εργαστήρια καταναγκαστικής εργασίας. Τα ίδια στρατόπεδα εγκλεισμού επαναφέρει σήμερα. Το ιδεώδες της ελευθερίας και των δικαιωμάτων για το οποίο σχίζει το βρακί της η Ευρώπη, δεν το παραχωρεί στους απόκληρους άλλων ηπείρων. Γι' αυτό η μάχη στο πλευρό του κατώτερου και χειρότερου είδους ζωής, πρέπει να είναι πρώτη στη λίστα των αγώνων.

Παίρνω το δρόμο προς τα πάνω και φτάνω στον κόμβο της Κουλούρας αλλά οι φουρκισμένοι ροδακινοπαραγωγοί έχουν αποχωρήσει. Τους βρίσκω στα χωράφια να αγανακτούν με τη σοδιά που σαπίζει. Στην Ημαθία και την Πέλλα οι αγρότες κυριολεκτικά υποφέρουν εν τούτοις δεν παράγουν καμία αταξία στο πολιτικό τοπίο της περιοχής. Χρόνια τώρα τιμούν τη ΝΔ σταθερά με την ψήφο τους. Προσφάτως και το ΛΑΟΣ. Θα μπορούσαν να κάνουν αποχή στις εκλογές ή να ρίξουν κομπόστες στην κάλπη αλλά η κοινή λογική τούς υποδουλώνει περισσότερο κι από τη φτώχεια. Σε μία επιτροπή αγώνα συνεταιρισμού της Πέλλας εμφανίζονται μόνο άνδρες. Γυναίκες; ρωτώ. Γυναίκες όχι, έχει κάποιες κάτω στη συσκευασία αλλά είναι Αλβανές.

Ισχυρίζομαι ότι αξίες είναι οι γέφυρες πάνω από τις οποίες περνάμε για να πραγματοποιήσουμε τα όνειρά μας. Οι ροδακινο-παραγωγοί των δύο νομών δεν μπορούν να προσεγγίσουν τα δικά τους όνειρα, ακόμα κι αν πρόκειται για όνειρα στοιχειώδους οικονομικής επιβίωσης, επειδή δεν έχουν αξίες αλλά άγνοια. Κι αυτό τους συμβαίνει επειδή ζουν από τα μέσα προς τα έξω κι όχι αντίστροφα, με αποτέλεσμα να μην αφήνουν περιθώριο να διεισδύσει μέσα τους μια νέα ιδέα που θα προκαλέσει αλλαγές. Κάτι που θα μπορούσε να προκύψει όχι βαθυστόχαστα αλλά με απλή παρατήρηση της ζωής τους, κι αυτής των διπλανών τους.

Πάνω στο τσακ να φύγει το καλοκαίρι, τσουπ εμφανίζονται οι πρώτες εκλογικές δημοσκοπήσεις. Η χειραγώγηση της μάζας των ψηφοφόρων ξεκινά μαζί με τη νέα σχολική χρονιά. Τα πρώτα δείγματα λοιπόν εμφανίζουν το ΛΑΟΣ να ανεβαίνει και τον Συν/Σύριζα να εκπίπτει. Την πτώση του ενός δεν την προκαλεί η άνοδος του άλλου. Ο συγκεκριμένος πολιτικός σχηματισμός έχει χάσει την εύνοια του μέσου νοικοκύρη επειδή θεωρεί ότι αρκετή γκρίνια έχει μες στο σπίτι του δεν θα υποστεί κι αυτή της αριστεράς. Μίας αριστεράς που δεν πάσχει από έλλειψη οράματος αλλά από έλλειψη ψυχολόγων. Ο ναρκισσισμός, η επιθυμία, ο φθόνος, η ενοχή και άλλα αισθήματα βρίσκονται πίσω από τις συμπεριφορές των περισσοτέρων στελεχών του. Το ψυχικό υπέδαφος του Σύριζα/Συν πάσχει, με αποτέλεσμα ένα συναίσθημα ασυμβατότητας να αναδύεται μεταξύ αυτού και της κοινωνίας. Αν δεν ψηφιστεί στις εκλογές δεν θα είναι επειδή δεν έπεισε το προεκλογικό του πρόγραμμα.

Βγαίνω στο μετρό Αγ. Αντωνίου, στο Περιστερί. Δύο τετράγωνα από 'κει σε συνοικιακό καφενείο γνωρίζω έναν κύριο της Εθνικής Αντίστασης, 87 ετών. Με μάχες, με 12 χρόνια φυλακή στην πλάτη του κι άλλα πολλά ωραία. Μπαίνουμε κατευθείαν στο θέμα. Προβλέπει ότι το χειμώνα θα έχουμε γεγονότα πιο σύνθετα και εκτεταμένα από αυτά του περασμένου Δεκέμβρη. Τον ακούω και αμφιβάλλω. Η ελληνική κοινωνία εκτιμώ ότι δεν θα δείξει τέτοια διάθεση. Όχι γιατί δεν έχει λόγους αλλά είναι ακόμα πολύ εντυπωσιασμένη και ταραγμένη από όσα έκανε για να επαναλάβει και να ξεπεράσει τον εαυτό της. Ίσως κάποια άλλη ευρωπαϊκή χώρα πάρει τη σκυτάλη και προχωρήσει στην πολιτική αποσυμπίεση της οργής της. Όπως και να 'χει εμείς θα ονειρευόμαστε, θα επιθυμούμε και θα πράττουμε τολμηρά και ρισκινόντα.

Ζωή Χαλιδιά
zoexzoex@gmail.com

Γίνε συνδρομητής στην Αντιεξουσιαστική εφημερίδα BABYLONIA
Ετήσια συνδρομή: Εσωτερικού 15 Ευρώ.
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ: Γωγώ Παναγιωτοπούλου 6944295785
e-mail: info@babylonia.gr
site: www.babylonia.gr
blog: babylonmedia.wordpress.com

ΔΕΘ: Η αντίδραση βάζει τα γιορτινά της

Μπήκε στη μεγάλη αίθουσα έχοντας στο πλάι του και ακριβώς μισό βήμα πίσω του τη Νατάσα. Με τηλεοπτικό στήσιμο κοίταξε μπροστά με σοβαρό ύφος τους παρευρισκόμενους και χαίρετσε δια χειραψίας τους τοπικούς άρχοντες και τον αρχιερέα σκύβοντας ελαφρά το κεφάλι. Ευθυτενής, με αργό βήμα ανέβηκε στο βήμα και χαίρετσε με υψωμένο το δεξί χέρι, παίρνοντας γι' αυτό μαθήματα από τον Καρατζαφέρη, την αφρόκρεμα της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας που περίμενε ανυπόμονα το λόγο του. Παρόντες πολιτικοί, βουλευτές, κρατικοί αξιωματούχοι, τραπεζίτες, βιομήχανοι, εφοπλιστές, επιχειρηματίες, μεγαλοδημοσιογράφοι, μεγαλοεκδότες, πρέσβεις, οι αρχηγοί της αστυνομίας, του λιμενικού και της πυροσβεστικής και στην άκρα δεξιά μεριά της αίθουσας τα ζευγάρια πρακτόρων της ΕΥΠ. Πήρε τις σημειώσεις του και με στιβαρό αυτοκρατορικό ύφος, χωρίς γκριμάτσες που προδίδουν διαθέσεις, επανέλαβε τη βαθύτατη θλίψη του για τις πρόσφατες καταστροφικές πυρκαγιές, αποποιήθηκε ότι υπήρξε κυβερνητική ευθύνη και ολιγοώρα και υποσχέθηκε την άμεση ανακούφιση των πυρόπληκτων...

Το παραπάνω σκηνικό, παρότι συνέβη στα εγκαίνια της ΔΕΘ το 2007, θα επαναληφθεί και φέτος για τους πυρόπληκτους της Αττικής με περισσές υποσχέσεις. Για να απαλυνθούν οι εντυπώσεις από την κεκτημένη ταχύτητα των κρατικών αξιωματούχων να εντάξουν τα καμένα σε ένα νέο αναπτυξιακό χωροταξικό σχεδιασμό της περιοχής (βλ. επέκταση της αγοράς) και να εκχωρήσουν την αναδάσωση σε ιδιωτικές εταιρείες, θα γίνει ειδική μνηαία, με τη σχετική δόση θλίψης, στις οδυνηρές συνέπειες της καταστροφής του περιβάλλοντος και ειδική αναφορά στα προληπτικά μέτρα που η κυβέρνηση προτίθεται δήθεν να πάρει. Οι όποιες σκηνοθετικές αδυναμίες υπάρχουν στην εμφάνιση του πρωθυπουργού αυτές θα αφεθούν στα χέρια των διαχειριστών –και διαμορφωτών- της κοινής γνώμης. Στα καθεστωτικά ΜΜΕ. Αυτά ξέρουν καλύτερα! Το απέδειξαν περίτρανα στην περίπτωση του Χριστοφοράκου και των αποκαλυπτικών CD του, όπου η σπίθα σβήνεται συνεχώς για να αποτραπεί μια μεγάλη πυρκαγιά, στα πογκρόμ ενάντια στους μετανάστες και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης που με τον τρόπο τους συλλήβδην τα νομιμοποιούν, στην ένταση της κρατικής καταστολής σε μεγάλα κοινωνικά τμήματα που όλος τυχαίος την αποκρύπτουν, στους κουκουλονόμους, στην τράπεζα DNA και στην αστυνόμευση της κοινωνικής ζωής για τα οποία δεν βγάζουν άχνα.

Παράλληλα, ο πρωθυπουργός θα επικαλεστεί και πάλι ότι η χώρα χρειάζεται σταθερότητα για να αντιμετωπιστεί η οικονομική κρίση και θα ζητήσει την κατανόηση των εργαζομένων για τις μηδενικές αυξήσεις, την επιβολή νέων φόρων, τις περικοπές στα φάρμακα, την καταστρατήγηση των εργασιακών δικαιωμάτων για τους νεοεισερχόμενους, τις απολύσεις, την κατάργηση των Βαρέων κι Ανθυγιεινών και των ασφαλιστικών δικαιωμάτων. **Θα επικαλεστεί μια ψεύτικη κοινωνική πολιτική και στη βάση του νόμου, της τάξης και της ασφάλειας θα συστήσει την περαιτέρω επανίδρυση του κρατικού μηχανισμού, σε μια προσπάθεια να αναδειχθεί ο τελευταίος σε αμιγώς κυρίαρχη κοινωνική λειτουργία, που θα καταστέλλει και θα ελέγχει ανεξέλεγκτα οτιδήποτε ξεφεύγει από την καθεστωτική νομιμότητα.** Υποσχόμενος εμμέσως στην ομήγυρη ότι οι αυτοοργανωμένες κοινωνικές δομές, οι χώροι των κοινωνικών καταλήψεων και ειδικότερα αυτές που εξακολουθούν να υπάρχουν από τα Δεκεμβριανά του 2008, θα βρίσκονται συνεχώς στο στόχαστρο της αστυνομικοδικαστικής εξουσίας.

Στη ΔΕΘ θα επιχειρηθεί από την κυβέρνηση και η άρση του υποκοσμιακού χαρακτήρα της θεσμικής διαχείρισης της

τελευταίας πενταετίας, που εργολαβικά ανέλαβε να πράξει ακολουθώντας την πεπατημένη του ΠΑΣΟΚ. Πλέον δεν αποδίδει. **Η ανυπαρξία μαζικών κοινωνικών αντιστάσεων, εξαιρούμενης της απεργίας των δασκάλων, των φοιτητικών του 2006 και της εξέγερσης, είχε ως αποτέλεσμα τη θεσμοποίηση της διαφθοράς, ως μηχανισμού αναπαραγωγής εξουσίας, που αναβαθμίστηκε σε πρότυπο κοινωνικού μοντέλου ζωής.** Κυρίαρχο θέμα στα καφενεία, στις πλατείες, στις γιορτές, στα πανηγύρια, στα σπίτια, σε όλες τις υπηρεσίες και επαγγέλματα. Αυτό ακριβώς το μοντέλο, αλλά και οι ενδοεξουσιαστικοί ανταγωνισμοί και συγκρούσεις στους κόλπους των κομμάτων, αποτέλεσμα των οποίων ήταν και η δημοσιοποίηση του σκανδάλου της Siemens, δημιουργούν ένα πρωτόλειο διακομματικό εξουσιαστικό πόλο, που τέμνει και διεκδικεί επιθετικά το σύνολο των παλιών εξουσιών και ενίοτε βρίσκεται σε πλήρη ταύτιση με τις νεοφασιστικές λογικές του ΛΑ.Ο.Σ.

Προφανώς η ΔΕΘ δεν είναι απλά μια εθιμοτυπική ετήσια γιορτή έκθεσης προϊόντων. Σ' αυτήν αποτυπώνεται το σύνολο της πολιτικής και οικονομικής στρατηγικής των κυβερνήσεων, καθώς και της κρατικής ικανότητας για μεγαλύτερη διείσδυση και ισχύ, πρωτίστως στα Βαλκάνια. Γι' αυτό και σύσσωμος ο κόσμος των αφεντικών θα υπερασπιστεί το καθεστώς του καπιταλισμού της λαμογιάς, χύνοντας κροκοδείλια δάκρυα για τους φτωχούς και τους απόκληρους αυτής της κοινωνίας. **Πάνω απ' όλα τα κέρδη και η ισχύς, η επιχειρηματικότητα, η «ανάπτυξη» που τα κόμματα-επιχειρήσεις, με τα διπλά βιβλία και τα τεράστια έσοδα από τις «χορηγίες» ή τις κρατικές επιδοτήσεις, φροντίζουν και βάζουν σε κίνηση εισπράττοντας με το αζημίωτο τη σχετική υπεραξία.**

Όμως, απέναντι στο αποκρουστικό πρόσωπο της αντίδρασης, νέες δυνατότητες πραγματικής κοινωνικής αντίστασης και δράσης υπάρχουν. Αναπτύσσονται εκεί όπου αποτινάσσονται όλες οι θεσμικές διαμεσολαβήσεις (κόμματα, κρατικά συνδικάτα ΓΣΣΕ-ΑΔΕΔΥ, ΜΜΕ, ΜΚΟ), που εγκλωβίζουν την απαιτητικότητα στα επίπεδα του εφικτού, σε άμεση οργανική κοινωνική σύνδεση με τους ανέργους, τους επισφαλείς εργαζόμενους, τους μετανάστες, τους κοινωνικά αποκλεισμένους. Εισβάλλοντας με ορμή και πάθος στα άδυστα των κοινωνικών σχέσεων, αμφισβητώντας, απορρίπτοντας, πολεμώντας τον κόσμο των αφεντικών και προτάσσοντας τις σημαίες της αλληλεγγύης, της άμεσης δημοκρατίας και της διαρκούς ρήξης και αντεπίθεσης. Ωστε να απαιτηθεί δυναμικά η ζωή που μας ελέγχουν και μας κλέβουν!

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος

Ελεύθερος ο Θοδωρής...

Ο Θοδωρής Ηλιόπουλος ήταν ο τελευταίος από τους συλληφθέντες της εξέγερσης του Δεκέμβρη. Κι αυτό γιατί την Πέμπτη 27 Αυγούστου, οι αρχές αποφάσισαν την αποφυλάκισή του. Για να συμβεί όμως αυτό, χρειάστηκε ο Θοδωρής να επιλέξει το έσχατο μέσο πάλης για έναν κρατούμενο και διωκόμενο άνθρωπο. Την απεργία πείνας. Την έξοδο είτε προς την ελευθερία, είτε προς το θάνατο. Μετά από 49 μέρες εξαντλητικής απεργίας πείνας και έχοντας υποστεί τεράστια απώλεια βάρους και σοβαρές διαταραχές σε αρκετά συστήματα (μυϊκό, νευρικό, καρδιαγγειακό κτλ) κατάφερε να πετύχει την απελευθέρωσή του. Το κράτος πλέον μπορεί να πανηγυρίζει ότι δεν τον άφησε ελεύθερο χωρίς απώλειες.

Ο Ηλιόπουλος ήταν ένας από τους εκατοντάδες διωκόμενους του Δεκέμβρη που δέχτηκαν τη τυφλή βία και τρομοκρατία από τις δυνάμεις καταστολής. Με ένα προκατασκευασμένο κατηγορητήριο που στήθηκε από τους μπάτσους, παρόλη τη διάψυσή του από αυτόπτες μάρτυρες, έμεινε στη φυλακή για αρκετούς μήνες. Η «αμερόληπτη» δικαιοσύνη, συντασσόμενη με τους άνδρες των Μ.Α.Τ., τον έκρινε ως «αμετανόητο» και επικίνδυνο για το «δημοκρατικό» πολίτευμα. Το τεκμήριο αθωότητας για όποιον αντιστέκεται, έχει καταργηθεί εδώ κι αρκετά χρόνια, μιας και το δικαϊκό σύστημα αποφάσισε ότι η επιστροφή σε τακτικισμούς και ιδεολογήματα άλλων εποχών, με ναζιστικής εμπνεύσεως πινελιές (ηθική αυτουργία, συλλογική ευθύνη), είναι ορθότερα για την απόδοση δικαιοσύνης. Για την ιστορία αξίζει να αναφερθεί ότι την υπόθεση Ηλιόπουλου χειριζόταν ο ίδιος ανακριτής, ο οποίος προσπαθεί να βάλει στο αρχείο την υπόθεση της Κωνσταντίνας Κούνεβα.

Είναι γεγονός ότι το κράτος θέλει να πάρει τη ρεβάνς για την εξέγερση του Δεκέμβρη. Με μία αφελή, μαφιόζικη και προκλητική μεθοδολογία, μετεμφυλιακής εμπνεύσεως, προσπαθεί να δημιουργήσει την καινούρια εικόνα του «εσωτερικού εχθρού», ενισχύοντας παράλληλα το νομικό οπλοστάσιο του. Χιλιάδες κάμερες τοποθετούνται για την επιτήρηση του πλήθους, κουκουλονόμοι, τράπεζες D.N.A., τρομονόμοι, σύγχρονες μέθοδοι παρακολούθησης των επικοινωνιών, δημιουργούν ένα ζοφερό τοπίο ολοκληρωτισμού και αυταρχικότητας του καθεστώτος. Η στρατικοποίηση στο εσωτερικό των πόλεων αποτελεί πλέον ζωντανή πραγματικότητα.

Είναι γεγονός ότι η εξουσία βρίσκεται σε πανικό, αδυνατώντας να δώσει απαντήσεις, λειτουργώντας παράλληλα με έναν πολιτικό στρουθοκαμιλισμό. Το κίνημα του Δεκέμβρη ήταν και παραμένει απειλή για την κυριαρχία, γι αυτό κι επιμένει στην άμεση συντριβή του. Γι αυτό και δείχνει τέτοια εκδικητικότητα στους συλληφθέντες της εξέγερσης. Εάν εξαιρέσουμε την υπόρρητη θέσμιση της εξέγερσης σε μακροκοινωνικό επίπεδο, το κίνημα του Δεκέμβρη δεν είπε την τελευταία του λέξη, εφόσον υπάρχουν δεκάδες ακόμα άτομα, που τους βαραινουν ανυπόστατες κατηγορίες και διώξεις. Έως τότε οι λογαριασμοί με το καθεστώς παραμένουν ανοιχτοί...

Νίκος Κατσιαούνης

Αγώνας για τη Γη και την Ελευθερία

Ήταν καλοκαίρι του 2007, όταν μέσα σε τρεις ημέρες εξαϋλώθηκε ο εθνικός δρυμός της Πάρνηθας. Έπρεπε ωστόσο να καούν 80 άνθρωποι και εκατοντάδες χιλιάδες στρέμματα δάσους ένα μήνα μετά, για να αρχίσουμε να αντιλαμβανόμαστε το μέγεθος της παθογένειας. Οι αυθόρμητες διαδηλώσεις στο Σύνταγμα αλλά και η γενικότερη αφύπνιση ως προς τα οικολογικά ζητήματα, που ακολούθησαν, δεν στάθηκαν αρκετά για την αναστροφή της πορείας των πραγμάτων.

Δύο χρόνια μετά, το φετινό καλοκαίρι, μία πυρίνη λαίλαπα έρχεται για να αποψιλώσει κάθε βλάστηση από όλη τη Βόρεια και Ανατολική Αττική. Συνολικός απολογισμός : 300.000 στρέμματα δάσους καμένα. Το έργο ξαναπαίζεται. Εντούτοις, με διαφορές. Ο πρωθυπουργός δεν βγαίνει καν να επαναλάβει την ατάκα του 2007 : ό,τι ήταν δάσος θα ξαναγίνει δάσος. Οι αυταπάτες έχουν τελειώσει. Από εδώ και μπρος ούτε τα προσχήματα δε θα τηρούνται.

Η βορειοανατολική Αττική, που κήκε, δεν ήταν ένα τυχαίο μέρος. Είναι η πατρίδα 250.000 αυθαίρετων κατοικιών. Είναι ο ιδανικός προορισμός της άγριας και αχαλινωτής οικιστικής ανάπτυξης για την διέξοδο από το ήδη υπερκορεσμένο λεκανοπέδιο. Η κατασκευή ικανών οδικών αξόνων, όπως η Αττική οδός,

αλλά και έργων, όπως το αεροδρόμιο Ελ. Βενιζέλος, έριξαν τα τελευταία χρόνια λάδι στη φωτιά του ασύδοτου μπεταρίσματος της και την κατέστησαν ιδεώδη τόπο κατοικίας για τις στρατιές των μικροαστών πλάι στην αστική τάξη, που κάποτε τη χρησιμοποιούσε προνομιακά ως τόπο αναψυχής λόγω του φυσικού της κάλλους.

Η ταχεία μετατροπή των περιοχών της Βορειοανατολικής Αττικής σε τσιμέντο ήταν κεντρική πολιτική επιλογή του κράτους ήδη πριν από τις πρόσφατες φωτιές. Στα τέλη Μαΐου είχαν διαρρεύσει στον Τύπο οι αγχώδεις κινήσεις του ΥΠΕΧΩΔΕ για την άμεση πολεοδόμηση και τον αποχαρκτηρισμό εκτάσεων και τη νομιμοποίηση αυθαίρετων, ακριβώς σε εκείνους τους δήμους και τις κοινότητες, που κήκαν ολοσχερώς. Εδώ και καιρό άλλωστε οι πολίτες αντιπαλεύουν

τις μηχανογραφίες Σουφλιά για την «ανάπτυξη» του Υμηττού (στον οποίο και ο ίδιος έχει αυθαίρετο), η οποία μεταξύ άλλων περιλαμβάνει την κατασκευή ενός νέου μεγάλου οδικού άξονα, που θα ενώνει την Αθήνα με τα Μεσόγεια και θα αποτελέσει αιτία ενός νέου και τελειωτικού τοιμεντώματος της Βορειοανατολικής Αττικής σε συνδυασμό με τον πολλαπλασιασμό των ΙΧ της πρωτεύουσας.

Η βιομηχανία της κερδοσκοπίας σε βάρος του φυσικού πλούτου είναι ιδιον χαρακτηριστικό του καπιταλισμού και πρέπει να ειπωθεί ως αναπόσπαστο κομμάτι της μηχανής καταστροφής, που αυτός αποτελεί για την ανθρωπότητα και τη φύση. Σε όλο τον πλανήτη συμβαίνει αυτό που συμβαίνει στον τόπο μας, μολονότι ίσως με κάποιο σχετικό χαλινάρι στην κερδοσκοπική «ανάπτυξη» σε όσες χώρες έχουν παράδοση εφαρμογής των αστικών τους νόμων. Σύμφωνα με την μόνη θεωρία, που το σύστημα επιφυλάσσει για τη φύση (διατυπώθηκε πριν χρόνια από διαπρεπή «οικολόγο», πανάθεμά τον), ο,τιδήποτε κοινόχρηστο οδηγείται σε τραγωδία, δηλαδή σε εξάντληση από τη χρήση των ανθρώπων, που έχουν κάθε ιδιωτικό συμφέρον ως άτομα να το εκμεταλλευτούν όσο γίνεται περισσότερο. Την θεωρία αυτή επαληθεύει με τον χειρότερο τρόπο η αντιμετώπιση που επιφυλάσσουμε στην Ελληνική φύση. Αιτίες,

η καθολική εσωτερίκευση των καπιταλιστικών αξιών της εξατομίκευσης σε βάρος των αξιών της αλληλεγγύης σε μικροκοινωνικό και η πτώση των κοινωνικών αντιστάσεων στις ασελγείς συμπαιγνίες κράτους – κεφαλαίου σε μακροκοινωνικό επίπεδο. Λύσεις εντός του συστήματος υπάρχουν για την πιο υπολογισμένη παράδοση της φύσης μας στις ερπύστριες της καπιταλιστικής «ανάπτυξης». Λύσεις όμως για την αρμονική συμβίωση ανθρώπου – φύσης σε πλαίσιο αειφορίας δεν υπάρχουν μέσα στον καπιταλισμό.

Το φαινόμενο των μεγαπυρκαγιών, που χτυπά επανειλημμένα τον τόπο μας τα τελευταία χρόνια, δεν είναι παρά προφανές σύμπτωμα μίας κοινωνίας σε απόλυτη παρακμή. Μίας κοινωνίας, η διάλυση στο εσωτερικό της οποίας εκφράζεται με μία καταστροφική μανία προς την φύση, που την περιστοιχίζει. Η αναστροφή της πορείας είναι όμως σήμερα περισσότερο από ποτέ εφικτή. Το άτεγκτο πρόσωπο της εξουσίας κράτους – κεφαλαίου, που δεν καταλαβαίνει από Δεκέμβρηδες και φυσικές ή κοινωνικές καταστροφές και συνεχίζει ακάθεκτο, είναι ζήτημα ανατροπής μέσα από τα κινήματά μας. Ο αγώνας για ελευθερία και κοινωνική δικαιοσύνη σε αρμονική συνύπαρξη με τη φύση είναι θέμα αξιοπρέπειας ως σύγχρονη στάση ζωής. Να μας βρουν παντού απέναντί τους.

Αντώνης Μπρούμας

Προς τους γονείς

Γνωρίζετε ότι ο πιο σκληρά εργαζόμενος Έλληνας είναι ο μαθητής. Αυτή είναι μια κοινή διαπίστωση που έχει ενσωματωθεί στις συζητήσεις σαν ένα καθολικά αποδεκτό φαινόμενο. Το διατυπώνουμε μοιρολατρικά και μεταφυσικά σαν κάτι που δεν μπορούμε να αποφύγουμε. Αλλά κατά βάθος μας αρέσει αυτή η κατάσταση. Για πολλούς λόγους. Ο βασικότερος λόγος που είναι αρεστή αυτή η κατάσταση, είναι το γεγονός ότι ασχολούνται με τα παιδιά μας άλλοι φορείς (σχολεία, φροντιστήρια, αθλητικά κέντρα, ωδεία κλπ) κι οι γονείς συμμετέχουν σαν απλοί διαχειριστές είτε πληρώνοντας, είτε μεταφέροντας τα παιδιά στις υποχρεώσεις τους απέναντι στους θεσμούς. Το να τρέχουν οι γονείς διεκπεραιωτικά και ενδεχομένως να κουράζονται, αυτό δε σημαίνει ότι ασχολούνται με τα παιδιά τους. Έχουν παραιτηθεί από το ουσιώδες: τη συμμετοχή τους στη διαδικασία και στο περιεχόμενο της κοινωνικοποίησης. Αποφεύγουν αυτή τη δυσκολότερη διαδικασία κι επιλέγουν την ευκολότερη.

Οι φορείς αυτοί, εκτός των άλλων, έχουν αναλάβει και τον εκ-κοινωνισμό. Εδώ ο ρόλος των γονιών ανύπαρκτος. Αυτό βολεύει τους γονείς, αφού η γλυκιά αφαίρεση δραστηριοτήτων από τους θεσμούς απαλλάσσει τον γονέα από ένα επίπονο πράττειν. Ο εκ-κοινωνισμός δεν είναι κοινωνικοποίηση αλλά η ένταξη του μαθητή σε ένα πειθαρχημένο σύστημα αξιών, σε μια συγκεκριμένη κατανομή ρόλων που επιβάλλονται από τα πάνω. Ακόμα και σε αυτή την περίπτωση οι γονείς πάλι αποδέχονται αυτή τη διαδικασία, αφού αποσείεται από πάνω τους ένα επιπλέον βάρος. Η αντίφαση ότι αγαπώ τα παιδιά μου αλλά δεν θέλω να τα βλέπω, αφού τα στέλνω για 10 ώρες στα ιδρύματα, πώς θα λυθεί; Είμαστε υπεύθυνοι διότι εμείς, ή μάλλον, η παραίτησή μας οδηγεί τα παιδιά στα κρατικά ή ιδιωτικά ιδρύματα. Θεωρείται θεόσταλτο ότι για να μάθουν γράμματα χρειάζονται 10 ώρες την ημέρα επί 20 χρόνια! Μην είμαστε αφελείς. Για άλλους λόγους έχουμε αιχμαλωτίσει τους νέους στα ιδρύματα. Εγώ σαν αναρχικός θα πω ένα παράδειγμα που μου

αντιστοιχεί. Ίσως είναι το πιο ωμό (όμως μέσα από αυτό το παράδειγμα μπορεί να βγάλει ο καθένας τα συμπεράσματά του σε άλλους τομείς). Υπάρχουν γονείς που στέλνουν τα παιδιά τους στις αστυνομικές σχολές, είναι κι αυτοί ίδιοι με αυτούς που περιγράφουμε πιο πάνω και ίσως πιο ανασφαλές οικονομικά, αφού θα «σπουδάζουν» τα παιδιά τους με κρατικό μισθό και άλλα προνόμια. Το λάθος στην προκειμένη περίπτωση είναι κοινό για όλους τους γονείς: 1ον διότι βάζουν σαν προτεραιότητα το οικονομικό και 2ον έχουν παραιτηθεί από την κοινωνικοποίηση των παιδιών τους. Με το οικονομικό σαν προτεραιότητα δεν θα ασχοληθώ, διότι εύκολα αντιλαμβανόμαστε ότι αυτός ο παράγοντας μπορεί να δικαιολογήσει ακόμη και την ανομία (πορνεία κλπ). Θα ασχοληθούμε με την «κοινωνικοποίηση» ή τον «εκ-κοινωνισμό», που λέω εγώ ότι γίνεται. Γνωρίζετε ως γονείς, τι μαθαίνουν τα παιδιά σας στις αστυνομικές σχολές; Εκεί ο εκ-κοινωνισμός είναι σαφής και ωμός; Θα αναφερθώ μόνο σε ένα, στο πιο χοντρό, γιατί στα άλλα μπορούν να υπάρξουν και αμφισβητήσεις. Λοιπόν αναφέρομαι στην σκοποβολή: το όπλο, το οποίο θα παραλάβουν, μόνο μια αξία χρήσης έχει κι αυτό το γνωρίζεται όλοι: ή να σκοτώσει ή να σκοτωθεί. Δεν έχει άλλη χρήση. Η απειλή είναι το πρόσχημα. Όταν λοιπόν όταν ένας αστυνομικός σκοτώνει κάποιον, κατά λάθος λένε οι γονείς του: «δεν το ήθελε, έγινε λάθος». Όταν σκοτώνει κάποιον ληστή ή παραβατικό λένε οι γονείς του: «μα ο νόμος έτσι λέει». Όταν σκοτώνεται ο ίδιος λένε, με πόνο φυσικά, οι γονείς: «μα εμείς φτωχοί άνθρωποι, ο γιος μας τι φταίει, γιατί να πεθάνει» κοκ. Πάντως επειδή δεν ζούμε στην εποχή του «Ηλία του 16ου» και του «Χρήστου-Άχρηστου Δεληγιάννη» (στην κόμισσα της φάμπρικας) γνωρίζουμε πλέον, για να είμαστε ειλικρινείς, ότι ο γιος μας όταν πάει στην αστυνομία,

μπορεί να σκοτώσει.

Εδώ λοιπόν βρίσκεται η ουσία. Αν εμείς συμμετείχαμε στην κοινωνικοποίηση των παιδιών, θα είχαμε μεταδώσει σαν αξία στο παιδί μας ότι όταν μεγαλώσει πρέπει να σκοτώνει; Όχι θα μου πείτε. Τότε; Ακριβώς η παραίτηση από την κοινωνικοποίηση και η προτεραιότητα της οικονομικής αποκατάστασης, είναι οι δρόμοι που οδηγούν στο αναπόφευκτο: να γίνει το παιδί μας όργανο των θεσμών. Δυστυχώς οι φτωχότεροι οικονομικά μπαίνουν σε αυτούς τους εκβιασμούς κι όχι οι πλούσιοι. Να μια αληθινή ταξική διαφοροποίηση. Όμως αντί για αυτούς τους εκβιασμούς, γιατί να μην βάλουμε την περηφάνια ως πρώτη αξία; Κι ας πηγαίνουν τα παιδιά των πλουσίων στις αστυνομικές σχολές. Γιατί έχουν και κάτι δικό τους να φυλάνε. Αυτό θα είναι καλύτερα για όλους. Γιατί να στρατολογούν αστυνομικούς και στρατιωτικούς από τις κατώτερες τάξεις και να σκοτώνονται για τα συμφέροντα των ανώτερων τάξεων; Λαϊκίστικο θα μου πείτε αυτό, αλλά ο πυρήνας της αληθείας υπάρχει σε αυτόν το συλλογισμό και δυστυχώς αποδεικνύεται με αίμα. Η ευθύνη των γονέων είναι φανερή.

Ο Δεκέμβριος που μας πέρασε έκανε αυτή την ευθύνη πιο φανερή. Η εξέγερση των μαθητών εκτός ότι απαξίωσε τη σχολική ιδρυματική ζωή, απαξίωσε ταυτόχρονα και τις μέχρι τώρα μοδάτες σχολές της αστυνομίας, όπως κατέδειξε η πτώση των 1200 μορίων στις πανελλαδικές για τις σχολές αυτές. Είναι ένα θετικό δείγμα κοινωνικής αφύπνισης αλλά πόσοι Δεκέμβρηδες θα χρειαστούν για τους γονείς; Η μόνη λύση είναι η συμμετοχή τους και στις διαδικασίες της κοινωνικοποίησης και η συμμετοχή τους στο μελλοντικό Δεκέμβρη.

Νώντας Σκυφτούλης

Η ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΩΝ

Η πρόσφατη αυτοκτονία μιας 29χρονης κοπέλας από την Αλβανία σε κρατητήριο, στο οποίο είχε οδηγηθεί μετά τη σύλληψη της προκειμένου να ξεκινήσει η διαδικασία απέλασης, είναι απλώς μέρος της διεύρυνσης του νομικού πλαισίου άρνησης ύπαρξης. Μπλόκα και σκούπες, που μόνο από το όνομα τους, υποδηλώνουν μια ιδιότυπη καθαριότητα. Η συζήτηση γύρω από το μεταναστευτικό έχει πρόσφατα ανανεωθεί τόσο στους κόλπους της κυριαρχίας, όσο και στις συνιστώσες της αντίστασης. Η κυριαρχία έχει βάλει σε εφαρμογή ένα πλαίσιο συνολικής αντιμετώπισης που στηρίζεται σε ένα νέο δικαϊκό παράδειγμα. Η άλλη πλευρά στέκεται με εμφανή αμηχανία απέναντι σε ένα πολύπλοκο και τόσο σημαντικό θέμα. Προκύπτουν παντως δύο σαφή συμπεράσματα. Η έννοια του πολυπολιτισμού έχει οριστικά εκπέσει μαζί με την απόπειρα ενός κομματιού της αριστεράς να μεσολαβεί ανάμεσα στην εξουσία και τα κινήματα και αυτό που έλεγε ο Αντόρνο, ότι η εξουσία ασκείται επί των ανθρώπων μέσω της ουσιαστικής απόδοσης ταυτότητας, είναι απολύτως σωστό. Η μετανάστευση συνδέεται άμεσα με την ενοχή. Η εκτροπή από το νομικά κατοχυρωμένο μέσο όρο δεν έχει να κάνει με την συμπεριφορά αλλά με την ίδια την ύπαρξη και είναι κακουργηματική πράξη. Ο μετανάστης είναι στην ουσία μια μη ύπαρξη, που η στατιστική τοποθετεί στη σφαίρα της απειλής. Βασική αιτία της αμηχανίας είναι η αδυναμία να αντιληφθούμε ότι η συγκρότηση ταυτοτήτων είναι μια βασική πρακτική και στόχος των δομών της κυριαρχίας. Ο αποκλεισμός ήταν ένα από τα βασικά θεμέλια της νεωτερικής εποχής και της συγκρότησης των εθνών, το βασικό όμως είναι η αλλαγή του νομικού παραδείγματος και η στρατικοποίηση των δυτικών κοινωνιών. Αν θέλουμε να δημιουργήσουμε όρους ρήξης, οφείλουμε να πάμε πέρα από τη διαχείριση ιδεολογικών αναφορών, στην αναδιατύπωση των ίδιων των ορισμών της κυριαρχίας. Αλήθεια, γιατί δεν έγινε ποτέ η συζήτηση της άποψης του Μαρκουζέ ότι η πραγματική αντίσταση μπορεί να προέλθει μόνο από τα περιθώρια, το υπόστρωμα των παριών, των outsiders, των άλλων φυλών, των άλλων χρωμάτων, των εκμεταλλεζόμενων και των κυνηγημένων, των ανέργων. Και αυτό όχι λόγω επαναστατικής συνείδησης αλλά λόγω της τοποθέτησης τους εκτός. Και αν ο Μαρκουζέ διατηρεί το μαρξιστικό υπόβαθρο της εκπροσώπησης, εμάς τι μας εμποδίζει να διευρύνουμε την προβληματική του; Άραγε πόσο μας έχει απασχολήσει ότι η ίδια η παρουσία του μετανάστη είναι μια ρωγμή στην συνεκτική ταυτότητα των εθνών, ένα σημείο ρήξης; Τα κινήματα οφείλουν να διώξουν τον κορμό της συμπαράστασης και να δώ-

σουν έμφαση στην συγκρότηση κινήματων που θα ζητούν την πραγμάτωση του τέλους της ιθαγένειας, την επανανθρωποποίηση του μετανάστη. Η σημασία της νομοθετικής

Το κοινό νήμα που συνδέει τους μετανάστες με εμάς είναι όχι κάποια ταξική ενότητα αλλά η στέρηση της ελευθερίας, η εξουσία η ίδια.

λαίλαπας του καλοκαιριού είναι μικρότερη της σημασίας της σιωπής απέναντι σε αυτήν.

Κατά τους δύο προηγούμενους αιώνες η πρόοδος και η επισημoneυτικότητα πλέον της ιστορίας επέβαλαν ως φυσικό νόμο τη δημιουργία των εθνικών συνειδήσεων, που είχαν ως στόχο την ομογενοποίηση του χώρου μέσα στον οποίο κάθε κράτος επέβαλε την πρωταρχική του συσσώρευση. Είναι σαφές ότι απέναντι σε αυτό οφείλαμε να αναδείξουμε το μη αυθύπαρκτο χαρακτήρα των εθνών, να δείξουμε ότι το έθνος είναι δημιούργημα ιδιαίτερων κοινωνικών συνθηκών και αλλαγών στον τρόπο παραγωγής αλλά και συγκρούσεων. Είναι μια καθόλα ενεργή ταυτότητα αλλά όχι ένας φυσικός νόμος. Η ύπαρξη εθνικής ταυτότητας για μια κοινωνία δεν είναι ούτε αυτονόητη, ούτε σύμφυτη με την

φύση του κόσμου. Όμως έρμαια καθώς κατέστησαν την αριστερά τα ιδεολογήματα της προόδου και της αποτελεσματικότητας, όλα τα παραπάνω έμειναν κενό γράμμα.

Σήμερα μια σειρά από δομικές αλλαγές επαναορίζει την ταυτότητα, ανασυνθέτοντας την εικόνα του δυτικού ανθρώπου, κυρίως στη βάση ενός νέου φοβικού συνδρόμου. Πρέπει να τονίσουμε ότι η ταυτότητα αυτή δεν είναι μέρος μιας εξελικτικής πορείας αλλά μια δυναμική σχέση με το περιβάλλον και την κοινωνία, μια σχέση επιβολής. Ο δρόμος προς τον σημερινό ολοκληρωτικό ρατσισμό ήταν ήδη στρωμένος από μια τεράστια εκστρατεία αφομοίωσης, καθορισμού και απαξίωσης των άλλων πολιτισμών. Η πίστη στην υπεροχή του πολιτισμού της δύσης στηρίζεται στην απίστευτη πειθαρχία με την οποία η κουλτούρα αυτή κατόρθωσε να χειραγωγήσει, να μετατρέψει σε αντικείμενο μελέτης και καμιά φορά να παράγει την Ανατολή. Ο μετανάστης, ο πρόσφυγας δεν είναι φορέας πολιτισμού ή κουλτούρας, αυτά τα έχουμε ήδη καταναλώσει. Δεν μπορεί να ιδωθεί ως ισότιμος, αλλά ως φορέας αρρωστιών ή ως απόδειξη του παιδαγωγικού ρόλου που οφείλει να παίξει ο αυτοκρατορικός καπιταλισμός στον κόσμο.

Στόχος πρέπει να είναι η συγκρότηση κινήσεων κινηματικών με τους μετανάστες και όχι για τους μετανάστες, στον δρόμο για τα σύνορα, όπου η εξουσία οπλίζει τον διαχωρισμό. Κανείς δεν μπορεί να εκφράζεται αυτό-ρεσκα με παραταξιακές λογικές ιδεολογικής υφής. Το κοινό νήμα που συνδέει τους μετανάστες με εμάς είναι όχι κάποια ταξική ενότητα αλλά η στέρηση της ελευθερίας, η εξουσία η ίδια. Απέναντι στη λογική των στρατοπέδων συγκέντρωσης, μια υπόκωφη οργή παίρνει διαστάσεις πολιτικής εκφρασης. Να πάμε πέρα από το εφικτό και τις αλήθειες του. Κάθε κόκκινη ζώνη της κυριαρχίας είναι στόχος, δεν θα συναινέσουμε στην επαναδιατύπωση της σκλαβιάς. Συνθήματα όπως το «είμαστε όλοι Αλβανοί», που στην ουσία είναι συνθήματα άρνησης της ταυτότητας, είναι αδύναμα, καθώς διαμορφώνονται στην βάση μιας ιδεολογικής συμπαράστασης. Τα κινήματα οφείλουν να συγκροτήσουν έναν πυρήνα ζητημάτων που θα ζητούν την αλλαγή των δεδομένων, της ίδιας της έννοιας της ιθαγένειας. Το μήνυμα είναι με τους μετανάστες και όχι για, αλλά στην βάση ενός κοινού νήματος, αυτού της καταπίεσης. Αν αυτό το νήμα μένει σε δεύτερη μοίρα απέναντι σε διαφορές, είτε εθνολογικές, είτε θρησκευτικές, είτε ακόμα πολιτισμικές, δημιουργούνται οι όροι για την επικράτηση της ακροδεξιάς λογικής. Η αριστερά δεν μπορεί πλέον να κινείται στη βάση της εκπροσώπησης, ούτε στην αδιέξοδη λογική των ξένων εργατών που πρέπει απλώς να διεκδικούν ότι και οι άλλοι εργάτες, διότι το κοινωνικό σώμα των μεταναστών έχει τρομερές κατανομές, που δεν χωράν σε αυτού του τύπου τις αφαιρέσεις.

Siemens:

τετραπλασιάζοντας τις τιμές

Δεν έχει τόση σημασία ποιο από τα δύο κόμματα δωροδόκησε περισσότερο η Ζίμενς, μέσω του μ.Χ. και άλλων... Σιγά το βύσσινο! Δεν έχει τόση σημασία καν ότι τα δωροδόκησε. Έτσι κι αλλιώς "τα 'πιαναν χοντρά" από αλλού 35 χρόνια τώρα κι άλλα 20 πριν από τη χούντα. Δεν έχει τόση σημασία αν δωροδόκησε και βουλευτές, κομματικά στελέχη, "παράγοντες". Έτσι κι αλλιώς την έχουν εκπορνεύσει τη δημοκρατία με το πελατειακό σύστημα. Δεν έχει τόση σημασία ποιοι ακριβώς από τους παραπάνω "τα 'πιασαν". Έτσι κι αλλιώς την έχουν κάνει ρεντίκωλο τη δημοκρατία με το καλπονοθευτικό εκλογικό σύστημα της ΔΥΣαναλογικής και άλλους ψηφίζουμε, άλλοι βγαίνουν... Δεν έχει τόση σημασία ότι στο λαό επέβαλαν συνεχή λιτότητα ενώ οι κομματικές σπατάλες, στις εκλογές αλλά και ενδιάμεσα, ήταν... πλουσιοπάροχες λόγω της δωροδοκίας. Δεν έχει τόση σημασία καν ότι εκτός από την σκανδαλώδη αφισορύπανση στις εκλογές, μάς επέβαλαν και σοβαρή ρύπανση εγκεφάλου με την εμετικά πλούσια προπαγάνδα τους. Σημασία έχει κυρίως ότι η δωροδόκος Ζίμενς τετραπλασίαζε τις τιμές των ειδών, που μέσω δωροδοκίας πουλούσε στο Ελληνικό Δημόσιο, για να καλύψει και τα ποσά της δωροδοκίας αλλά και για να βγάλει το "κάτι τις της" παραπάνω. Αλλιώς γιατί να δωροδοκεί δηλαδή; Κορόιδο ήταν να σκορπάζει εκατομμύρια στους Τσουκατογείτονες και Κυριακοάλλους;

Μη χάνεστε σε, ανούσιες πια, δωροδοκολογίες!

Συνταχτείτε στον αγώνα να μας επιστρέψει η Ζίμενς τα παραπάνω λεφτάκια μας, που καταβρόχθισε δωροδοκώντας!

Μόνο αν πετύχουμε αυτό, τότε θα φρενάρουν οι πολλές και ποικίλες πολυεθνικές και οι "μάνατζερ" στο να καταληστεύουν το λαϊκό μόχθο, δωροδοκώντας ταγούς. Τις δωροδοκίες η Siemens τις έκανε, όχι ο μ.Χ.!

Αυτή είναι η διεθνής πρακτική της "ελεύθερης αγοράς": Ανταγωνιζόμαστε στο ποιος θα δωροδοκήσει περισσότερο και τα παίρνουμε πίσω φουσκώνοντας τις τιμές. Ειδικά σε συστήματα "ασφαλείας" και σε στρατιωτικούς εξοπλισμούς ...του αιώνα.

Όποιος δεν το 'χει καταλάβει αυτό, ας γυρίσει από τ' άλλο το πλευρό να συνεχίσει τον ύπνο του αγαθού.

Ναπολέον Παπαδόπουλος, Σκλίβανη, Γιάννενα

Το μεγάλο Project

Υπάρχει μια συγκεκριμένη στιγμή, όπου η αποθήκη της ιδεολογίας σταματάει να τροφοδοτεί την συλλογικότητα με έτοιμες λύσεις και έτσι αυτές μπαίνουν μπροστά στο τρίλλημα: γενίκευση, επανάληψη, παραγωγή νέου λόγου.

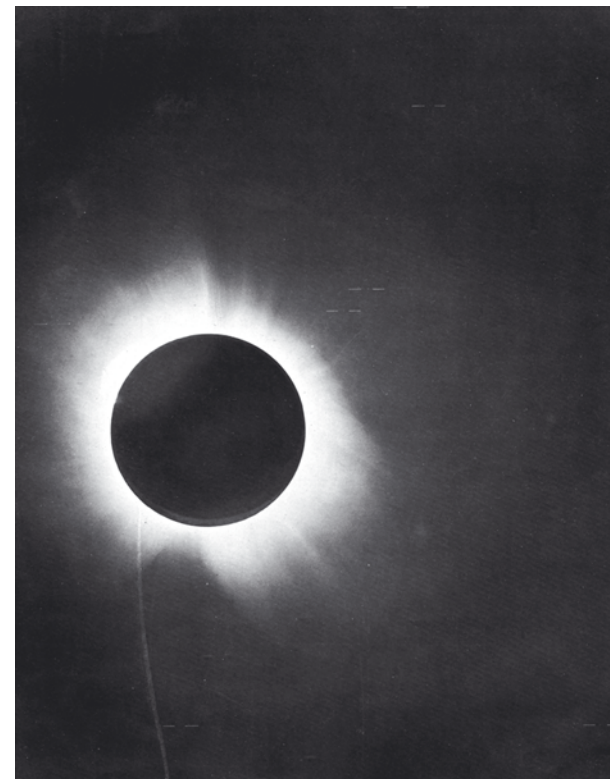
Στην πρώτη περίπτωση το εγχείρημα χάνει τον αρχικό στόχο του μέσα στην θάλασσα της γενίκευσης. Η ομάδα σταματά να ασχολείται ή να κάνει αυτό που έχει αρχικά ορίσει, για να πέσει στην αγκαλιά της ευκολίας του γενικού και αυτό συμβαίνει ακριβώς τη στιγμή που το κάθε εγχείρημα σταματά να καλύπτεται από τα έτοιμα της ιδεολογίας και πρέπει να αποφασίσει εάν θέλει να ασχοληθεί σοβαρά με τον σκοπό του, να παράξει λόγο νέο. Νοιώθει δηλαδή - και αυτό ποτέ δεν παίρνει πάνω από κάμποσες συνελεύσεις (εκτός από περιπτώσεις αυτισμού που κι αυτές δεν είναι λίγες) - ότι το πηγάδι της ιδεολογίας στερεύει και αντί να παράξει νέο λόγο λέει: "θα ασχοληθούμε και με άλλα έτοιμα, που είναι και επίκαιρα"... οπότε στις επόμενες, ουκ ολίγες, συνελεύσεις, η κούραση της επανάληψης των ιδεολογικών κλισέ από αίθουσα σε αίθουσα επιβάλλει τουλάχιστον την αδρανοποίηση της ομάδας - εκτός πάλι από τις περιπτώσεις αυτισμού, που και σε αυτή την περίπτωση συνεχίζουν.

Είναι ακριβώς την στιγμή που η συνέλευση νοιώθει πως δεν μπορεί να παράξει λόγο, η στιγμή όπου κρίνεται τελικά η ουσία της: δηλαδή το αν και κατά πόσο θα στοχαστεί πάνω στην θεματική που έχει προ-επιλέξει και θα ανθίσει η νέα σκέψη ή θα αρκεστεί σε ότι μέχρι τώρα έχει χιλιο-ειπωθεί.

Ποιο το πρόβλημα μου; Κανένα. Αν εξαιρέσεις το ότι δεν δημιουργείται θέση πάνω στο συγκεκριμένο και ότι αναπαράγεται ο ανθρωπολογικός τύπος της γενικότητας και των κλισέ, το σημαντικότερο είναι ότι δε θα γεννηθούν ποτέ δομές, που θα αγκαλιάζουν την καθημερινότητα μας.

Η στιγμή ωστόσο είναι κρίσιμη. Είναι ακριβώς η στιγμή που το εγχείρημα μοιάζει βουνό κι αν δεν αφεθούμε στο γενικό, αλλά επιμείνουμε στην αξία του, θα γίνει ουσιαστικό για το πέρασμα σε μια απελευθερωτική κατάσταση.

Θα είναι σε θέση τότε να αναπτυχθεί ένα δίκτυο διαφορετικών εγχειρημάτων που θα οδηγήσει σε μια διαφορετική καθημερινότητα, καθημερινότητα ικανή να αποτελέσει μια νέα πρόταση κοινωνικής ζωής. Πρόταση που δεν προκύπτει από ιδεολογική θέση αλλά από την πράξη, από το συγκεκριμένο και το άθροισμα των διαφορετικών θέσεων και πρακτικών

πάνω σε ζητήματα.

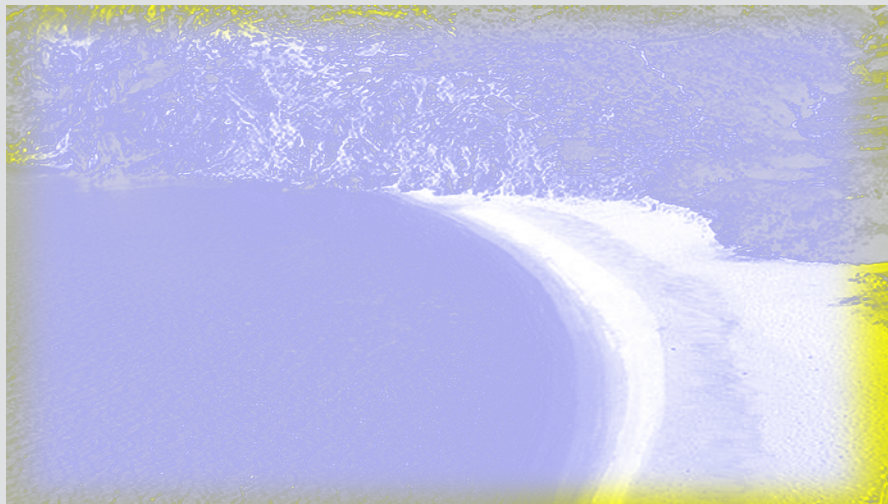
Ένα εργαστήριο για την ενέργεια μπορεί φυσικά να ασχοληθεί με ότι θέλει, υποτίθεται όμως ότι φτιάχτηκε για να αναπτύξει λόγο πάνω σε ένα συγκεκριμένο ζήτημα και αυτό πρέπει να κάνει.

Μια συνέλευση κατάληψης στέγης μπορεί να πει και να κάνει ότι θέλει, αλλά τελικά όμως με αυτόν τον τρόπο υποβαθμίζει το ίδιο το εγχείρημα της κατάληψης στέγης στο όνομα του γενικού. Δηλαδή δεν είναι αρκετά σημαντικό το να αποκτήσει το άτομο 1ον τη λογική της αυτοδιαχείρισης και της αυτο-οργάνωσης. 2ον το να λυθεί το ζήτημα της στέγης με μια κινηματική πρόταση και 3ον το άτομο να αναγκαστεί να δώσει λύσεις πάνω σε συγκεκριμένα ζητήματα που σχετίζονται με την στέγαση, αλλά έχουν πολιτικές προεκτάσεις όπως η ενέργεια που καταναλώνει το κτίριο, η εξοικονόμηση νερού κτλ κάνοντας έτσι και την πρόταση τελικά, όλο και πιο ολοκληρωμένη.

Αυτό που θέλω να πω είναι πως τα πράγματα θα είναι πολύ διαφορετικά, αν κάθε συνέλευση και εγχείρημα είχαν συγκεκριμένο στόχο. Τόσο ο λόγος του κινήματος θα ήταν πιο ενδελεχής, αλλά κυρίως, θα άρχιζε να φτιάχνεται ένας παράλληλος ιστός με την κοινωνία, ο οποίος θα μπορούσε να αντικαταστήσει τον υπάρχον. Δηλαδή, ας σκεφτούμε ότι μένουμε σε κατάληψη στέγης, εργαζόμαστε σε ένα κολεκτιβοποιημένο εγχείρημα, εκπαιδευόμαστε και ψυχαγωγούμαστε με εκδηλώσεις, κύκλους συζητήσεων και γλέντια σε κοινωνικά κέντρα και ελεύθερους χώρους.

Βαγγέλης Νάνος

Ελεύθερες παραλίες

Το πρώτο βήμα έγινε. Μετά την ανάδειξη του θέματος της παραλίας του Λεβεντοχωρίου και κατόπιν του καλέσματος που κάναμε άνθρωποι από όλη την περιοχή της Ηλείας και όχι μόνο, βρεθήκαμε την Κυριακή 2 Αυγούστου στην παραλία. Ήταν η πρώτη κίνηση για να ενώσουμε τη φωνή μας άτομα που πιστεύουν ακόμα ότι πρέπει να διεκδικούμε το αυτονόητο: την ελεύθερη και χωρίς όρους πρόσβαση στις παραλίες.

Η κίνηση μας να πάμε στο σημείο που ο ιδιοκτήτης έχει κλείσει με καγκελόπορτα και να αναρτήσουμε πανό με το αίτημά μας, προκάλεσε την σθεναρή αντίδραση της ιδιοκτησίας που προσπάθησε να μας αποτρέψει. Δηλώνουμε ξεκάθαρα ότι δεν στρεφόμαστε ενάντια σε κανένα συγκεκριμένο πρόσωπο, αλλά ούτε και καθοδηγούμαστε από οποιοδήποτε συμφέρον. Αυτό που μας παρακινεί είναι η αδιαπραγμάτευτη επιθυμία μας για ανοιχτές παραλίες. Για αυτό και ερχόμαστε να ορθώσουμε το ανάστημά μας απέναντι στα σχέδια επιχειρηματιών και τοπικών παραγόντων που θέλουν, στο όνομα της ανάπτυξης, να θέσουν υπό διαπραγμάτευση ακόμα και αυτό το συνταγματικά κατοχυρωμένο αγαθό. Είναι σαφές πως από τα μεγάλα κτιριακά συγκροτήματα που κατασκευάζουν και τη γενικότερη διαμόρφωση του χώρου, στόχος τους είναι μια ακόμα «οργανωμένη παραλία», πλήρως εμπορευματοποιημένη, που η πρόσβαση θα δίνεται μόνο σε όσους επιτρέπει η Ιδιοκτησία. Για εμάς κανένα δικαίωμα στην ιδιοκτησία δεν μπορεί να είναι πάνω από το κοινό συμφέρον, το σύνταγμα και τις υποχρεώσεις απέναντι στο κοινωνικό σύνολο. Δηλώνουμε ξεκάθαρα εχθρικοί απέναντι στα σχέδια της ανάπτυξης που καταστρέφουν το φυσικό περιβάλλον και θέτουν υπό αμφισβήτηση την ίδια την ανθρώπινη ελευθερία.

Έχοντας υπόψη όλες τις νομικές και πολιτικές προεκτάσεις του ζητήματος θα αγωνιστούμε τόσο για τη δωρεάν και άνετη πρόσβαση καθενός στην παραλία (χωρίς όρους και προϋποθέσεις), όσο και για το σταμάτημα κάθε επιχειρηματικού σχεδίου, που με την ανοχή ή την παρότρυνση του κράτους, θέλει να εμπορευματοποιήσει την ακτή και να θέσει υπό αμφισβήτηση την ελεύθερη πρόσβαση σε αυτή.

Διεκδικούμε:

- την ελεύθερη πρόσβαση στις παραλίες
- τη δημιουργία υποδομών – συνθηκών ώστε να διευκολυνθεί η προσέγγιση των παραλιών από τον κόσμο, καθώς και από τα άτομα με ειδικές ανάγκες (ΑΜΕΑ)
- τον κοινωνικό έλεγχο των παραλιών προκειμένου να αποφευχθεί η πιθανή εμπορική εκμετάλλευσή τους.

Όχι άλλο τσιμέντο σε παραλίες και ακτές στο όνομα της ανάπτυξης
Οι παραλίες δεν είναι ιδιωτικές, είναι ελεύθερες, δημόσιες και κοινωνικές

Πανελλαιακή Επιτροπή Αγώνα

iliamovement.blogspot.com

Πάτρα: «Πολυπορεία»

Ήταν μια διαφορετική πορεία. Μετά το κάλεσμα της πρωτοβουλίας αλληλεγγύης μαζευθήκαμε και στην Πάτρα για να ενώσουμε τη φωνή μας, με αίτημα την άμεση απελευθέρωση του απεργού πείνας, από τις 10 Ιούνη, Θωδωρή Ηλιόπουλο. Ο Θωδωρής, ο τελευταίος κρατούμενος της πολύμορφης εξέγερσης του Δεκέμβρη, ο «εχθρός της δημοκρατίας» για τους διώκτες του, σίγουρα δεν είναι μόνος. Δεκάδες άνθρωποι βρεθήκαμε στο δρόμο για να γίνουμε η ανάσα του. Και η κραυγή του έφτασε παντού. Σε όλες της γειτονιές της πόλης που κύλησε αυτή η διαφορετική πορεία. Με μηχανές, με ποδήλατα, με τα πόδια, αναρχικοί, αντιεξουσιαστές, αυτόνομοι, ποδηλάτες και μη, οργανωμένοι και ανένταχτοι, νέοι και μεγαλύτεροι, παιδιά που μας βρήκαν στις γειτονιές και φώναζαν μαζί μας. Ήταν μια διαφορετική πορεία. Κάτι σαν την πολύμορφη εξέγερση του Δεκέμβρη, που μένει ακόμα ζωντανή στην μνήμη και την πρακτική μας. Κάτι σαν την άγρια ομορφιά αυτής της πόλης που ξέρει να μας φιλοξενεί, ακόμα και όταν αποφασίζουμε να μπορούμε στα σαλόνια της, για άλλη μια φορά απρόκλητοι, ταραάζοντας τα ήρεμα νερά της. Ένα είναι σίγουρο. Η εξέγερση δεν καταστέλλεται, δεν φυλακίζεται. Ο Θωδωρής είναι ...εμείς!

Σωτήρης Λυκουργιώτης

Νέο Μουσείο Πατρών: απολύσεις λίγο πριν τα εγκαίνια

Το 2004 ψηφίστηκε το Προεδρικό Διάταγμα 164/2004 (γνωστό ως ΠΔ του Παυλόπουλου), που σκοπό είχε να διευθετήσει το τεράστιο πρόβλημα των συμβασιούχων. Με την εφαρμογή του διατάγματος μονιμοποιήθηκε ένα μικρό μόνο ποσοστό των συμβασιούχων, ενώ για τους υπόλοιπους σήμανε η αρχή του τέλους. Σύμφωνα με τους περιοριστικούς όρους του διατάγματος εφαρμόστηκε έκτοτε το λεγόμενο 24μηνο. Αυτό ορίζει ότι ο υπάλληλος ορισμένου χρόνου σε κάποιον δημόσιο φορέα, δεν μπορεί να εργαστεί για διάστημα μεγαλύτερο από 24 μήνες στον φορέα αυτό.

Για τους εξειδικευμένους υπαλλήλους του Υπουργείου Πολιτισμού όπως είναι οι αρχαιολόγοι, οι συντηρητές αρχαιοτήτων και έργων τέχνης, οι αρχαιοφύλακες και οι εργατοτεχνίτες, ο θεσμός του 24μήνου συνιστά εργασιακή καταδίκη, αφού λόγω των ειδικότητων τους δεν μπορούν να εργαστούν σε κανέναν άλλο φορέα. Μέσα στην τελευταία τριετία, ο αριθμός των απολυμένων συμβασιούχων του υπουργείου ανήλθε στα 3.500 άτομα.

Στο Νέο Αρχαιολογικό Μουσείο Πατρών, το ΤΔΠΕΑΕ (Ταμείο Διαχείρισης Πιστώσεων για την Εκτέλεση Αρχαιολογικών Έργων) προκήρυξε θέσεις για έκτακτο προσωπικό. Για τις ανάγκες του σημαντικού έργου της προετοιμασίας του μουσείου προσελήφθη προσωπικό με μεγάλη εμπειρία, συνεπώς με μεγάλη προϋπηρεσία. Το κριτήριο πρόσληψης των συμβασιούχων, όμως, αποτελεί με τη σειρά του κριτήριο απόλυσης τους. Λίγες μέρες πριν τα εγκαίνια, οι συνάδελφοι που συμπληρώνουν 24 μήνες εργασίας απολύονται πριν ακόμη λήξει η σύμβαση τους. Θεσμικά είναι αδύνατη η επαναπρόσληψή τους, όσο ισχύουν οι περιορισμοί του Προεδρικού Διατάγματος. Τη θέση τους καλούνται να καλύψουν -την επόμενη κιόλας μέρα- νέοι υπάλληλοι, με μικρότερη προϋπηρεσία, συνεπώς με μικρότερη εμπειρία, ενώ αρχίζει η αντίστροφη μέτρηση και για τη δική τους απόλυση.

Οι ανάγκες του Νέου Μουσείου σε έμπειρο, εξειδικευμένο προσωπικό δεν είναι προσωρινές, ούτε εξαντλούνται με τα εγκαίνια. Είναι πάγιες και διαρκείς και ως τέτοιες πρέπει να αντιμετωπίζονται. Η διατήρηση της πολιτισμικής κληρονομιάς δεν είναι υπόθεση εποχική. Οι συμβασιούχοι δεν είναι προϊόντα με ημερομηνία λήξης. Η προϋπηρεσία δεν μπορεί να αποτελεί κριτήριο απόλυσης.

Επαναπρόσληψη των απολυμένων συναδέλφων

Άρση του 24μήνου για τους συμβασιούχους του ΥΠΠΟ

Άμεση κάλυψη των κενών οργανικών θέσεων

Εργαζόμενοι και απολυμένοι υπάλληλοι του Νέου Μουσείου Πατρών

Νέα εργασιακά ήθη

Πίσω από τις φιέστες του νέου υπουργού πολιτισμού, με τα εγκαίνια των νέων μουσείων σε όλη την Ελλάδα, κρύβεται ο εργασιακός εκβιασμός, στην ποιο άθλια μορφή του. Οι συμβασιούχοι του υπουργείου αποτελούν ίσως το ποιο χαρακτηριστικό δείγμα για το πώς το κράτος αντιμετωπίζει τους εργαζόμενους που έχουν αποκλειστική ανάγκη από αυτό.

Στην πλειοψηφία τους εξειδικευμένοι, με ειδικότητες που δεν μπορούν να απασχοληθούν σε κανέναν άλλο ιδιωτικό ή δημόσιο οργανισμό, οι συμβασιούχοι του υπουργείου μπορούν σύμφωνα με το νόμο Παυλόπουλου του 2004, να απασχολούνται σε έναν φορέα για το μέγιστο διάστημα των 24 μηνών. Στη συνέχεια θα πρέπει να απολύονται αυτόματα και να αναζητούν αλλού δουλειά, άσχετα με το αν καλύπτουν πάγιες ανάγκες. Ο νόμος, που πρινόιζει κατακτήσεις ετών, ήρθε για να θεσμοθετήσει έναν απαράδεκτο εκβιασμό. Εργαζόμενοι, που δουλεύουν σε φορείς για 10 και πλέον χρόνια, θα πρέπει να περνούν από την αναγκαστική ανεργία για ένα διάστημα 12 μηνών και στην συνέχεια να επαναπροσλαμβάνονται από μηδενική βάση, εάν και εφόσον προκηρυχτούν ξανά οι θέσεις τους σε άλλο φορέα. Η προϋπηρεσία για το νέο νόμο θεωρείται βαρίδι, αφού έτσι ο εργαζόμενος μπορεί να διεκδικήσει περαιτέρω αύξηση της μισθολογικής τους κατάστασης αλλά και αλλαγή της εργασιακής του σχέσης, σε μόνιμη ή αορίστου χρόνου. Παράλληλα ο νόμος ευνοεί την πρόσληψη, τόσο ανειδίκευτων εργαζομένων (με μικρότερες απαιτήσεις και απολαβές), όσο και την πρόσληψη στην ίδια θέση που χηρεύει μετά τους 24 μήνες, ενός εργαζόμενου με την ίδια ειδικότητα με αυτόν που απολύθηκε.

Είναι φανερό ότι στόχος των νέων εργασιακών ηθών είναι τόσο να στρέψουν τους εργαζόμενους, τον ένα ενάντια στον άλλο, αλλά και να δημιουργήσει μια στρατιά υποτελών υπηκόων που εξαρτούν απόλυτα την επιβίωσή τους από τα κέφια της εκάστοτε ηγεσίας. Το παράδειγμα του Υπουργείου Πολιτισμού είναι ίσως το χαρακτηριστικότερο, γιατί σε αυτό συνωστίζονται οι περισσότεροι εξειδικευμένοι εργαζόμενοι (αρχαιολόγοι, συντηρητές κ.τ.λ.) που εκ των πραγμάτων δεν μπορούν να απασχοληθούν, παρά μόνο στις υπηρεσίες του. Οι προθέσεις όμως των κρατούντων φαίνεται ότι ξεπερνούν το μικρόκοσμο του συγκεκριμένου υπουργείου και στοχεύουν στην δημιουργία φτηνών και ευέλικτων εργαζομένων ala cart σε όλο τον ευρύτερο δημόσιο τομέα. Για αυτό το λόγο απαιτείται να αντισταθούμε συνολικά σε αυτή την επίθεση, απαιτώντας σήμερα, σε πρώτη φάση, την κατάργηση του διατάγματος Παυλόπουλου αλλά και σε δεύτερη, την απαγόρευση των απολύσεων σε όλο των δημόσιο τομέα και τους φορείς του. Μόνο η αλληλεγγύη, συνολικά των εργαζομένων, μπορεί να φέρει νίκες.

Σ.Μ.

Η επιτροπή των Κολεγίων

Κουίζ: Πώς λέγεται ένα τέρας χωρίς πόδια με επτά κεφάλια; Απάντηση: Επιτροπή. Το υπουργείο παιδείας έφτιαξε στα γρήγορα μια τέτοια για να αξιολογήσει, ποια κολέγια θα πάρουν άδεια για να πουλάνε επαγγελματικά δικαιώματα. Θα φαντάζεστε λοιπόν, πως η κυβέρνηση θα διόριζε κάθε λογής συντηρητικό ακαδημαϊκό, χουντοβασίλικών φρονημάτων, ως καλό επιτροπόσκυλο, για να κάνει ό,τι θέλει. Αμ, δε! Ο υπουργός έβαλε στην επιτροπή κάθε καρυδιάς καρύδι και για ξεκάρφωμα ένα μόνο ακαδημαϊκό, τον Θ. Φορτσάκη, καθηγητή στο πανεπιστήμιο της Αθήνας και πρόεδρο της νομικής σχολής. Ο καθηγητής όμως, παραιτήθηκε στις 7 Αυγούστου γιατί, όπως είπε, δεν τον κάλεσαν σε καμία συνεδρίαση, εκτός από μια φορά. Δεν υπήρχε κα- νένας άλλος ακαδημαϊκός στην επιτροπή, που ήταν γεμάτη ανίδεους τεχνοκράτες της δεκάρας και τρίτον, του είπαν ότι θα ενέκριναν ως έχουν τα προγράμματα σπουδών, των franchising παραπηγμάτων και το μόνο που θα έκαναν, σαν επιτροπή, ήταν «κτιριακός έλεγχος» στα κολέγια! Όπως είναι λογικό, ο τύπος έφριξε με τόσο κυνισμό και την έκανε. Σε συνέντευξή του μερικές μέρες αργότερα σχολίασε «ο νομοθέτης είναι κυνικός, όταν επιτρέπει στους αποτυχόντες στις εξετάσεις πλούσιους υποψηφίους να συνεχίσουν στα ιδιωτικά πανεπιστήμια καταβάλλοντας χρήματα και να λάβουν τελικά ένα πτυχίο πανεπιστημιακού επιπέδου».

αμανές

Ο Φωτόπουλος “έφυγε”

Είδε κι απόειδε με την περιεκτική δημοκρατία και πέρασε στην περιεκτική βοθρολογία, χρησιμοποιώντας τη γνωστή σε αυτόν “συντροφική τακτική” των πάλοι ποτέ κραταιών στελεχών των κουμμουνιστικών κομμάτων, της γνωστής διγλωσσίας του ολοκληρωτισμού. Πουλάμε δημοκρατία από τη μια για τους μικρομεσαίους, αλλά δικτατορία σε όσους διαφωνούν με εμάς. Από τις στήλες μιας συστημικής εφημερίδας εξαπολύει αντισυστημικές εθνικοαπελευθερωτικές κορώνες και αλίμονο σε όποιον δεν ασπάζεται το φιλόσοφο.

Το ότι αρνούμαστε τον αναίμακτο φερετζέ που φορά ο ίδιος στα πλαίσια του τυχοδιωκτισμού, μπας και γίνει τίποτε με την περιεκτική, δε σημαίνει ότι είμαστε εχθροί της περιεκτικής. Απέναντι στην περιεκτική τρέφουμε κοινά αισθήματα με αρκετό κόσμο: αδιαφορία. Τώρα η σχέση της Βαβυλωνίας με το Znet είναι αυτή που φαίνεται. Είναι ενταγμένη στο δίκτυο Znet η Βαβυλωνία και εμείς δεν το ξέρουμε; Αλλά μάλλον αρχίζω και μιλάω σοβαρά.

Ορέ πίκρα ο Τάκης.

Λ. Μπ.

Υ.Γ.: είναι αλήθεια ότι αγνοούσαμε τις αντιθέσεις του Τάκη με τον Chomsky και το Znet. Τώρα που το μάθαμε, υποσχόμαστε ότι του χρόνου στο φεστιβάλ ο Τάκης θα είναι ο πρώτος καλεσμένος. Λέτε του χρόνου ο Chomsky να μας καταγγείλει, λόγω του Τάκη, σε καμιά αντισυστημική Washington Post;

Τεκτόνων Τεκταινόμενα Ο Φόβος των χοίρων

Έχω την τύχη να γεννηθώ σε καρπερό σόι. Πολλά αδέρφια ο μπαμπάς, πολλά αδέρφια η μαμά, πολλαπλάσια πρώτα ξαδέρφια και ως εκ τούτου: πάρα πολλά ανιψάκια. Όπως είναι λογικό με τόση γονιμότητα επικρατεί μια διάχυτη αισιοδοξία. Γλέντια, φαί, πολύβουες συναναστροφές στη φύση είναι στην ημερήσια διάταξη. Α, ξέχασα να σας πω πως το σόι μου, εκτός των άλλων, έχει και μια λατρεία για τη φυσική, σχεδόν βουκολική ζωή. Το να μένεις σε πολυκατοικία θεωρείται από όλους ...σκέτος παραλογισμός.

Αυτή η ιδυλλιακή ατμόσφαιρά πάει εσχάτως να χαλάσει με αυτή την παπαριά, με τον «ιό των χοίρων». Οι ξαδέρφες μου τρέμουνε μην αρρωστήσουν τα παιδάκια τους και έχουν περάσει τα φόβο και στα μικρά τερατάκια. Έχει επικρατήσει πανικός!

Τι και αν τους έλεγα πως από την νέα γρίπη δεν έχουν πεθάνει παρά ελάχιστοι, ενώ από την κανονική πεθαίνουν χιλιάδες κάθε χρόνο, πως τα συμπτώματα είναι στους περισσότερους ήπια και απειροελάχιστοι νοσούν σοβαρά, τι και αν προσπαθούσα να τους πείσω πως το όλο θέμα είναι παιχνίδια των εταιριών φαρμάκων για να τα κονομήσουνε χοντρά από τα κράτη και τις κυβερνήσεις; Αυτοί οι μεγάλοι, εκεί, ανένδοτα φοβισμένοι.

Τι να κάνω και εγώ; Πήγα και αγόρασα τη "φάρμα των ζώων" του Όργουελ για δώρο σε όλα τα ανιψάκια μου με την αφιέρωση: "Θέλουν να μας τρομάξουν με τα γουρούνια. Αφού δεν τα κατάφεραν με τα ανθρωπόμορφα, βάλανε ιούς στα κανονικά. Μη μαςάτε μάγκες"

αμανές

Πρωθύστερη ανακύκλωση ή ρούβλια, βότκα και πρόοδος

Φυσικά και δεν χρειάζονταν οι δηλώσεις ανακύκλωσης Κοροβέση για να καταλάβει κανείς ότι σύσσωμη η καθεστωτική αριστερά, ως ενιαίος Συνασπισμός της Αριστεράς και της Προόδου, τα πήρε χοντρά κατά την περίοδο της Οικουμενικής κυβέρνησης Ζολώτα. Ένα δις δραχμές τσέπωσε τότε κατά τις φήμες της εποχής. Άλλωστε, αυτή η λογική της **αρπαχτής υπήρχε πολύ πριν με τις κερδοφόρες κραταιές κομματικές επιχειρήσεις, που εξακολουθούν να υπάρχουν με άλλες ονομασίες και την αριστεράντζα του επιχειρείν, που είναι ταυτόχρονα κομματικά μέλη και χρηματοδότες και αυτό εμπερικλείει ιδιαίτερες πολιτικές εξαρτήσεις και δεσμεύσεις σε Περισό και Κουμουνδούρου.** Ας όψονται τα ψηφιακά κυκλώματα και οι ψηφιακές παροχές του καρτελ Ζήμενς-Ιντρακόμ. Ενώ παλιότερα μια πλειάδα κόκκινων ή ανανεωτικών Δημαρχαίων και κομματικών στελεχών, που είχαν πάρει-δώσει με ιδιώτες και που πρωτοστάτησαν για την εισαγωγή των πρώιμων ΣΔΙΤ στους Δήμους- στο όνομα της προόδου και της ανάπτυξης- είχαν κατηγορηθεί για ποικίλες οικονομικές ατασθαλίες και μίζες.

Μπορεί σήμερα ο Μανώλης Γλέζος να υποβιβάζει το γεγονός-τάχα δεν ξέρει- υπεκφεύγοντας ή συγκαλύπτοντας το παραπάνω, θεωρώντας απλά ότι οι φήμες για μίζες στην Αριστερά αποτελούν ένα ιστορικό θέμα προς έρευνα (sic) και ο Περισός να δηλώνει ότι πρόκειται για αντικομμουνιστική προπαγάνδα, η αλήθεια όμως είναι ότι το χρήμα έρεε και ρέει άφθονο στην Αριστερά, με το οποίο είχε και έχει μια ιδιαίτερα καλή σχέση, ανάλογη της εξουσίας της. Είτε νόμιμο είτε διαπλεκόμενο και δια του επιχειρείν. **Δεν αναφερόμαστε μόνο στην πάγια παχυλή κρατική χρηματοδότηση (τακτική, εκλογική, επιμορφωτική), που παίρνει ως κοινοβουλευτικό στήριγμα του καθεστώτος και για το έτος 2007 άγγιξε τα 9,5 εκατομμύρια ευρώ (ΚΚΕ 5.509.198 ευρώ, ΣΥΡΙΖΑ 3.974.165 ευρώ), ή για το πρόσφατο ποσό του 1.156.450 ευρώ (ΚΚΕ 803.892, ΣΥΡΙΖΑ 352.558) των ευρωεκλογών του 2009, αλλά και για τα πάλοι ποτέ αδήλωτα ρούβλια ή τις λίρες Αγγλίας που έπαιρνε απευθείας από την CCCP η μία εκδοχή της ή από το «ταμείο» των αδελφών ευρωκομμουνιστικών κομμάτων, ενίοτε και από τον Τσαουσέσκου, η άλλη.** Μια σχέση δούναι και λαβείν για την υπεράσπιση του σταλινισμού ή του Μπερλιγκουερισμού αντίστοιχα. Μια σχέση που αποτυπώθηκε ακόμα και στη δωρεάν κατανάλωση βαρελίσιας βότκας για τα στελέχη ή τους κομματικά αριστούχους επιμορφωμένους φοιτητές, με μόνη προϋπόθεση την αλλαγή του ελληνικού τρόπου ζωής.... Τουντέστιν την αντικατάσταση της ρετσίνας ή της τσικουδιάς στο γεύμα από το σοβιετικό οινοπνευματώδες! Αισθητικά κάκιστη εικόνα ακόμα κι απ' αυτήν της δημόσιας κατανάλωσης φράουλας από τους Κνίτες στα πανεπιστήμια το 1986, αμέσως μετά το Τσέρνομπιλ ή της στάμπας του Χατζηδάκη στα εμπριμέ μπερέ των Ρηγάδων.

Μ' αυτά κι άλλα πολλά ακόμα η Αριστερά, ακόμα και ως καθεστωτική κομματική γραφειοκρατία έχει πεθάνει προ πολλού. Σήμερα κανείς, εκτός από τους μνημένους, δεν συγκινείται από τις αξίες της, γιατί δεν διαφέρουν σε τίποτα από αυτές του επίσημου πολιτικού καρακατσουλιού. Όσο για την άμεση αντίσταση και δράση, αυτή είναι ανύπαρκτη. Οι σχετικά νεόκοπες γραμμές επικοινωνίας του ΠΑΜΕ για τις απολύσεις, που διαφημίζει το ραδιόφωνο του 902 σαν να πρόκειται για ροζ γραμμές και οι ανώδυνες συμβολικές καταλήψεις του ενός λεπτού του ΣΥΝ ενόψει του επικείμενου θερμού Φθινοπώρου, με αρχή τη ΔΕΘ, ξέφτισαν πριν αποδώσουν. **Ωστόσο, ο πρώτος μήνας του Φθινοπώρου φαίνεται ότι θα γίνει θερμότερος μετά την ανακοίνωση των αποτελεσμάτων των Πανελλαδικών εξετάσεων. Οι αστυνομικές κυρίως σχολές, αλλά και οι στρατιωτικές απαξιώθηκαν σε μεγάλο ποσοστό από πολλούς μαθητές. Τα Δεκεμβριανά ρίζωσαν στη νέα γενιά και θα τη σημαδέψουν για πολύ καιρό ακόμα! Η καλύτερη δυνατή πρόοδος που θα μπορούσε να υπάρξει σε αντιδιαστολή με την επί χρήμασι υποσχόμενη πρόοδο της καθεστωτικής αριστεράς!**

Τάκης Σκούρκος

Allosanfan

“Δε ζεις φίλε. Επιβιώνεις πάνω σε κάτι που πέθανε από καιρό”

“Φτάσαμε αργά ή νωρίς;”

Οι αδερφοί Ταβιάνι, μπορεί να είναι αυστηροί με τους καρμπονάρους και να τους εμφανίζουν απαξιωμένους, όταν δρουν σε λάθος στιγμή με αμετροέπεια κι ασυναρτησία. Ποτέ όμως και κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει τον Τρόπο των πρώτων Ιδεολόγων, το ιδεολογικό τους πάθος, την απάρνηση, τη θυσία στο σκοπό. Αυτοί είναι οι καρμπονάροι της πλήρους ιδεολογίας, της απόλυτης ταύτισης με την υπόθεση. Από αυτούς τους φίλους και άμεσους διαδόχους του Σεν Ζυστ, του Ροβεσπιέρου και των Γιακοβίνων πήραν όλοι. Αν και το όραμά τους κυριάρχησε απόλυτα σε όλη την Ευρώπη, στο Allosanfan φαίνονται σαν καρικατούρες επειδή “φτάσανε νωρίς”.

Όταν το ΠΑΘΟΣ ξεπέφτει σε Ρόλο, οι καρμπονάροι γίνονται καhmeνούληδες καρβουνιάρηδες. Για αυτούς ο λόγος, για τους οποίους απαιτείται αίμα περιόδου ενώ για τους καρμπονάρους, αίμα χρήσιμο. Με τη «δύναμη» που τους δίνει το πεταμένο αίμα, διεκδικούν ένα κομμάτι ύπαρξης, ένα κομμάτι ρόλου. Οι καρβουνιάρηδες θεωρούν ότι όλα τώρα αρχίζουν και αυτό το πιστοποιεί η συμμετοχή τους. Ο χρόνος ξεκινάει άμα τη εμφανίσει τους. Δεν υπάρχει κανένα ιστορικό προηγούμενο για να σεβαστούν. Αυτό το τρικ αποκατάστασης επιτυγχάνεται με την υιοθέτηση ρόλων στο χώρο του κακέκτυπου και όχι του αυθεντικού. Στο θέαμα κι όχι στο βίωμα. Στο αντίτυπο κι όχι στο πρωτότυπο. Κάθε καρβουνιάρης έχει ένα μικρό Λένιν, Μπακούνιν, Βελουχιώτη, Νετσάγιεφ μέσα του, με συνακόλουθα κουτσαβακισμού, αρτηριοσκληρωτισμού. Παραγοντισμός και μικροελιτισμός το αποτέλεσμα. Αυτά με ένα απλό φύσημα του ανέμου εξαφανίζονται. Δε χρειάζεται και μεγάλη προσπάθεια. Όσοι ξεμένουν (ανίατος ρόλος), είναι γιατί έχουν ακρωτηριαστεί. Κι αν οι καρμπονάροι της απελπισμένης συνείδησης, της πίστης και της αυτοθυσίας αναρωτιούνται αν φτάσαμε νωρίς ή αργά, οι σύγχρονοι καρβουνιάρηδες είναι σίγουροι και απόλυτοι στις επιλογές τους. Έχουν

τα χαρακτηριστικά και τη γλώσσα της “ομάδας συντρόφων”. Η συκοφαντία είναι το λιγότερο που χρησιμοποιούν. Πετώντας ταυτόχρονα και αντι-MME και ένα ρόλο “αγανακτισμένοι αναρχικοί” που δεν αντέχουν την υποταγμένη συνείδηση των άλλων γύρω τους. Στη γέφυρα της Μεσοχώρας τους είδα να πηγαίνουν πέρα-δώθε και να φωνάζουν ασυναρτησίες, σίγουροι ότι κάποια κινηματογραφική κάμερα τους τραβάει. Αυτό το μικρό κομμάτι ύπαρξης που τους αναλογεί, ας τους το χαρίσουμε. Απόντες από όλα τα ρίσκα και από όλα τα μεγάλα γεγονότα (Δεκέμβρης), δημιουργούν τρικ εκ των υστέρων για να εξαπατήσουν όποιον μπορέσουν, γιατί είναι τρομερά δύσκολες οι στιγμές που περνάνε.

Οι προσομοιώσεις των μικροαστών στις προσωπικότητες δεν είναι καινούριο φαινόμενο. Ένα κομμάτι δανεισμένου γοήτρου αντιστοιχεί σε κάθε αδύναμο και απλοϊκό ανθρωπάκο. Μπορούμε να τους κατανοήσουμε, δεν μπορούμε όμως να τους βοηθήσουμε.

Το ευθυτενές βέλος των επαναστατών της ελευθερίας πρώτα περνάει μέσα από την απάρνηση των θεσμιμένων ρόλων της ιδεολογίας και μετά καρφώνεται στην καρδιά του εξουσιαστικού κτήνους.

ντιριντιντί -ντιριντιντί-ντιριντιντιντιντιντί

-

αντι-στάσεις

Σε επικίνδυνους δρόμους

Σε επικίνδυνους δρόμους

Γιατί άραγε να παραβούμε την απόφασή μας να μην απαντάμε σε αιτιάσεις χωρίς κινηματική αναφορά; Άλλωστε ο κ Φωτόπουλος έχει ξανακάνει την ίδια επίθεση με τα ίδια λόγια αρκετές φορές. Αυτή τη φορά όμως το άρθρο του για την Ελευθεροτυπία της 29^{ης} Αυγούστου ήταν ένα άρθρο τρομερά επικίνδυνο για τα σύγχρονα κινήματα. Δεν είναι η επαναφορά της λογικής των ολοκληρωμένων θεωριών που προσαρμόζουν την πραγματικότητα στις επιδιώξεις τους, ούτε η ανάγκη του αρθρογράφου να ετεροπροσδιοριστεί επιτιθέμενος σε άλλους. Τέτοιες συμπεριφορές γέννησε άλλωστε πολλές η **απουσία** από το κίνημα του Δεκέμβρη. Ούτε ακόμα η άποψη που παραπέμπει σε άλλες δεκαετίες ότι τα έντυπα συγκροτούν έναν μονοδιάστατο λόγο, αρθρώνουν αυστηρά συνεκτικές φωνές, δεν λειτουργούν ποτέ ως οχήματα κινηματικού διαλόγου. Η Βαβυλωνία φιλοξενεί απόψεις με τις οποίες δεν ταυτίζεται αλλά τις θεωρεί αναγκαίες σε μια ανοιχτή διαδικασία αναζήτησης των ρήξεων που έχει ανάγκη η εποχή. Δεν θα απαντήσουμε φυσικά για τα προσωπικά του κ Φωτόπουλου με τους Τσόμσκι κτλ δεν μας αφορούν.

Καταρχήν θα σταθούμε στην αναφορά του κ Φωτόπουλου περί υπερεθνικής ελίτ η οποία επιτείνει μια μεταφυσική ερμηνεία της κυριαρχίας και δομεί τον λόγο της μακριά από τις κινηματικές διεργασίες ανατροπής, όπως θα γίνει ακόμα πιο έκδηλο στο εν λόγω άρθρο. Αυτό συμβαίνει διότι απουσιάζει από τον λόγο του οποιαδήποτε κριτική αναφορά στις έννοιες του έθνους και του κράτους, στις διεργασίες διαμόρφωσης ενός νέου δικαϊκού παραδείγματος, στην συγκρότηση της σύγχρονης ταυτότητας με όρους φόβου. Άλλωστε το «καθήκον» να υποστηριχθούν «πλήρως» όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα μας ξαναφέρνει σε μια αρνητική όμως εκδοχή των σταδίων του μαρξισμού. Εδώ αγγίζουμε την επικινδυνότητα του κ Φωτόπουλου. Δεν είναι η επαναφορά των όρων του ιμπεριαλισμού και του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα που αν έμεναν εκεί θα αποτελούσαν ένα απλό αναμάλισμα παρωχημένων μαρξιστικών αναφορών χωρίς ουσιαστική σημασία. Αν και οφείλουμε να τονίσουμε ότι η μη κριτική απέναντι στην έννοια του έθνους και του κράτους είναι μια ουσιαστική καταδίκη της προσπάθειας κινηματικών διεργασιών **με τους** μετανάστες για την διάλυση της κυρίαρχης πολιτικής αποκλεισμού και βίας. Άλλωστε οι μετανάστες κουβαλάν πλέον την ταυτότητα ανατροπής της έννοιας της ιθαγένειας, μια ευκαιρία συνολικής ρήξης με το αφήγημα του

7 Δεκεμβρίου 2008 - Λεωφόρος Αλεξάνδρας

έθνους. Εκεί όμως που δίνονται ρέστα είναι όταν αναφέρει ότι η πτώση του Ιράν θα «έχει κατακλυσμιαίες πολιτικές και κοινωνικές συνέπειες σε όλο τον κόσμο, αφού, μετά την εξάλειψη **κάθε σημαντικής** αντίστασης ενάντια στην υπερεθνική ελίτ, μπορεί να οδηγήσει στην καθιέρωση της ηγεμονίας της για πολλά χρόνια στο μέλλον». Είναι η πρώτη φορά εδώ και πολλά χρόνια που βλέπουμε τον υποβιβασμό των κινήματων ρήξης και ανατροπής και την ανάδειξη στην θέση τους κρατικών δομών. Η αναγόρευση κρατικών δομών σε μόνες πηγές αντίστασης είναι μια ζοφερή αναφορά για κάθε σκεπτόμενο άνθρωπο. Κινήματα όπως του Δεκεμβρίου ανέδειξαν δυνατότητες ανατροπής της στρατικοποίησης των δυτικών κοινωνιών, δυνατότητες ανάδειξης νέων όρων για πλήρη ανατροπή του υπάρχοντος. Η κυριαρχία λειτουργεί πλέον στην βάση διλημμάτων «ή με αυτούς ή με εμάς» η απόφαση για συμμετοχή σε αυτή την διαδικασία είναι απόφαση που τα κινήματα δεν τα αφορά.

Αν είχε διαβάσει την Βαβυλωνία θα διάβαζε ότι «Με βάση το ιδεολόγημα της ασφάλειας και το μόνο συναίσθημα με το οποίο η εξουσία μπορεί να συνεγείρει, το φόβο, τοποθετήθηκε στο εσωτερικό των κοινωνιών ο στρατός. Το πανοπτικό μετατρέπεται το άτομο σε ένα διαρκώς ορατό, άμεσα προσπελάσιμο υποκείμενο υποψίας. Η προσπάθεια ελέγχου της πολυπλοκότητας της ζωής στην μητρόπολη, είναι μια διεργασία εξαιρετικά βίαιη, πάνω στον καμβά μιας νέας ενοχικής εποχής. Ο ορισμός της τρομοκρατίας παραμένει εσκεμμένα ρευστός, ώστε να περιλαμβάνει κάθε πτυχή εναντίωσης στο καθεστώς. Η ίδια η σκέψη

μπάνει στο στόχαστρο της καταστολής, καθώς ολοκληρώνεται η ρευστότητα του αστυνομικοδικαστικού κράτους. Αν η κατάσταση έκτακτης ανάγκης στηρίζεται και στην αποβολή της έννοιας της σύγκρουσης από την ουσία της κοινωνίας και στην εμφάνιση της ορθολογικοποιημένης τάξης ως της μόνης εφικτής τότε εισερχόμαστε σε ένα περιβάλλον διαρκούς εξαίρεσης.

Η έννοια της εξαίρεσης μας έρχεται από το Ρωμαϊκό δίκαιο, μέρος της δυνατότητας της εξουσίας να ορίζει τη νομιμότητα κατά το δοκούν. Σήμερα πηγαίνει σαφώς μακρύτερα, καθώς χώρες, πολιτισμοί, άνθρωποι, βγαίνουν εκτός πολιτικών διεργασιών, παγιδεύονται σε ένα μη-τόπο όπου όλα μπορούν να συμβούν. Μετανάστες, τρίτος κόσμος, τέταρτος είναι περιοχές μιας υγειονομικής ζώνης, περιοχές πειραματισμού της βιοεξουσίας, υποκείμενα αιχμαλωσίας του σύγχρονου ολοκληρωτισμού. Τα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης, οι απαγωγές, οι εκτελέσεις, συγκροτούν ένα πεδίο άσκησης μιας ανεξέλεγκτης δύναμης. Το δικαίωμα ζωής και θανάτου πάνω στο διαφορετικό είναι ένα δικαίωμα χωρίς όρια. Δημιουργούνται ζώνες, διαρκώς επεκτεινόμενες όπου ακόμα και η αντιδραστική ιδιότητα του πολίτη αναιρείται. Έτσι αίρονται και όλες οι εγγυήσεις κατηγορημάτων που θα απέρρεαν από οποιαδήποτε αίσθηση του ανήκειν. Ο φονευσίμος άνθρωπος είναι πλέον παντού γύρω μας.

Ο Σαβυνί θα ορίσει το κράτος «ως ένα είδος παραγωγής δικαίου» και σε συνδυασμό με τη ρήση του Σμίτ ότι «εκείνος που θεσπίζει το

δίκαιο είναι κατ, ανάγκη εκτός δικαίου» δείχνει το εύρος του ολοκληρωτισμού. Σήμερα που η ταυτότητα αναμορφώνεται είναι καθοριστικό να υπερβούμε τους ορισμούς της εξουσίας και να κινηθούμε ενάντια στην οντολογία της. Απέναντι στον μη-τόπο, στο φοβικό σύνδρομο, να δημιουργηθούν συνθήκες και τόποι που θα εμποδίσουν την κυριαρχία να εκφράζεται. Ένας συνδυασμός πολιτικών που θα επανεισάγει τον μετανάστη, τον άνεργο, τον φτωχό, στην πολιτική σφαίρα, που θα διατηρεί στο ακέραιο το δικαίωμα της σύγκρουσης. Απέναντι στο γενικευμένο πόλεμο των πολιτισμών θα προτείνει τον κοινωνικό πόλεμο σε ένα καθεστώς που πλασάρεται ως αυθεντία, εκτελώντας κατά το δοκούν. Πρέπει σήμερα να σταθούμε στην μη προβλεψιμότητα της ιστορίας, την απροσδιοριστία της ταυτότητας, **πρέπει να συγκροτηθεί μια αντιαπολυταρχική προβληματική**. Κινήσεις που θα προτείνουν ένα ανοικτό πολιτικό σχέδιο αποδόμησης της αρχής, που θα ιεραρχούν την μάχη μη αποδοχής της αντιτρομοκρατικής και αντιμεταναστευτικής πολιτικής πολύ ψηλά. Αυτή είναι λοιπόν η μπότα στήριξης μας προς τις ελίτ. Μια έκκληση για ανοιχτό κινηματικό διάλογο ανατροπής των αξόνων της καταπίεσης για δημιουργία μιας ατζέντας ανατροπής. Με τον κ Φωτόπουλο είναι φανερό ότι μας χωρίζει η άβυσσος των λόγων του και δεν θα έχουμε άλλη συνομιλία μαζί του παρά μόνο αν θεαθεί στις κινηματικές διεργασίες των καιρών μας.

Συντακτική ομάδα Βαβυλωνίας

φάκελος / Η διαχείριση του Νερού

Το νερό, οι χρήσεις του, η υπερκατανάλωση, η μόλυνση και τρόποι εξοικονόμησής του

Το νερό είναι ζωτικό στοιχείο τόσο για την επιβίωση του ανθρώπου όσο και για τη διατήρηση του φυσικού περιβάλλοντος. Ωστόσο, πάνω από 1 δισεκατομμύριο άνθρωποι σε όλο τον κόσμο δεν έχουν πρόσβαση σε πόσιμο νερό. Στον "ανεπτυγμένο" κόσμο, στον οποίο ανήκει και η Ελλάδα, οι «λύσεις» δίνονται με την κατασκευή φραγμάτων, τα οποία χτίζονται για να ικανοποιήσουν τις ακόρεστες ανάγκες των ανθρώπων, καταστρέφοντας με αυτόν τον τρόπο τους τελευταίους εναπομείναντες υδροβιότοπους. Χημικά και φυτοφάρμακα καταλήγουν ανεξέλεγκτα στα υπόγεια νερά, μολύνοντας καθοριστικά τον υδροφόρο ορίζοντα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ο κάμπος της Λάρισας. Το κλίμα αλλάζει (ή μάλλον τα αυτοκίνητά μας και τα εργοστάσιά μας αλλάζουν το κλίμα) και το καλοκαίρι έχουμε ξηρασίες και το χειμώνα πλημμύρες. Το πρόβλημα του νερού δεν είναι ένα ισοζύγιο "ζήτησης και προσφοράς", το οποίο λύνεται με νέα έργα. Δεν

αντιμετωπίζουμε μια χρόνια "ανεπάρκεια" νερού, ούτε τα ποτάμια "χάνονται στη θάλασσα". Το νερό είναι ένας ανανεώσιμος πόρος και υπάρχει αρκετό για όλους μας. Το πρόβλημα είναι ότι η κατανάλωση νερού διαρκώς αυξάνεται, ακολουθώντας την αύξηση των αναγκών, οι οποίες είναι σε μεγάλο βαθμό κατασκευασμένες και όχι υπαρκτές. Αυτό που πρέπει να κάνουμε είναι να περιορίσουμε την κατανάλωσή μας. Τα προβλήματα του νερού είναι άρρηκτα συνδεδεμένα με την κοινωνία μας, τις καταναλωτικές συνήθειες και πρότυπά μας και εν τέλει τις επιλογές μας για τον κόσμο στον οποίο ζούμε. Μία διαφορετική προσέγγιση για το νερό, από την σκοπιά της αντιμετώπισής του ως δημόσιο κοινόχρηστο αγαθό, δίνει έμφαση στις τοπικές λύσεις και στην εξοικονόμηση. Δίνει έμφαση στην πραγματική συμμετοχή των πολιτών στις αποφάσεις και σε κοινόκτητα μοντέλα διαχείρισης. Δεν αντιμετωπίζει το ζήτημα του νερού απομονωμένα, ως ένα τεχνικό θέμα, αλλά σε συνδυασμό με ευρύτερες ανα-

πτυξιακές επιλογές και τις οικονομικές, περιφερειακές, χωροταξικές και κοινωνικές πολιτικές, οι οποίες τις καθορίζουν.

Για να δούμε όμως που χρησιμοποιείται το νερό και ποια είναι τα προβλήματα που έχουν προκύψει από την εντατική χρήση του.

Το νερό χρησιμοποιείται σε τρεις βασικούς τομείς:

A. Γεωργία

B. Βιομηχανία

Γ. Αστικές χρήσεις

Στον τομέα της γεωργίας καταναλώνονται οι μεγαλύτερες ποσότητες νερού (80%) και επίσης παρατηρούνται υψηλά επίπεδα ρύπανσης του υδροφόρου ορίζοντα. Πιο συγκεκριμένα, μέσω των υπερλιπάνσεων των εδαφών, την αλόγιστη χρήση φυτοφαρμάκων και ζιζανιοκτόνων, των αποβλήτων, των λεγομένων οργανωμένων αγροτικών, πτηνοτροφικών και κτηνοτροφικών μονάδων, καθώς και των βιομηχανιών

φάκελος / Η διαχείριση του Νερού

- βιοτεχνιών, όταν υπάρχει έλλειψη πλήρους συστήματος βιολογικού καθαρισμού. Μεγάλη ρύπανση διαπιστώνεται και από τα ελαιουργεία. Σε αρκετές περιπτώσεις φυσικές καταβόθρες σε ορεινές ή πεδινές περιοχές και ποτάμια δέχονται απόβλητα ή λύματα από ελαιουργεία και η ρύπανση αποδεικνύεται τρομακτική.

Άλλες πηγές ρύπανσης μπορεί να προκύψουν από τις λεγόμενες αστικές χρήσεις γης. Δραματικό πρόβλημα έχει προκληθεί στα υπόγεια νερά από τους σκουπιδότοπους, τις διαρροές των δικτύων αποχέτευσης, τα εγκαταλειμμένα λατομεία που γίνονται δέκτες λυμάτων και αποβλήτων, τους ανεξέλεγκτους βόθρους κλπ. Έτσι έχουμε μια αθροιστική επίδραση των αρνητικών παραμέτρων που επηρεάζουν αποφασιστικά την ποιότητα των υπόγειων νερών. Αποτέλεσμα, η φύση να εκδικείται τον άνθρωπο. Σημαντικό ζήτημα είναι οι συγκεντρώσεις νιτρικών και άλλων επικίνδυνων ουσιών στα υπόγεια νερά, που σε ορισμένες περιπτώσεις ξεπερνούν τα όρια τα οποία έχει θέσει ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας. Σε άλλες περιπτώσεις στο νερό παρατηρούνται υψηλές συγκεντρώσεις εξασθενούς χρωμίου με χαρακτηριστικότερα παραδείγματα αυτό των Οινοφύτων και πιο πρόσφατα αυτό της περιοχής των Ψαχνών στην Εύβοια.

Δεν είναι όμως μόνον η αλόγιστη υπεράντληση των νερών και η ρύπανση. Μέγιστο είναι ακόμη ένα πρόβλημα: **ο υδροφόρος ορίζοντας σε πολλές περιοχές (κυρίως αστικές) δεν εμπλουτίζεται πλέον.** Η τσιμεντοποίηση και η ασφαλτοποίηση των μεγάλων πολεοδομικών συγκροτημάτων, η στεγανοποίηση των ρεμάτων και των κοιτών των χειμάρρων είναι μόνο ορισμένα χαρακτηριστικά παραδείγματα. Υπολογίζεται ότι στα μεγάλα πολεοδομικά συγκροτήματα, η τροφοδοσία του υδροφόρου ορίζοντα από επιφανειακά νερά έχει μειωθεί ακόμη και κατά 80% εξαιτίας της τσιμεντοποίησης και της ασφάλτου!

Πώς μπορούμε να εξοικονομήσουμε νερό

Η πρακτική επαναχρησιμοποίησης και ανακύκλωσης νερών που προκύπτουν από την επεξεργασία των λυμάτων είναι σχετικά πρόσφατη στην Ελλάδα. Η επαναχρησιμοποίηση και ανακύκλωση των νερών είναι πραγματικότητα σε πολλές χώρες - ΗΠΑ, Αυστραλία, Γαλλία, Ισραήλ, Κύπρο, Τυνησία, Γερμανία, Μαρόκο - οι οποίες αξιοποιούν νερά από βιολογικούς καθαρισμούς είτε για αστικές, είτε για γεωργικές χρήσεις. Σε ορισμένες χώρες δίνεται έμφαση και στην ανακύκλωση των «γκρίζων νερών», μετά από επιτόπου επεξεργασία στο κτίριο.

Σημαντική εξοικονόμηση νερού μπορεί να επιτευχθεί στις κατοικίες με κατάλληλο σχεδιασμό, επιλογή εξοπλισμού (είδη υγιεινής, βρύσες, συσκευές χαμηλής κατανάλωσης), εφαρμογή συστημάτων επαναχρησιμοποίησης νερού μέσω βιολογικής επεξεργασίας, εκμετάλλευση του βρόχινου νερού και αλλαγή καταναλωτικών συνθηκών.

Ανακύκλωση ημι-ακάθαρτων νερών («γκρίζα νερά»)

Νερά τα οποία είναι ημι-ακάθαρτα (προέρχονται από το νιπτήρα, το νεροχύτη, το μπάνιο, το πλυντήριο ρούχων), αλλά όχι ακάθαρτα (δεν προέρχονται από την λεκάνη της τουαλέτας) ονομάζονται «γκρίζα νερά». Τα ημι-ακάθαρτα νερά χρησιμοποιούνται για επιλεγμένες χρήσεις (κυρίως στην τουαλέτα), για αστικές χρήσεις (στις οικοδομές) και για άρδευση (κήπων, πάρκων, ταρασόκηπων), υποκαθιστώντας τη χρήση του πόσιμου καθαρού νερού, όπου δεν είναι απαραίτητη η υψηλή ποιότητά του.

Συστήματα ανακύκλωσης ημι-ακάθαρτου νερού

Ένα συνηθισμένο σύστημα είναι η συλλογή νερών από τις επιλεγμένες χρήσεις, η μεταφορά τους με χωριστό δίκτυο σωληνώσεων σε μια δεξαμενή προσωρινής αποθήκευσης, η επεξεργασία και ο καθαρισμός τους με απλά συστήματα και η μεταφορά τους σε μια δεξαμενή αποθήκευσης, απ' όπου διοχετεύονται συνήθως στο καζανάκι της τουαλέτας ή για την άρδευση κήπων και επιλεγμένων καλλιεργειών.

Εκμετάλλευση βρόχινου νερού

Συστήματα συλλογής βρόχινου νερού για οικιακή χρήση ή για πότισμα χρησιμοποιούνταν παραδοσιακά στη χώρα μας στα νησιά και σε περιοχές με έλλειψη νερού. Τα συστήματα αυτά αποτελούνται από μια επιφάνεια συλλογής, που συνήθως είναι η σκεπή, και τα συστήματα για τη μεταφορά (σωλήνες και υδρορροές), την διήθηση, την αποθήκευση (στέρνα, υδατοδεξαμενή) και τη διανομή του νερού. Το συλλεγόμενο νερό είναι κατάλληλο για όλες τις χρήσεις, ανάλογα με την επεξεργασία που θα υποστεί, ακόμα και για πόσιμο.

Όλες οι σκεπές μπορούν να χρησιμοποιηθούν για την συλλογή του βρόχινου νερού, ενώ ένα σύστημα συλλογής βρόχινου νερού μπορεί να ενσωματωθεί τόσο στην αρχή του σχεδιασμού ενός νέου κτιρίου όσο και να κατασκευαστεί εκ

των υστέρων σε υπάρχοντα κτίρια.

Και τέλος

Δέκα πράγματα που ίσως δε γνωρίζουμε για το Πόσιμο Νερό

1. Πάνω από το 20% του πληθυσμού της Γης (πάνω από 1 δισεκατομμύριο άνθρωποι) δεν έχουν πρόσβαση σε πόσιμο νερό.
2. Τα 80% της ιδιωτικής παροχής νερό ελέγχεται από μερικές πολυεθνικές εταιρείες.
3. Ένα γαλόνι εμφιαλωμένο νερό κοστίζει περισσότερο από ένα γαλόνι πετρέλαιο.
4. Η παγκόσμια αγορά εμφιαλωμένου νερού αντιστοιχεί σε 89 δισ. λίτρα και υπολογίζεται ότι η αξία της φτάνει τα 22 δισ. δολάρια.
5. 1.6 δισεκατομμύρια άνθρωποι δεν έχουν πρόσβαση σε ασφαλές πόσιμο νερό.
6. Τα Ηνωμένα Έθνη έχουν προτείνει να ανακηρυχθεί η δεκαετία 2005-2015 Διεθνής Δεκαετία Δράσης «νερό για τη Ζωή». Η προσπάθεια ξεκίνησε την παγκόσμια ημέρα του νερού (22 Μαρτίου) 2005 αλλά μέχρι στιγμής δεν φαίνεται να επιτυγχάνονται οι στόχοι εντός των χρονοδιαγραμμάτων.
7. Τέσσερις από τις δέκα μεγαλύτερες εταιρείες που εμπορεύονται προϊόντα νερού συμπεριλαμβάνονται ανάμεσα στις 100 μεγαλύτερες πολυεθνικές του κόσμου.
8. Δέκα επιχειρηματικοί γίγαντες ανταγωνίζονται για τον έλεγχο του νερού. Οι τρεις μεγαλύτεροι είναι γαλλικές εταιρείες, μια είναι αμερικανική, μια γερμανική και πέντε προέρχονται από τη Μ. Βρετανία.
9. Μόνο στις ΗΠΑ, ιδιωτικές εταιρείες που εκμεταλλεύονται υδάτινους πόρους, παράγουν κέρδος μεγαλύτερο από 80 δισ. δολάρια το χρόνο.
10. Η βιομηχανία νερού είναι ήδη μια παγκόσμια επιχείρηση με κύκλο εργασιών περίπου 400 δισ. δολάρια το χρόνο, πράγμα που την κάνει μεγαλύτερη και από την παγκόσμια φαρμακοβιομηχανία.

Το νερό τελικά είναι υπόθεση όλων μας!

Ελιάνα Καναβέλη

Επιλογές από Z Magazine - Z Net

Υπεύθυνοι έκδοσης:
Δημήτρης Κωνσταντίνου
Νίκος Στυλόπουλος

Το **Z Net** είναι ένα ανεξάρτητο δίκτυο των ΗΠΑ, που εκδίδει το μηνιαίο περιοδικό **Z Magazine**. Είναι αφιερωμένο στον αγώνα υπέρ της ελευθερίας και ενάντια στην αδικία και την καταπίεση. Θεωρεί το γένος, τη φυλή, την τάξη και την πολιτική ως διαστάσεις της προσωπικής ζωής θεμελιώδεις για την κατανόηση και βελτίωση των σύγχρονων συνθηκών. Υποστηρίζει τις κινηματικές προσπάθειες για ένα καλύτερο μέλλον.

Ιδρύθηκε το 1987 και πήρε το όνομά του από την ταινία Z του Κώστα Γαβρά, που περιγράφει μία ιστορία καταπίεσης και αντίστασης στην Ελλάδα. Z είναι το όνομα ενός αγωνιστή που δολοφονήθηκε. Η χούντα, μεταξύ άλλων, απαγόρευσε και το γράμμα Z, που συμβολίζει ότι «το πνεύμα της αντίστασης Ζει».

Επικοινωνία: z_babylonia@yahoo.gr
Διαδίκτυο: <http://zbabylonia.blogspot.com>

Η χρήση των κειμένων που δημοσιεύονται στο χώρο αυτό είναι ελεύθερη, με την παράκληση να αναγράφεται η πηγή.

Αυτοθέσμιση της Ηθικής

του Δημήτρη Κωνσταντίνου

Ο αργός θάνατος του θεού, όπως συντελέστηκε κατά την εξέλιξη της δυτικής φιλοσοφίας και ολοκληρώθηκε στο ρωσικό μηδενισμό του 19^{ου} αιώνα, γέννησε ένα ερώτημα που θα ταλανίζει τον άνθρωπο για πολλά χρόνια. Μετά την πτώση του θεού, υπάρχει σωστό ή λάθος; Μαζί με το θεό πέθανε και η ηθική; Με άλλα λόγια, όπως το έθεσε ο Ντοστογιέφσκι δια στόματος Καραμαζώφ, μετά το τέλος του θεού όλα επιτρέπονται;

Επί αιώνες ο άνθρωπος είχε ταυτίσει την ηθική με τη θρησκεία και με ανώτερες δυνάμεις που είχαν τη δύναμη να επιβάλλουν την εφαρμογή της. Στα χέρια των αφεντικών της κοινωνίας αυτή αποτέλεσε εργαλείο εξυπηρέτησης των συμφερόντων τους και μέσα απ' αυτήν επιβλήθηκαν καταπιεστικοί και τις περισσότερες φορές απάνθρωποι κανόνες, προκειμένου να χειραγωγηθούν οι ανήσυχες μάζες. Η πτώση του θεού, όμως, παρέσυρε μαζί της και την ηθική και ξεσκέπασε πλήρως το υποκριτικό και απάνθρωπο πρόσωπό της, το οποίο επί αιώνες μόλυνε τις ζωές των ανθρώπων. Ως αποτέλεσμα, στον 21^ο αιώνα, ο άνθρωπος εμφάνισε αλλεργία στο άκουσμα και μόνο της λέξης «ηθική» και αποφάσισε να ζήσει χωρίς αυτήν.

Ακόμη κι όταν, κάτω από διαφορετικές κοινωνικές συνθήκες, η ηθική δεν εξυπηρετεί συμφέροντα, συμβάλλει και πάλι στην κοινωνικοποίηση του ατόμου και αποτελεί το επίμαχο σημείο της αιώνιας σύγκρουσης ατόμου και κοινωνίας, ελευθερίας και κοινωνικού καταναγκασμού. Πρόκειται για την αιώνια αντίφαση της αυτονομίας του ατόμου και της διαδικασίας ενσωμάτωσής του σε ένα κοινωνικό σύνολο, στην οποία η ηθική παίζει πρωτεύοντα ρόλο. Αυτόν τον άλυτο γρίφο προσπάθησε να λύσει ο Μαξ Στίρνερ καταγγέλλοντας το φενακισμένο εγωισμό του ατόμου και αποθεώνοντας τον «Μοναδικό και την Ιδιοκτησία του». Γι' αυτόν, ο αληθινός «Εγωιστής» δεν είναι αυτός που έχει εξυψώσει ορισμένα ιδεώδη, όπως το χρήμα ή τη χλιδή, πάνω από τον εαυτό του και προσπαθεί να τα κατακτήσει εις βάρος των συνανθρώπων του, αλλά εκείνος που θέτει τον εαυτό του πάνω από κάθε φενακισμένο ιδεώδες ή κάθε αγαθό και γνωρίζει ότι το ατομικό του συμφέρον εξυπηρετείται μόνο από την ύπαρξη κοινωνίας αληθινών «Εγωιστών». Τελικά, η προσωπική ευτυχία, ακόμη και για ατομικιστές όπως ο Στίρνερ, φιλτράρεται μέσα από την κοινωνία στην οποία συμμετέχουμε. Όσο κολυμπάμε στους κόλπους της, όσο αγωνιζόμαστε στους στίβους της, θα είμαστε δεμένοι στο άρμα της.

Στον αφιλόξενο πλανήτη Ανάρες της Ούρσουλα Λε Γκεν, οι αναρχικοί εξακολουθούν να συμπεριφέρονται με βάση ορισμένα μοντέλα, όπως αυτά καλλιεργούνται και ευδοκιμούν στη συγκεκριμένη κοινωνική οργάνωση που επέλεξαν οι κάτοικοι του πλανήτη αυτού. Το ήθος ως σύνολο των ατομικών χαρακτηριστικών της προσωπικότητας και η ηθική ως το σύνολο των κοινωνικών αξιών που καθορίζουν τα ήθη δε θα μας εγκαταλείψουν ποτέ όσο ζούμε σε ομάδες άνω των δύο ατόμων. Στους κόλπους κάθε κοινωνίας ο άνθρωπος είναι καταδικασμένος να επηρεάζει και να επηρεάζεται από τους άλλους, να διαμορφώνει και να διαμορφώνεται. Το γεγονός αυτό μας υποχρεώνει να ξεπεράσουμε τη διαδεδομένη μοντέρνα προκατάληψη και εχθρότητα που δικαιολογημένα γεννήθηκε για τις λέξεις «ήθος» και «ηθική». Οι λέξεις, όπως και όλοι οι θεσμοί, αποτελούν κοινωνική κατασκευή και φορτίζονται αρνητικά ή θετικά ανάλογα με τις κοινωνικές συνθήκες και πρακτικές.

Σήμερα, οι κοινωνικές συνθήκες μάς αναγκάζουν να διαλέξουμε ανάμεσα από δύο τραγικές επιλογές: είτε να μετατραπούμε

σε εκμεταλλευτές είτε να υποστούμε την εκμετάλλευση. Και η καταναγκαστική αυτή επιλογή δε γίνεται μόνο με οικονομικούς όρους, αλλά δηλητηριάζει την καθημερινότητά μας, τις ανθρώπινες σχέσεις, το πλήθος των ασήμαντων επιλογών που κάνουμε, τις συμπεριφορές μας, την ηθική μας. Στις καθημερινές μας συναναστροφές και συναλλαγές είτε θα εκμεταλλευόμαστε τους άλλους είτε θα μας εκμεταλλεύονται. Η κοινωνία, όμως, είναι μια ολότητα. Οικονομία και ηθική διαπλέκονται. Κάτω από διαφορετικές οικονομικές συνθήκες, όπου οι άνθρωποι θα μπορούν να ζουν χωρίς να μολύνονται οι συναλλαγές τους από το μικρόβιο της εκμετάλλευσης, θα ανθήσει μια διαφορετική ηθική, αλλά και το αντίστροφο. Ο φαύλος κύκλος της αλληλοεκμετάλλευσης απαιτεί διάρρηξη κι από τις δύο πλευρές: Ηθική και Οικονομία.

Αν νόημα στη ζωή του ανθρώπου δίνει η προσπάθεια που κάνει για να ορίσει τη ζωή του, θα πρέπει να ξεφορτωθεί τα ταμπού θρησκευτικής ή μεταμοντέρνας κοπής (τυφλή και αφελής απόρριψη της έννοιας της ηθικής λόγω ιστορικών τραυματικών εμπειριών) και να ορίσει την ηθική του. Οι υλικοί και πνευματικοί όροι συνύπαρξης των ανθρώπων σε μια κοινωνία απαιτούν εξίσου τη δραστική διαμόρφωσή τους από τους ίδιους, αφού κάθε είδους διαμεσολάβηση από αφεντικά, ιερείς και θεϊκές δυνάμεις έχει καταρρεύσει. Οι ηθικοί κανόνες της κοινωνίας, μετά την πτώση του θεού, έχουν μείνει ορφανοί και απομένει στον άνθρωπο τον ίδιο, να σηκώσει στις πλάτες του το βάρος της θέσμισής τους.

Σύμφωνα με τον Ουίλιαμ Μπλέικ:

«I must Create a System or
be enslaved by
another Man's.

I will not Reason & Compare:
my business is to Create»

Ένα ηθικό πρόταγμα δε συνιστά νεκρανάσταση του θεού ή επανίδρυση της θρησκείας αλλά μια ακόμη προσπάθεια δημιουργίας[...]

Κατά συνέπεια, η απάντηση στο ερώτημα του Καραμαζώφ είναι ότι, όχι, μετά την πτώση του θεού, δεν επιτρέπονται όλα. Αντίθετα, τώρα, μετά τη διάλυση της ομιχλώδους ανώτερης δύναμης, έχουμε την ευκαιρία να ορίσουμε οι ίδιοι τη ζωή μας, να κατακτήσουμε την ατομική και κοινωνική αυτονομία μας. Εξάλλου η κάθε πράξη μας έχει συνέπειες και ακριβώς αυτές, ανάλογα με το αν συμβάλλουν φυσιολογικά στην ευτυχία ή τη δυστυχία, μπορούν να προσδιορίσουν το καλό ή το κακό. Πάντως, τη γλαφυρότερη απάντηση στον Καραμαζώφ, ίσως αυτή που θα 'θελε ν' ακούσει κι ο ίδιος ο Ντοστογιέφσκι, τη δίνει ο Αλμπέρ Καμί στην «Πανούκλα». Στην πόλη Οράν της Αλγερίας, ο Ταρού, λίγο πριν πεθάνει από την επιδημία, εξομολογείται με απλότητα στο γιατρό Ριέ:

- Με λίγα λόγια, εκείνο που μ' ενδιαφέρει είναι να μάθω πώς γίνεται κανείς άγιος.
- Μα, αφού εσείς δεν πιστεύετε στο θεό!
- Σωστά. Το μόνο πρακτικό πρόβλημα που αναγνωρίζω σήμερα είναι *αν μπορείς να είσαι άγιος χωρίς την ύπαρξη του θεού.*

40 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ, Ο ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΒΡΑΣ ΜΙΛΑΕΙ ΓΙΑ ΤΟ Z

.....Τζον Έσθερ

Φέτος είναι η τεσσαρακοστή επέτειος του Z, ενός θρίλερ με καθηλωτική δράση που περιγράφει μια πολιτική δολοφονία στην ανώτατη κλίμακα της ιεραρχίας. Δεν αναφέρομαι στο περιοδικό που κρατάτε, αλλά στη ταινία που κέρδισε το 1969 το Academy Award, την οποία σκηνοθέτησε και συνεργάστηκε στο σενάριο της ο Κώστας Γαβράς. Πρόκειται για την ιστορία ενός δικαστή (τον ενσάρκωσε ο Jean-Louis Trintignant) που ερευνά το φόνο ενός βουλευτή (αναφέρεται επίσης και ως «Σύντροφος Z», ο οποίος ενσαρκώθηκε από τον Υβ Μοντάν) που σκόπευε να κάνει μια ομιλία για τον πυρηνικό αφοπλισμό. Σκόπιμα αιρετική, η ταινία συσχετίζει το υποστηριζόμενο από τις ΗΠΑ στρατιωτικό πραξικόπημα στην Ελλάδα τη δεκαετία του '60, με τη δολοφονία του δημοκράτη έλληνα πολιτικού Γρηγόρη Λαμπράκη το 1963. Η ταινία του Γαβρά βρίσκει απήχηση στο κοινό, καθώς θυμίζει τις δολοφονίες των JFK, Ρόμπερτ Κένεντι και Μάρτιν Λούθερ Κινγκ.

Ενώ ο Γαβράς έχει κάνει πολλές πολιτικές ταινίες – Missing, Music Box, Amen – η ταινία που πήρε τον τίτλο της από το απαγορευμένο γράμμα, το οποίο συμβόλιζε ότι ο Λαμπράκης ακόμα ζει – παραμένει το αριστούργημά του.

ΕΣΘΕΡ: Κατ' αρχάς, γιατί θέλατε να γυρίσετε το Z;

ΓΑΒΡΑΣ: Εκείνη την εποχή οι συνταγματάρχες στην Ελλάδα μόλις είχαν ανέλθει στην εξουσία, ανατρέποντας τη δημοκρατία. Το Z ήταν για μένα ένας τρόπος διαμαρτυρίας.

Ποια ήταν η πολιτική σας σκοπιμότητα;

Ήθελα να δείξω ότι οι στρατιωτικοί ήταν ένα μάτσο φανατικών και ηλίθιων, οι οποίοι ήταν εχθροί της δημοκρατίας.

Πιστεύετε ότι πετύχατε τους στόχους σας;

Εάν λάβετε υπόψη σας την παγκόσμια επιτυχία του έργου – εκτός βέβαια από τις χώρες με δικτατορικό καθεστώς, όπου απαγορεύτηκε η ταινία – πιστεύω πως πέτυχα τους στόχους μου.

Με ποιους χαρακτήρες της ταινίας ταυτίζεστε περισσότερο

και γιατί;

Περισσότερο ταυτίζομαι με το δημοσιογράφο, εξαιτίας του πάθους του να ανακαλύψει την αλήθεια, και με το δικαστή, εξαιτίας του πάθους του για δικαιοσύνη, ο οποίος ρισκάρει να τα χάσει όλα.

Στο Z συνδυάζετε την ευρωπαϊκή πολιτική συνείδηση και την πολιτική στράτευση με το ρυθμό ενός αμερικάνικου θρίλερ δράσης. Τι είδους κοινό είχατε στο μυαλό σας;

Ποτέ δεν έχω στο μυαλό μου συγκεκριμένο είδος κοινού στο οποίο απευθύνομαι ή θα έπρεπε να απευθύνομαι με τις ταινίες μου. Γυρνάω μια ταινία βάζοντας εμένα στη θέση του θεατή και με βάση τα συναισθήματά μου.

Κάποιοι σκληροπυρηνικοί αριστεροί θεώρησαν ότι σταρ όπως ο Μοντάν και ο Trintignant έπαιξαν εγκλωβισμένοι στο τρόπο που προστάζει το κατεστημένο, δηλαδή το Χόλιγουντ. Ξέρω ότι οι σταρ φέρνουν εισπρακτική επιτυχία και γεμίζουν τις αίθουσες, όμως τι άλλο θα θέλατε να απαντήσετε σε αυτή την ακραία κριτική;

Ο Μοντάν και ο Trintignant ήταν σταρ, αλλά ήταν και ιδιαίτερα ταλαντούχοι ηθοποιοί. Πάντα ήμουν επιφυλακτικός απέναντι σε οτιδήποτε «ακραίο», είτε «ακροαριστερό» είτε «ακροδεξιό». Έχω πάντα στο νου μου ότι το Χόλιγουντ κάνει και αληθινά αριστουργήματα, αλλά κάνει και κακές ταινίες.

Οι στολές, τα τραγούδια, τα ονόματα, και οι εικόνες της ταινίας είναι ελληνικές, όμως η ταινία είναι στα γαλλικά. Για ποιους λόγους διηγείστε την ιστορία στα γαλλικά;

Ήταν αδύνατο να γυριστεί στην Ελλάδα το Z. Επίσης, είναι μια ταινία που απευθύνεται σε όλο το κόσμο. Δεν υπάρχουν ελληνικά ονόματα στην ταινία. Οι χαρακτήρες παίρνουν το όνομα τους από τα επαγγέλματά τους: ο Στρατηγός, ο Βουλευτής, ο Δικηγόρος, ο Γιατρός, ο Συνταγματάρχης. Τα ονόματα των δύο δολοφόνων είναι Γιάγκος και Βάγγος, που είναι συνηθισμένα ονόματα. Βέβαια, για το ελληνικό κοινό υπάρχουν διάσπαρτα στοιχεία της ελληνικής κουλτούρας, όπως η μπύρα ΦΙΕ. Επίσης, μιλάμε για το παλάτι και δείχνουμε μια ή δυο εικόνες του βασιλιά και της βασίλισσας. Στα ελληνικά, Z σημαίνει «είναι ακόμη ζωντανός» ή «ζει».

Γιατί έπρεπε να πάτε στην Αλγερία για να γυρίσετε τη

ταινία;

Επειδή ακριβώς ήταν αδύνατο να γυριστεί στην Ελλάδα. Η εταιρία United Artists χρηματοδότησε τη ταινία και μετά αποσύρθηκε. Το σενάριο τους φάνηκε πολύ φλύαρο και επιπλέον φοβήθηκαν ότι όλες οι παραγωγές τους θα απαγορευτούν στην Ελλάδα.

Για να αποφύγετε τους συναισθηματισμούς στο χαρακτήρα του Βουλευτή, δε δώσατε σημασία σε ορισμένα ευγενικά χαρακτηριστικά της προσωπικότητας του Λαμπράκη (για παράδειγμα, διεύθυνε μια κλινική που ήταν δωρεάν για τους φτωχούς). Εκ των υστέρων, πιστεύετε ότι ήταν η καλύτερη απόφαση;

Το θέμα ήταν να δείξω την πολιτική φιλοσοφία του Λαμπράκη. Υποστήριζε τον αφοπλισμό, την ειρήνη, τη δημοκρατία σε μια χώρα όπου δεν υπήρχαν.

Αντίθετα, δώσατε σημασία στη γελοιότητα των ανώτατων στρατιωτικών στελεχών και στην ομοφυλοφιλία του δολοφόνου. Μπορείτε να εξηγήσετε τα κίνητρά σας γι' αυτές τις ιδέες;

Η γελοιότητα των ανώτατων στρατιωτικών στελεχών πηγάζει από την πραγματικότητα και τη φιλοσοφία τους. Ήμουν πεπεισμένος ότι ήταν αντιδραστικοί και ηλίθιοι. Εξάλλου, μετρίασα την αντίληψη αυτή και τους παρουσίασα απλώς γελοίους. Οι αληθινοί δολοφόνοι είναι όπως αυτοί στη ταινία: ο ένας εξαρτιόταν από την αστυνομία και ο άλλος ήταν παιδεραστής, άρα πάλι εξαρτημένος από την αστυνομία.

Οι γυναίκες στο Z είναι λίγες, ωστόσο παίζουν καθοριστικό ρόλο στην ανάκτηση πληροφοριών και δίνουν μια πιο ανθρώπινη διάσταση στην ιστορία. Στις κατοπινές σας ταινίες (Hanna K, Music Box) παίζουν πιο σημαντικό ρόλο. Μπορείτε να μας πείτε τη γνώμη σας σχετικά με το ρόλο των γυναικών στον πολιτικό λόγο – στην ιστορία, τον κινηματογράφο ή αλλιώς;

Στο Z ο ρόλος των γυναικών είναι περιορισμένος στο ελάχιστο από την ίδια την ιστορία. Υπαινίχτηκα τις σχέσεις του Λαμπράκη με τη σύζυγο του και την έλξη που ένιωθε για άλλες γυναίκες. Σήμερα οι γυναίκες διαδραματίζουν ολοένα και πιο σημαντικό ρόλο στα πολιτικά και αυτό είναι πολύ ελπιδοφόρο για τη κοινωνία.

Όπως η δολοφονία του Τρότσκι και του Κένεντι την ίδια περίοδο, ο Βουλευτής δέχεται ένα μοιραίο χτύπημα στο

κεφάλι (εγκέφαλος). Τι υποδηλώνει αυτό για το φασισμό και τις ιδέες του;

Αυτό που λέτε είναι πολύ σωστό. Συνειδητά ή ασυνειδητά οι φασίστες χτυπούν (στοχεύουν, πυροβολούν) το πιο ευάλωτο σημείο του ανθρώπου: το κεφάλι, απ' όπου πηγάζουν οι ιδέες του – ιδιαίτερα όταν αυτές οι ιδέες καταδικάζουν το φασισμό.

Πως αισθάνεστε που κερδίσατε το Academy Award καλύτερης ξενόγλωσσας ταινίας; Εξάλλου, η Ακαδημία Κινομένης Εικόνας και Επιστήμης (AMPAS) εκφράζει τα αντιδραστικά γούστα του μέσου κοινού.

Το βραβείο νομιμοποίησε τη ταινία. Ήταν σαν να καταδίκασε το Χόλιγουντ και τους Έλληνες συνταγματάρχες, ενώ η Ουάσιγκτον συνεργαζόταν μαζί τους.

Αφού προβλήθηκε η ταινία πολλοί θεωρητικοί του κινηματογράφου τη συσχέτισαν με τη δολοφονία του JFK, την οποία, σύμφωνα με όσα έχω διαβάσει, δεν την είχατε στο μυαλό σας. Τι νομίζετε ότι αποκαλύπτει το γεγονός αυτό για τον αμερικανικό εθνοκεντρισμό, ακόμη και στο επίπεδο της υψηλής διανόησης;

Αυτός ο παραλληλισμός με τη δολοφονία του JFK έγινε γιατί και στις δυο περιπτώσεις έχουμε να κάνουμε με νέους πολιτικούς που δε συμμορφώθηκαν με το πολιτικό κατεστημένο. Το Z ήταν η μοναδική ταινία που διηγήθηκε την ιστορία μιας αληθινής πολιτικής δολοφονίας και όχι μιας φανταστικής.

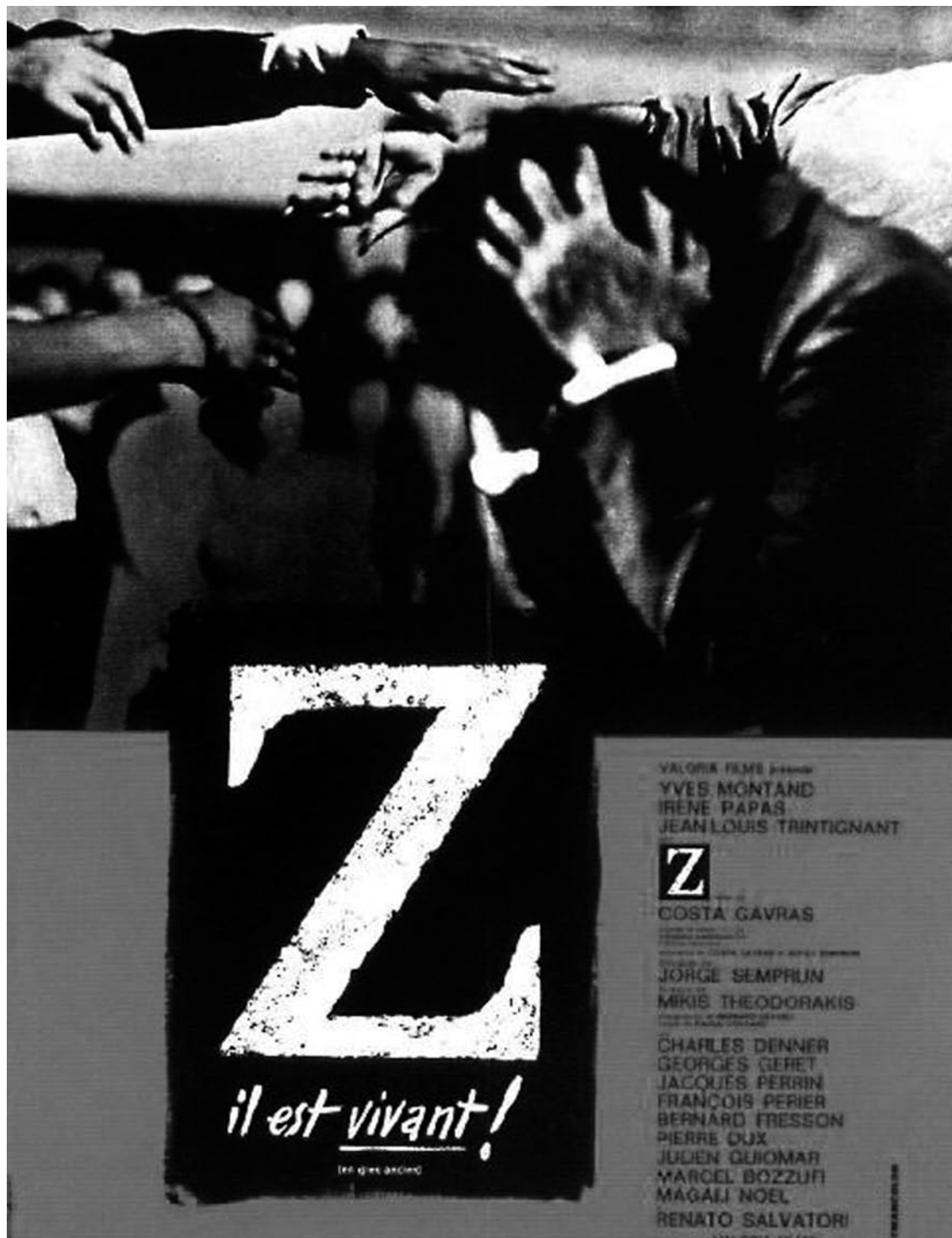
Υπάρχει κάτι στην ταινία που νομίζετε ότι δεν απηχεί στο σήμερα;

Όχι. Είδα την ταινία πριν από ένα μήνα στη Νέα Υόρκη και διαπίστωσα ότι πολλοί την πιστεύουν ακόμη και το παίξιμο των ηθοποιών δε μοιάζει παλιομοδίτικο.

Η επανακυκλοφορία της ταινίας γίνεται μετά τη διακυβέρνηση Μπους. Ίσως είμαι και εγώ ένας από τους εθνοκεντρικούς Αμερικάνους, αλλά ποιες ομοιότητες εντοπίζετε ανάμεσα στην Αμερική του 2000-2008 και στην Ελλάδα με το δεξιό καθεστώς της δεκαετίας του '60;

Υπάρχει η ίδια έλλειψη εξυπνάδας και γενναιοδωρίας για να αντιμετωπιστούν τα κοινωνικά και πολιτικά ζητήματα. Σε μεγαλύτερη κλίμακα απ' ό,τι στην Ελλάδα υπάρχει ο ίδιος φανατισμός και η έλλειψη σεβασμού για την ανθρωπινή οντότητα.

Γίνεται πολύς λόγος σχετικά με τη διερεύνηση των γεγονότων της διακυβέρνησης Μπους. Αν και υπάρχουν πολλά που μπορούν να ειπωθούν για το θέμα, αναρωτιόμουν αν

μπορείτε να μιλήσετε γι' αυτό συγκρίνοντας τη περίπτωση του δικαστή στη ταινία σας, που ενώ ήταν δεξιός έβαλε την τιμιότητα πάνω από την ιδεολογία.

Ο Χρήστος Σαρτζετάκης ήταν δεξιός. Γι' αυτό το λόγο του ανατέθηκε η υπόθεση. Ήταν, όμως, και τίμιος δικαστής, που έβαζε την τιμιότητα πάνω απ' όλα. Σχετικά με τον Μπους, έχω μια ερώτηση που ακούγεται αφελής: ποιος κυβερνούσε τη χώρα; Ο Μπους με τη χαμηλή νοημοσύνη ή ο Τσέινι, ο πλούσιος επιχειρηματίας και αντιπρόεδρος;

Παρ' όλο που έχετε κάνει αρκετές ταινίες μετά το Z, ο περισσότερος κόσμος σας γνωρίζει λόγω αυτού. Πώς νιώθετε γι' αυτό;

Είναι συνηθισμένο φαινόμενο. Και χωρίς να θέλω να συγκρίνω τον εαυτό μου με αυτούς, ο Όρσον Γουέλς έχει συνδεθεί με τον Πολίτη Κέιν, ο Σεργκέι Αϊζενστάιν με το Θωρηκτό Ποτέμκιν και ο Φράνσις Φορντ Κόπολα με το Νονό.

Ποια είναι η γνώμη σας για το περιοδικό Z, που πήρε το όνομα του από την ταινία σας; Είναι περιοδικό με ποιότητα. Άλλωστε, γι' αυτό απάντησα λεπτομερώς στις ερωτήσεις σας. Από την άλλη μεριά, δε θα

πήγαινα ποτέ στο ελληνικό εστιατόριο Z στη Νέα Υόρκη!

Τι πιστεύετε για τις συνεντεύξεις, όπου συζητάτε για τη δουλειά σας; Την εξυπηρετούν; Ή μήπως πρέπει να αφήνουμε μια δουλειά να μιλάει από μόνη της;

Η ίδια η ταινία μιλάει για τον εαυτό της, καλύτερα από το δημιουργό της. Κάποιος μπορεί να μιλήσει για τη δουλειά του μόνο επιφανειακά. Είναι αδύνατο να εξηγήσει τα συναισθήματα και τις παρορμήσεις που τον ώθησαν να φτιάξει μια ταινία.

Μετάφραση: Μαρία Πατεράκη

Ο John Esther ζει και γράφει για την κουλτούρα και την πολιτική μέσω του σινεμά. Η δουλειά του έχει δημοσιευτεί στο περιοδικό Z. Έχει και άλλες πολυάριθμες δημοσιεύσεις στον

ΤΑ ΚΑΡΤΟΥΝ

ΩΣ ΜΕΣΟ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

Μια συνέντευξη της Στέφανι Μακμίλαν
στην Κάλι Μπουργκς

Η Stephanie McMillan είναι η συγγραφέας του *Minimum Security* (Ελάχιστη Ασφάλεια, ΣτΜ), ενός ριζοσπαστικού κόμιξ που προσεγγίζει μερικά από τα πιο πιεστικά ζητήματα του καιρού μας: την παγκόσμια περιβαλλοντική κρίση, τον αχαλίνωτο καταναλωτισμό, τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό και τις θεσμοθετημένες ανισότητες ανάμεσα στις τάξεις και τα φύλα. Τα περισσότερα έργα της McMillan προκαλούν τους αναγνώστες να κοιτάζουν πιο πέρα από το σύστημα που δεν εξυπηρετεί ούτε τις ανθρώπινες ούτε τις περιβαλλοντικές ανάγκες. Κατά τα λεγόμενα της, «οι πεποιθήσεις είναι ακλόνητες και μαθαίνουμε από τη γέννησή μας να πιστεύουμε στο υπάρχον σύστημα - ότι δηλαδή υπάρχει μόνο αυτός ο τρόπος ζωής». Η δουλειά της έχει δημοσιευτεί μεταξύ άλλων στα *Yes! Magazine*, *Comic Relief*, *Funny Times*, *San Francisco Bay Guardian* και στο περιοδικό *Z*. Το 2007 κυκλοφόρησε το εικονογραφημένο μυθιστόρημά της με τίτλο *As the World Burns: 50 Simple Things You Can Do To Stay In Denial* (Καθώς ο Κόσμος Καίγεται: 50 Απλά Πράγματα Που Μπορείτε Να Κάνετε Για Να Παραμείνετε στην Άρνηση, ΣτΜ) σε συνεργασία με το συγγραφέα Derrick Jensen, το οποίο συνεχίζει να εμπνέει τους ανθρώπους να «αμφισβητούν τις λύσεις τους». Πρόσφατα, το *Minimum Security* άρχισε να δημοσιεύεται στο διαδίκτυο πέντε φορές την εβδομάδα από το United Media's comics.com.

ΜΠΟΓΚΚΣ: Περιγράφεις τη δουλειά σου σαν το πιο χαριτωμένο πριν-μετά την Αποκάλυψη κόμιξ; Τι εννοείς μ' αυτό;

ΜΑΚΜΙΛΑΝ: Είμαστε στα πρόθυρα τρομαχτικών περιβαλλοντικών αλλαγών. Είναι απίθανο να μπορέσουμε να τις προλάβουμε. Βλέπουμε την εξαφάνιση των ειδών, την αύξηση της θερμοκρασίας του πλανήτη, το θάνατο των ωκεανών, άρα δεν είναι υπερβολή να το χαρακτηρίσουμε όλο αυτό Αποκάλυψη. Επίσης, η κατάσταση της οικονομίας θα είναι οδυνηρή για πολλούς ανθρώπους. Οι χαρακτήρες στο κόμιξ μου τα αναγνωρίζουν όλα αυτά.

Υπάρχουν ήδη πολλά μετα-αποκαλυπτικά εικονογραφημένα μυθιστορήματα και κόμιξ. Ήθελα το δικό μου να αναπαριστά τη

τρέχουσα κατάσταση, η οποία πραγματικά βρίσκεται λίγο πριν-μετά την Αποκάλυψη. Στην πραγματικότητα αυτό είναι αρκετά καταθλιπτικό, αλλά εγώ προσπαθώ να δώσω έμφαση στο χιούμορ. Ήθελα το κόμιξ να είναι ελκυστικό, παρ' όλη την τραχύτητα των θεμάτων του κάποιες φορές. Γι' αυτό σχεδίασα τους χαρακτήρες χαριτωμένους.

Το περιεχόμενο του κόμιξ δηλώνει τη δουλειά σου ως ακτιβίστρια λαϊκών κινημάτων εδώ και πολλά χρόνια. Εκτός από τα περιβαλλοντικά θέματα, με τι άλλα θέματα έχεις ασχοληθεί; Θεωρείς ότι αυτή η δουλειά σχετίζεται και με άλλους αγώνες;

Όλη η πολιτική δουλειά που έχω κάνει ως τώρα, ενάντια στη βία της αστυνομίας, τους ιμπεριαλιστικούς πολέμους, για τα δικαιώματα των μεταναστών και για την προστασία των κλινικών όπου γίνονται εκτρώσεις,

έχει γίνει με τη συνείδηση ότι ένα σύστημα - δομημένο να αυξάνει τον πλούτο πολύ λίγων ανθρώπων - είναι καταπιεστικό για όλους τους υπόλοιπους με αναρίθμητους τρόπους. Δούλεψα πάνω σε θέματα που νομίζω ότι αποκαλύπτουν αυτή την πραγματικότητα και ίσως μπορούν να συνδεθούν με άλλους αγώνες, ώστε να δημιουργηθεί

ένα πολυσυλλεκτικό επαναστατικό κίνημα. Για να καταστρέψουμε αυτό το καταπιεστικό σύστημα, χρειάζεται επίθεση από κάθε πλευρά και ταυτόχρονα χρειάζεται να καταλάβουμε ότι όλοι εμείς μέσα από τους διαφορετικούς μας αγώνες, έχουμε έναν κοινό εχθρό.

Ο τίτλος του κόμιξ «Ελάχιστη Ασφάλεια», προέρχεται από κάτι που διάβασες σε μια εφημερίδα. Ένας κρατούμενος μόλις αποφυλακίστηκε κοίταξε γύρω του και είπε: «Ακόμη δεν είμαι ελεύθερος. Βρίσκομαι απλώς σε καθεστώς Ελάχιστης Ασφάλειας». Πως φανερώνεται αυτό μέσα από το βιβλίο σου;

Το οικονομικό και πολιτικό σύστημα κυριαρχεί και παλεύει να ελέγξει κάθε πτυχή της ύπαρξής μας, από τις καθημερινές μας ασχολίες μέχρι τα εσώτερα συναισθήματά μας. Αφού είμαστε αναγκασμένοι να δουλεύουμε για το φαγητό, την κατοικία, για την τυποποιημένη εκπαίδευση, μέχρι και για τη βιομηχανία της πληροφόρησης, που είναι περισσότερο διασκέδαση παρά πληροφόρηση, καταλαβαίνουμε ότι ζούμε σε ένα πλαίσιο περιορισμένων επιλογών. Κάποιοι από τους χαρακτήρες μου - ειδικά ο Bunnista - προβοκάρουν αυτά τα όρια όταν μάχονται εναντίον τους. Ο Bunnista αρνείται να πληρώσει τις πιστωτικές του κάρτες. Καταστρέφει πράγματα που θεωρεί βλαβερά - μια κεραία κινητής τηλεφωνίας, έναν τηλεοπτικό σταθμό. Ο Javier αρνείται να παίζει ποπ μουσική. Ο Kranti αρνήθηκε για ένα διάστημα να μπει στο σπίτι του και να δει τηλεόραση.

Συχνά ακούμε ότι η προοδευτική κοινότητα αρνείται να χρησιμοποιήσει προϊόντα που προέρχονται από εκμετάλλευση, για παράδειγμα είναι ενάντια στα καταστήματα που εκμεταλλεύονται τους εργαζόμενους. Είναι αυτή η άρνηση αρκετή για να σταματήσουν οι φρικαλεότητες;

Όχι απλώς δεν είναι αρκετή, αλλά ούτε καν προσεγγίζει το στόχο της. Δε μπορούμε να περιορίζουμε την πολιτική μας δραστηριότητα στην επιλογή των προϊόντων που θ' αγοράσουμε και να περιμένουμε ότι θα πραγματοποιηθούν οι μεγάλες κοινωνικές αλλαγές που πρέπει να γίνουν. Αν περιορίζουμε την πολιτική μας δράση στις αγοραστικές επιλογές σημαίνει ότι αρνούμαστε την επιρροή που έχουμε ως πολύπλευρες ανθρώπινες οντότητες.

Ακούμε για πράξεις που ίσως είχαν κάποιο αποτέλεσμα, αν όλοι μας κάναμε το ίδιο, αλλά είναι τόσες πολλές αυτές και ποτέ καμία δεν προχωράει αρκετά. «Αν όλοι» σταματούσαν να αγοράζουν πλαστικά πράγματα. «Αν όλοι» σταματούσαν να οδηγούν αυτοκίνητο. «Αν όλοι» αρνούνταν να δουλέψουν. Απλά δεν πρόκειται να συμβεί ποτέ αυτό.

Οι δυο χαρακτήρες που ανέφερες, ο Bunnista και ο Kranti, είναι πολύ πιο επαναστατικοί από τους υπόλοιπους. Ο Kranti είναι

MINIMUM SECURITY

ΜΙΑ ΚΟΥΒΕΝΤΑ ΜΕ ΤΟΝ..... Κ.Π. ΚΑΒΑΦΗ

Θύμωσα λίγο...Ήξερα ότι τα οικονομικά του δεν ήταν και παρά πολύ καλά...Αλλά μάλλον είχε μάθει και αυτός για τα δικά μου...«Α, ρε μπαγιάσα,» σκέφτηκα, «με σκλάβωσες πάλι».

Επέμενε να χρησιμοποιήσει την δική του γλώσσα στις απαντήσεις. Δεν είχα φυσικά καμιά αντίρρηση. Μου έθεσε μονάχα έναν όρο πριν ξεκινήσουμε. Να δημοσιεύσουμε σε αυτή τη συνέντευξη όχι δικό του ποίημα αλλά τους στίχους από ένα δικό μου τραγούδι... «Εντάξει, να δω τι άλλο θα ζητήσεις παλιοεκβιαστή», του είπα και αρχίσαμε:

[Συγχωρήστε μας για το ...« περίεργο μονοτονικό» αλλά, καταλαβαίνετε...]

Νίκος: Τι γνώμη έχεις για την στιχουργική?

Κωνσταντίνος: Η στιχουργική είναι η γραμματική της ποιήσεως ην οφείλει πας ποιητής να εκμάθει καλώς .Όχι ότι η στιχουργική δημιουργεί ποιητάς αλλά η μελέτη της τελειοποιεί τον ποιητή.

Νίκος: Μίλησε μας για τους μεγάλους άντρες .

Κωνσταντίνος: Εκτιμώ περισσότερον τας παρατηρήσεις των μεγάλων ανδρών παρά τα συμπεράσματα των. Οι μεγαλοφυείς νόες, παρατηρούσι μετ’ ακριβείας και ασφαλείας. Όταν δε μας εκθέσωσι τα υπέρ και τα κατά ενός ζητήματος δυνάμεθα ημείς να ποιήσωμεν το συμπέρασμα.

Νίκος: Μου ζήτησες να σου θυμίσω να πεις κάτι για τον θάνατο των πατεράδων μας.

Κωνσταντίνος: Ναι. Θα χρησιμοποιήσω τους λόγους του Σακεσπέρου, εν τη β πράξει του Αμλέτου: «Ο πατήρ σου έχασεν έναν πατέρα. Ο αποθανών εκείνος πατήρ είχε χάσει τον ιδικόν του...Να εξακολουθής εν θλίψει επιμόνω είναι ασεβές πείσμα. Είναι πράγμα κοινόν : πάντες οι ζώντες θα αποθάνωσιν ».

Νίκος: Μίλησε μου για το.... Σύνταγμα της Ηδονής. Για τις ενοχές...?

Κωνσταντίνος: Μη ομιλείτε περί ενοχής, μη ομιλείτε περί ευθύνης. Όταν περνά το Σύνταγμα της Ηδονής με μουσικήν και σημαίας. Όταν ριγούν και τρέμουν αι αισθήσεις, άφρων και ασεβής είναι όστις μένει μακράν, όστις δεν ορμά εις την καλήν εκστρατείαν, την βαίνουσαν επί την κατάκτησιν των απολαύσεων των παθών.

Νίκος: Λίγα λόγια για τους σοφιστές ?

Κωνσταντίνος: Έκαμαν τόσον κρότον κατά τον βίον τους, σχεδόν επαναστατούντες στις πόλεις όπου επήγαιναν. Κρατούντες την σημαίαν της Τέχνης τόσο υψηλά ώστε να βλέπωμεν τον έναν εξ αυτών να αρνήται τον μαγαλήτερον τίτλον τον οποίον είχε δώσει ο αυτοκράτωρ, λέγων ότι δεν θέλει να εκπέση αλλάζων τίτλον αφού είναι Σοφιστής...

Νίκος: Τι θα έλεγε τώρα ο Τζάκερ και κάποιοι άλλοι δικοί μας αν διάβαζαν την συνέντευξη... Τέλος πάντων. Μίλησε μου για τη στιγμή που έρχεται και οι άνθρωποι πρέπει να πούνε το μεγάλο ναι ή το μεγάλο όχι.

Κωνσταντίνος: Σε μερικούς ανθρώπους έρχεται μιά μέρα που πρέπει το μεγάλο Ναι ή το μεγάλο Όχι να πούνε. Φανερώνεται αμέσως όποιος τόχει έτοιμο μέσα του το Ναι, και λέγοντάς το πέρα πηγαίνει στην τιμή και στην πεποίθησί του. Ο αρνηθείς δεν μετανοιώνει. Αν ρωτιούνταν πάλι, όχι θα ξαναέλεγε. Κι όμως τον καταβάλλει εκείνο τ’ όχι -το σωστό- εις όλην την ζωή του.

Νίκος: Να μου πεις κάτι για τους γέροντες. Από πού κρατιούνται ?

Κωνσταντίνος: Είν’ ένας γέροντας. Εξηντλημένος και κυρτός, σακατεμένος απ’ τα χρόνια, κι από καταχρήσεις, σιγά βαδίζοντας διαβαίνει το σοκάκι. Κι όμως σαν μπει στο σπίτι του να κρύψει τα χάλια και τα γηρατειά του, μελετά το μερτικό που έχει ακόμα αυτός στα νειάτα. Εφηβοι τώρα τους δικούς του στίχους λένε. Στα μάτια των τα ζωηρά ,περνούν οι οπτασίες του. Το υγιές, ηδονικό μυαλό των, η εύγραμμη, σφιχτοδεμένη σάρκα των, με την δική του έκφανσι του ωραίου συγκινούνται.

Νίκος: Πολλές φορές χανόμαστε και η ζωή δεν μας τα φέρνει όπως θέλουμε. Τι κάνουμε τότε ?

Κωνσταντίνος: Κι αν δεν μπορείς να κάμεις την ζωή σου όπως την θέλεις, τούτο προσπάθησε τουλάχιστο όσο μπορείς: μην την εξευτελίζειςμες στην πολλή συνάφεια του κόσμου μες στες πολλές κινήσεις κι ομιλίες. Μην την εξευτελίζεις πιαίνοντάς την, γυρίζοντας συχνά κ’ εκθέτοντάς την, στων σχέσεων και των συναναστροφών την καθημερινήν ανοησία, ως που να γίνει σα μιά ξένη φορτική.

Νίκος: Να δώσεις μια συμβουλή στους νέους ποιητές ?.

Κωνσταντίνος: Προσπάθησε να τα φυλάξεις, ποιητή, όσο κι αν είναι λίγα αυτά που σταματιούνται. Του ερωτισμού σου τα οράματα. Βάλ’ τα, μισοκρυμμένα, μες τες φράσεις σου.

Προσπάθησε να τα κρατήσεις, ποιητή, όταν διεγείρονται μες το μυαλό σου την νύχτα, ή μες την λάμψι του μεσημεριού.

Νίκος: Κωνσταντίνε, θύμισε μου κάτι που μου είχες πει μια φορά για τον Μυρτιά....

Κωνσταντίνος: Είπε ο Μυρτίας (Σύρος σπουδαστής στην Αλεξάνδρεια• επί βασιλείας αυγούστου Κώνσταντος και αυγούστου Κωνσταντίου• εν μέρει εθνικός, κ’ εν μέρει χριστιανίζων)• «Δυναμωμένος με θεωρία και μελέτη, εγώ τα πάθη μου δεν θα φοβούμαι σα δειλός. Το σώμα μου στες ηδονές θα δώσω, στες απολαύσεις τες ονειρεμένες, στες τολμηρότερες ερωτικές επιθυμίες, στες λάγνες του αίματός μου ορμές, χωρίς κανέναν φόβο, γιατί όταν θέλω - και θάχω θέλησι, δυναμωμένος ως θάμαι με θεωρία και μελέτη - στες κρίσιμες στιγμές θα ξαναβρίσκω το πνεύμα μου, σαν πριν, ασκητικό.»

Νίκος: Όταν πια δεν έχουμε λόγο να μένουμε σε θλιβερά πια πράγματα, όταν πια τίποτα δεν μπορεί να αλλάξει και έχουμε χάσει για αυτά κάθε πίστη μας , τι κάνουμε ?

Κωνσταντίνος: Του μέλλοντος οι μέρες στέκοντ’ εμπροστά μας σα μιά σειρά κεράκια αναμένα - χρυσά, ζεστά, και ζωηρά κεράκια. Οι περασμένες μέρες πίσω μένουν, μια θλιβερή γραμμή κεριών σβησμένων• τα πιο κοντά βγάζουν καπνόν ακόμη, κρύα κεριά, λιωμένα, και κυρτά Δεν θέλω να τα βλέπω• με λυπεί η μορφή των, και με λυπεί το πρώτο φως των να θυμούμαι. Εμπρός κυττάζω τ’ αναμένα μου κεριά.

Νίκος: Είναι κάποιες φορές που δεν πάει τίποτα καλά. Τι κάνει κανείς τότε ?

Κωνσταντίνος: Σαν έξαφνα, ώρα μεσάνυχτ’, ακούσθαι αόρατος θιάσος να περνά με μουσικές εξαισίες, με φωνές - την τύχη σου που ενδίδει πιά, τα έργα σου που απέτυχαν, τα σχέδια της ζωής σου που βγήκαν όλα πλάνες, μη ανοφέλετα θρηνήσεις. Σαν έτοιμος από καιρό, σα θαρραλέος, αποχαιρέτα την, την Αλεξάνδρεια που φεύγει. Προ πάντων να μη γελασθείς, μην πεις πως ήταν ένα όνειρο, πως απατήθηκεν η ακοή σου• μάταιες ελπίδες τέτοιες μην καταδεχθείς. Σαν έτοιμος από καιρό, σα θαρραλέος, σαν που ταιριάζει σε που αξιώθηκες μιά τέτοια πόλι, πλησίασε σταθερά προς το παράθυρο, κι άκουσε με συγκίνησιν, αλλ’ όχι με των δειλών τα παρακάλια και παράπονα, ως τελευταία απόλαυσι τους ήχους, τα εξαισία όργανα του μυστικού θιάσου, κι αποχαιρέτα την, την Αλεξάνδρεια που χάνεις.

Νίκος: Πες μου κάτι πιο προσωπικό για σένα Κωνσταντίνε. Μη φοβάσαι, δεν θα πω τίποτα στη μάνα σου..[Γελάμε και οι δυο..]

Κωνσταντίνος: Στης ηδονής το σπίτι όταν μπήκα, δεν έμεινα στην αίθουσα όπου γιορτάζουν με κάποια τάξιν αναγνωρισμένοι έρωτες. Στες κάμαρες επήγα τες κρυφές κι ακούμπησα και πλάγισα στες κλίνες των. που τώχουν για ντροπή και να τες ονομάσουν. Μα όχι ντροπή για μένα -γιατί τότε τι ποιητής και τι τεχνίτης θάμουν; Καλλίτερα ν’ ασκήτευα. Θάταν πιο σύμφωνο πολύ πιο σύμφωνο με την ποιήσί μου•

παρά μες στην κοινότοπην αίθουσα να χαρώ.

Νίκος: Μίλησε μου για τους δικούς σου έρωτες.

Κωνσταντίνος: Δεν εδεσμεύθηκα. Τελείως αφέθηκα κ’ επήγα. Στες απολαύσεις, που μισό πραγματικές, μισό γυρνάμενες μες στο μυαλό μου ήσαν, επήγα μες στην φωτισμένη νύχτα. Κ’ ήπια από δυνατά κρασιά, καθώς που πίνουν οι ανδρείοι της ηδονής.

Νίκος: Πες μου για τον Τσαμίδα...Τι έγινε τελικά ? Εσύ τι κάνεις τώρα..? Έμαθα πως είχες πάει στη Βηρυτό..

Κωνσταντίνος: Μέσα στα καπηλειά και τα χαμαιτυπεία της Βηρυτού κυλιέμαι. Δεν ήθελα να μένω στην Αλεξάνδρεια εγώ. Μ’ άφισεν ο Ταμίδης• κ’ επήγε με του Επάρχου τον υιό για ν’ αποκτήσει μια έπαυλι στον Νείλο, ένα μέγαρον στην πόλιν. Δεν έκανε να μένω στην Αλεξάνδρεια εγώ.- Μέσα στα καπηλειά και τα χαμαιτυπεία της Βηρυτού κυλιέμαι. Μεσ σ’ ευτελή κραιπάλη διάγω ποταπώς.Το μόνο που με σώζει σαν εμορφιά διαρκής, σαν άρωμα που επάνω στην σάρκα μου έχει μείνει, είναι που είχα δυο χρόνια δικό μου τον Ταμίδα, τον πιο εξαισιο νέο, δικό μου όχι για σπίτι ή για έπαυλι στον Νείλο.

Νίκος: Εντάξει Κωνσταντίνε, ας κάνουμε τώρα λίγο πιο ελαφριά την κουβέντα μας. Μετάνιωσε για πράγματα που έκανες ?

Κωνσταντίνος: Τι τα ψάχνεις τώρα . Θα σου πω μετά. [Τον ένιωσα κουρασμένο.] Λοιπόν, ποιο τραγούδι σου θα βάλουμε στη συνέντευξη ?

Νίκος : Άκουσε το : [Άρχισα να του το διαβάζω]

Είδα μια νύχτα τη θάλασσα να κλαίει

Είδα μια νύχτα τη θάλασσα να κλαίει.
Είδα στα βράχια ένα νεκρό πουλί.
Είδα τρεις μάγισσες να κρύβονται στα δέντρα.
Είδα ένα γέροντα να παίζει ένα βιολί..
Είδα τον χάρο να διαλέγει ένα κορίτσι.
Είδα μια γριά να βρίζει άγρια το θεό.
Είδα τη μάνα μου να κάθεται θλιμμένη.
Είδα αίματα ψηλά στον ουρανό.
Είδα τον ήλιο να σκίζεται στα δυο.
Είδα ένα αγόρι να χορεύει σαν τρελό.
Είδα στρατιώτες να σκοτώνουν μεθυσμένοι.
Είδα έναν άντρα να κλαίει με λυγμό.
Είδα τα τείχη να γκρεμίζονται, να πέφτουν.
Είδα το κάστρο να το ζώνουνε φωτιές.
Είδα γυναίκες να χορεύουν λυπημένες.
Είδα τις λάμπεις από δέκα αστραπές.
Είδα ένα μικρό ακορντεόν να περιμένει.
Είδα σημαίες να τις καίνε με χαρά.
Είδα ανθρώπους που αγαπούσα, να με φτύνουν.
Είδα και πάλι έναν νεκρό στην αγορά..
Είδα ζητιάνους να γυρίζουνε χαμένοι.
Είδα δυο όνειρα να πέφτουν στο κενό.
Είδα ένα άλογο να τρέχει αφηνιασμένο.
Είδα ένα φόβο, και φοβήθηκα κι εγώ...

Νίκος: Έχεις πάθει πλάκα ε ? [Μου άρεσε να τον πειράζω].

Κωνσταντίνος: Θα ήθελα να μπορούσα και εγώ να γράφω έτσι.

Νίκος: Έλα εντάξει. Καλός είσαι, σταμάτα. [Γέλια....].

Κωνσταντίνος: Ρε συ Νίκο αλήθεια, εκείνος ο Μίκης τι κάνει ? Ζει ακόμα ?

Νίκος: Περίπου. Κάτι άκουσα να μιλάνε για..... υποχρεωτική ευθανασία.

Κωνσταντίνος: Α, καλά...

Νίκος: Πρέπει να φύγω. Να μη χάνεσαι.

Κωνσταντίνος: Ούτε και εσύ. Να πας στο καλό.

Τον «κοροϊδεψα» λίγο...Δεν έφυγα το ίδιο βράδυ. Έμεινα στην Αλεξάνδρεια δυο ακόμα νύχτες. Περιπλανήθηκα μονάχος μου σε μπαράκια πίνοντας και ακούγοντας τις μουσικές της νύχτας...Θα σκάσει από τη ζήλια του ο Καββαδίας άμα μάθει για τη συνέντευξη...Θα με ζαλίσει στα τηλέφωνα... Είναι και αθυρόστομος και βρίζει...

Τα καλοκαίρια που όλα και όλοι φαινομενικά προσπαθούν να είναι -ή να δείχνουν- χαλαροί, συμβαίνει η μαζική εισβολή των ορδών στην επαρχία και κυρίως, σε όποιο μέρος βρέχεται από θάλασσα.

Αυτή η μαζική εσωτερική τουριστική μετακίνηση, συνιστά ένα πακέτο που ουσιαστικά μεταφέρει τα ήθη και έθιμα της υδροκέφαλης πόλης προς την ύπαιθρο, με ό,τι αρνητικό συνεπάγεται για την τελευταία, μέσω αυτού του φαινομένου.

Έτσι στο όνομα του γρήγορου κέρδους, έχουν συρρικνωθεί εκφάνσεις του κοινωνικού βίου των τοπικών πληθυσμών, αλλάζοντας τις σχέσεις στο εσωτερικό τους, αποκόβοντας τους δεσμούς με το παρελθόν τους για να δείχνουν σύγχρονοι, άρα απρόσωποι.

Η διασκέδαση, σημαντικός πυλώνας των ολιγοήμερων καλοκαιρινών διακοπών, είναι τρανή απόδειξη που εμπεριέχει ένα νέο δόγμα. Τα **summer hits**, τη **μεταφορά των playlists** της εμπορικής ιδιωτικής ραδιοφωνίας, όλη την ηχητική και αισθητική ρύπανση μιας υπο-πολιτιστικής χαβούζας. Πρόκειται δηλαδή για την αντανάκλαση ενός κόσμου διαφθοράς, που με την αगाστή αρωγή των μέσων αποβλάκωσης, εξωραίζει τη σήψη.

Το παραδοσιακό, όπου δεν έχει παραμεριστεί, αναβαπτίζεται σε ιλουστρασιόν φολκλόρ για να ταιριάζει με τη μόδα του laptop στην παραλία. Ακόμα και καλλιτέχνες του λεγόμενου ποιητικού τραγουδιού, ατζέντηδες και φορείς των ΟΤΑ, εμπλέκονται ανίερα στο μοίρασμα των κρατικών κονδυλίων για την υποτιθέμενη παραγωγή και προώθηση του πολιτισμού. Ένας χορός χιλιάδων ευρώ με φόντο κουμπιές και νταβατζήδες, που προβάλλεται ως ...πολιτιστικά δρώμενα. Οι εξαιρέσεις, αμελητέες ως προς τον κανόνα.

Όμως, το εγκληματικό είναι η ανεπανόρθωτη ζημιά που υφίστανται παραδοσιακές μορφές έκφρασης και επικοινωνίας μέσω όχι τόσο της διασκέδασης, αλλά μιας ευρύτερης ψυχαγωγίας, αρμονικής με τον κοινωνικό ιστό, που προσέδιδε χρώμα ως κατατεθέν σήμα του εντόπιου, δηλαδή έναν πολιτισμό μικροκλίματος αναγνωρίσιμο εντός και εκτός της εμβέλειάς του.

Ο εκφυλισμός των πανηγυριών που συμπύκνωναν την ύπαρξη και τη συνέχεια της υπαίθρου, ηπειρωτικής και νησιωτικής, είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα που απεικονίζει τη χυδαία και βίαιη ανάπλαση από τις εξουσιαστικές δομές.

Αν εξετάσουμε τη γλώσσα στο περιεχόμενο των σύγχρονων δημοτικών τραγουδιών, θα διαπιστώσουμε το βιασμό της παράδοσης από νεολογισμούς και την απουσία οποιουδήποτε ψήγματος ποιητικού λόγου ή ντοπιολαλιάς καθώς και την αντικατάστασή τους με φτηνά ευφυολογήματα...διαδικτυακών λέξεων, απεικόνιση μιας απρόσωπης επικοινωνίας του εφήμερου ατομικιστικού μεταμοντέρνου που λανσάρεται ως μόδα, ένα εργαλείο αποχαύνωσης της μάζας από τους κρατούντες, προς όφελος του συστήματος και της διαιώνισής του. Η κακοποίηση για παράδειγμα της νησιώτικης μαντινάδας με στίχους όπως: «στο σπίτι δικαιώματα σταμάτησα να δίνω, γιατί μέσα στο facebook ραντεβουδάκια κλείνω»

Η μουσική επένδυσή στα τοπικά πανηγύρια ακολουθεί την ίδια συνταγή: εκτοπισμός παλιών παραδοσιακών οργάνων από σύγχρονες ψηφιακές ενορχηστρώσεις και εισαγωγή άλλων ρυθμών, ξένων ως προς το ύφος της παλιάς παραδοσιακής φόρμας. Ακόμα και το παλιότερο κίτς συρτάκι-ντάνς φαντάζει κανονικό μπροστά σ'αυτό το νέο υβρίδιο.

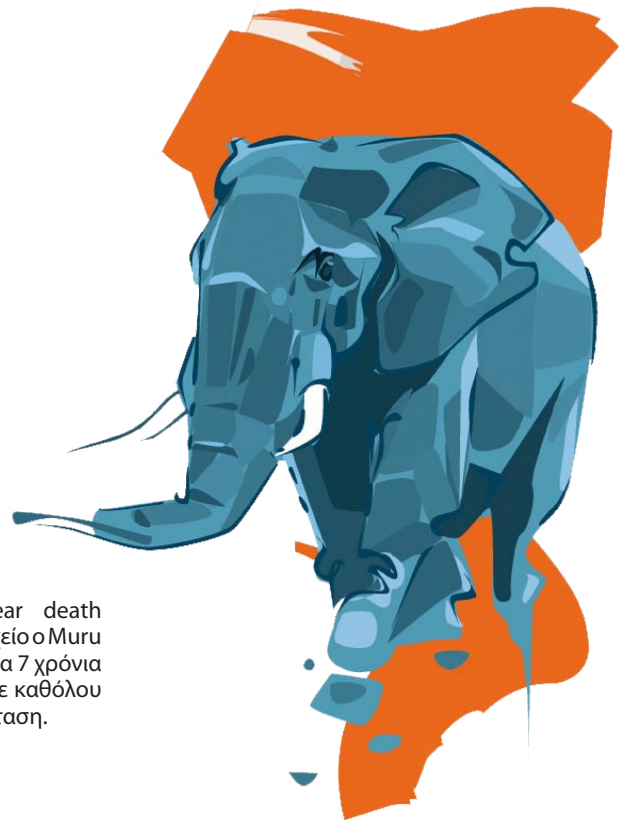
Πάντα και παντού άρτος και θεάματα και πανηγύρια για τα... πανηγύρια!

Κόντρα σ'αυτά τα εκφυλισμένα φαινόμενα δήθεν διασκέδασης, εμείς θα αναζητούμε τοπία και οάσεις για να στήνουμε τα δικά μας πανηγύρια, σπάνιας αισθητικής απόλαυσης και ελευθερίας, πολεμώντας εργολάβους, καταπατητές και εμπρηστές των ονείρων μας.

ΑΚΗΣ ΑΚΟΣ

Trip to India

Trip to India - Day 1

Άφιξη στην Chennai. Για πρώτη και τελευταία φορά έκανα το λάθος να μπω σε αυτο (τρίκυκλο ταξί) χωρίς να συνηθιστώ πρώτα την τιμή. Αφού μου έφαγε γύρω στα 10 ευρώ για διαδρομή ούτε 10 λεπτών, με πήγε στο λεωφορείο για Pondicherry. Η διαδρομή ήταν γύρω στις 4 ώρες (2 σύμφωνα με τον διπλανό μου) και, για σύγκριση, κόστιζε 80 λεπτά.

Στην πορεία συνειδητοποιείς ότι οι λωρίδες είναι σαν τις διαβάσεις στην Ελλάδα: δεν προσφέρουν κάποια πληροφορία στους οδηγούς. Σχεδόν όλα τα οχήματα μεγέθους ημιφορτηγού και πάνω γράφουν πίσω «sound horn» και όντως οι οδηγοί δηλώνουν τη θέση τους με ηχητικό τρόπο (σαν τις φάλαινες ένα πράμα). Στην πράξη όμως δεν υπάρχει μεγάλη διαφορά αν πατάς κόρνα ή όχι. Στην Pondicherry συνάντησα τον Muru που με πήγε σε ένα ξενοδοχείο που είχε κλείσει και στη συνέχεια πάμε σπίτι του για μάσα. Έξω από το σπίτι περνούσε ένα ρυάκι υγρής μπίχλας (φαντασθείτε το αυλάκι που έχουμε εδώ στην άκρη του πεζοδρομίου, αλλά διπλάσιο σε πλάτος) και υπήρχε κάτι σαν γεφυρούλα για

να μπει μέσα. Το σπίτι ήταν μικρό σχετικά και αρκετά άδειο σε σχέση με τα δυτικά στάνταρντς.

Η μητέρα του σέρβριε το φαγητό πάνω σε ένα μεγάλο φύλλο μπανάνας και όπως και όλα τα επόμενα γεύματα στην Ινδία (με 2-3 εξαιρέσεις μόνο) το έφαγα με τα χέρια. Μιας και έχω συνηθίσει στην Ινδική κουζίνα, δεν μου φάνηκε ιδιαίτερα καυτερό και μπορώ να πω πως ήταν αρκετά νόστιμο. Όπως και οι ελληνίδες μαμάδες συνέχισε να μου βάζει φαγητό μέχρι σκασμού. Μια χρήσιμη λέξη που πρέπει να ξέρετε στα Tamil: πόντουμ (φτάνει). Για το απόγευμα οι γυναίκες της οικογένειας (μαμά, αδερφή, θεία και μια οικογενειακή φίλη) θα πήγαιναν σε ένα χωριό 1 ώρα έξω από την πόλη για να αγοράσουν σάρια και μιας και είχα παραγγελίες για μεταξωτά πήγα κι εγώ μαζί. Τα συγκεκριμένα σάρια τα έφερναν από ένα μέρος το οποίο παράγει το καλύτερο μετάξι της νότιας Ινδίας (μη με ρωτήσετε όνομα). Αφού διαλέξαμε όλοι τα κομμάτια μας ακολούθησε ένα απίστευτο παζάρεμα που κράτησε πάνω από μισή ώρα. Ευτυχώς εγώ δεν χρειάστηκε να έχω καμία ανάμιξη και αφού έκλεισε η τιμή, μας τα ευλόγησαν και μας τα παρέδωσαν με κάποιου είδους μίνι τελετουργία.

Αφού επιστρέψαμε είχα την near death experience να με γυρίσει στο ξενοδοχείο ο Muru με το σκούτερ του. Το ότι τα τελευταία 7 χρόνια ζει εκτός Ινδίας και το ότι δεν πάταγε καθόλου την κόρνα δεν βοήθουσε την κατάσταση.

Trip to India - Day 2

Είμαστε μια μέρα πριν το γάμο και ο Muru είναι απασχολημένος με τις προετοιμασίες. Ο Ratna που ήταν να έρθει από Sri Lanka τελικά το ακύρωσε και ο Shiva θα έφτανε αργά το βράδυ από Γαλλία. Μη έχοντας τι άλλο να κάνω, βγαίνω έξω για βόλτα στην Pondicherry.

Ένα βασικό πρόβλημα που παρατηρείς αμέσως είναι ότι δεν υπάρχουν εμφανείς πινακίδες που να αναγράφουν το όνομα της οδού, ούτε και αριθμοί στα κτήρια. Στον δρόμο επικρατεί ένας πανικός από τρίκυκλα, μηχανάκια και κάρα που σέρνουν ταύροι με πολύχρωμα βαμμένα τα κέρατα. Στο δρόμο βλέπεις πολλά σκουπίδια (λογικό αφού δεν υπάρχουν κάδοι), ανθρώπους να κυκλοφορούν ξυπόλυτοι, άλλους να κοιμούνται στο πεζοδρόμιο και πού και πού κάποιους Γάλλους τουρίστες (η Pondicherry είναι πρώην γαλλική αποικία).

Πηγαίνοντας προς την παραλία τα πράγματα γίνονται πιο κυριλέ, ο παραλιακός δρόμος έχει ελάχιστη κίνηση, βλέπεις πολλά πολυτελή ξενοδοχεία καθώς και κόσμο που έχει στρώσει κάτω από κάποιο δέντρο και τρώει. Στη μέση της παραλίας ένα τεράστιο άγαλμα του Γκάντι. Αυτό που δεν βρίσκεις είναι σκιά και η θερμοκρασία είναι γύρω στους 35 βαθμούς.

Το βράδυ ήταν η δεξίωση του γάμου (γίνεται πριν τον γάμο) σε ένα μέρος που ήταν σαν κέντρο εκδηλώσεων. Είχε μια μαρμαρίνη σκηνή, αριστερά και δεξιά δωμάτια για τον γαμπρό και τη νύφη και πίσω πλαστικές καρέκλες για το κοινό (γύρω στα 200 άτομα). Στο δωμάτιο του γαμπρού ήταν ο Muru και 3 φίλοι του, οι οποίοι είχαν και οι τρεις μουστάκι, ο ένας φόραγε χρυσό πουκάμισο και ο άλλος μεταξωτό μπλου ηλεκτρικό.

Πάνω στη σκηνή είχαν μια μεγάλη πολυθρόνα όπου μετά έκατσαν η πεθερά και ο μπαμπάς και στα χέρια της πολυθρόνας η Manasa (η νυφη) και ο Muru. Μπροστά τους στο πάτωμα είχε δίσκους με φρούτα.

Σε αυτό το σημείο να πω πως δυο λόγια για το πως λειτουργούν τα προξενιά στην Ινδία (ο γάμος του Muru ήταν με προξενιά). Οι γονείς βρίσκουν μια νύφη και κανονίζουν συνάντηση μεταξύ των οικογενειών. Τα παιδιά γνωρίζονται, ανταλλάσσουν τηλεφώνια και αν θέλουν μπορούν και να βγουν οι δυο τους για να γνωριστούν καλύτερα. Αν είτε ο γαμπρός, είτε η νύφη δεν γουστάρουν, δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα και οι γονείς αναλαμβάνουν να βρουν άλλη υποψήφια. Στην περίπτωση του Muru το κοινό έγινε πάνω από 1 μήνα πριν δωθεί το τελικό OK. Επίσης υπάρχει πλήρης αδιακροατία και η νύφη πρέπει να έχει τα αντίστοιχα προσόντα με τον γαμπρό. Μιας και ο Muru έχει master και δουλειά στην Αμερική, η νύφη είναι επίσης σπουδαγμένη (γιατρός) και με αντίστοιχη προίκα (κυρίως μιλάμε για χρυσό).

Αφού τελείωσαν τα διάφορα τελετουργικά, οι καλεσμένοι κατέβηκαν στον κάτω όροφο όπου είχε σειρές από τραπέζια και σέρβιραν δείπνο

πάνω σε φύλλα μπανάνας.

Trip to India - Day 3

Ο γάμος ξεκίνησε νωρίς το πρωί στον ίδιο χώρο με τη δεξίωση της προηγούμενης. Στις 6 που έφτασα είχε ήδη. Σε αντίθεση με τους γάμους της βόρειας Ινδίας, οι γάμοι στη νότια Ινδία είναι πολύ πιο απλοί. Κρατάνε μόνο μερικές ώρες και δεν έχουν ούτε χορούς, ούτε πολλά πανηγύρια. Έχουν όμως δυνατή ζωντανή μουσική που μετά βίας σου επιτρέπει να μιλάς με τον διπλανό.

Αφού δέθηκαν οι 3 κόμπι που απαιτούνται για την τέλεση του μυστηρίου δημιουργήθηκε μια ουρά όπου ο κόσμος έδινε φακελάκια στο ζευγάρι και τους πέταγε ρύζι. Μετά είχε πρωινό στον κάτω όροφο όπως και την προηγούμενη μέρα (πάνω σε φύλλο μπανάνας, μην τα ξαναλέμε)

Κατά τις 12:30 φεύγουμε από τον γάμο και πάμε από το ξενοδοχείο να πάρω τα πράγματα μου μιας και ο Shiva Kumar (μουστάκι - χρυσό πουκάμισο) προσφέρθηκε να φιλοξενήσει εμένα και τον Shiva στο σπίτι του. Ο Shiva Kumar είναι καθηγητής σε ένα τοπικό πανεπιστήμιο και φαίνεται αρκετά ευκατάστατος. Στο σαλόνι του σπιτιού του έχει φωτογραφίες του Γκάντι, της Μητέρας Τερέζας και του παπού, αλλά και ένα άγαλμα της αφροδίτης 1 μέτρο ύψος.

Ο γιος του (1,5 έτους) περιφέρεται με το τρίκυκλο μέσα στο σπίτι και η μητέρα του καθισμένη στο πάτωμα της κουζίνας ετοιμάζει το φαγητό. Αφού σκάσαμε πάλι στο φαί (πόντουμ πόντουμ) μας πήγε ο Shiva Kumar με το αυτοκίνητο στο κέντρο για βόλτα και για να ψωνίσουμε εγώ και ο Shiva μερικά σουβενίρ.

Εκεί βρήκαμε και έναν ελέφαντα που έδινε ευλογίες. Του έβαζες ένα κέρμα στην προβοσκίδα και αυτός το έπαιρνε, ακουμπούσε την προβοσκίδα του πάνω στο κεφάλι σου και μετά έδινε το κέρμα στο αφεντικό. Έχοντας πλέον την ευλογία του ελέφαντα αποφάσισα να αρχίσω να πίνω νερό βρύσης και να τρώω φρέσκα φρούτα, παρά τις συμβουλές για το αντίθετο (και πραγματικά δεν έπαθα τίποτα).

Το βράδυ πήγαμε στην ταράτσα ενός παραλιακού ξενοδοχείου για μερικά σνακ και μια παγωμένη Kingfisher (τα μπουκάλια εκεί είναι 600 ml). Η οποία Kingfisher παρεπιπτόντως, πέρα από παραγωγός μπίρας είναι και αεροπορική εταιρεία (ευτυχώς δεν έτυχε να πετάξω με αυτήν).

Trip to India - Day 4

Το πρωινό ξύπνημα ήταν κάπως πιο απότομο σήμερα γιατί βρήκα έναν σκίουρο στο κρεβάτι μου. Κατεβαίνω κάτω και η μητέρα του Shiva Kumar ετοιμάζει τσάι. Το τσάι (αλλά και ο καφές) στην Ινδία ετοιμάζεται με 50% νερό και 50% γάλα και 2 κουταλιές ζάχαρη ανά φλυτζάνι ελληνικού. Επιπλέον μπορείς να προσθέσεις κάποια μπαχαρικά όπως τζίντζερ και κάρδαμο.

Σήμερα το πλάνο ήταν να πάμε με το αυτοκίνητο σε μια παραλία λίγο έξω από την πόλη. Για να φτάσεις στην παραλία έπαιρνες ένα καραβάκι που διέσχιζε μια λίμνη και σε πήγαινε στην απέναντι μεριά που έβλεπε στον ωκεανό. Περιττό να πω πως η λίμνη ήταν μέσα στην μπίχλα, πράγμα που όμως δεν εμπόδιζε κάποιους να μπαίνουν μέσα και να ψαρεύουν γαρίδες.

Η θάλασσα δεν ήταν ιδιαίτερα βρώμικη, αλλά δεν σου έκανε και καμιά φοβερή αίσθηση να μπεις μέσα. Αν και κάποιοι έκαναν μπάνιο, οι περισσότεροι ντόπιοι που γνώρισα δεν είχαν μπει ποτέ στη θάλασσα (ο Muru κολύμπησε πρώτη φορά στην Ελλάδα). Στην παραλία ήταν ένας ναυαγασώστης με μια σφυρίχτρα και σφύριζε κάθε φορά που κάποιοι πήγαινε σε βάθος μεγαλύτερο τους 1 μέτρου (με λίγα λόγια σφύριζε συνέχεια).

Στην επιστροφή σταματήσαμε σε ένα ινδικό fast food για μεσημεριανό (το οποίο ήταν αρκετά καλό). Να σημειώσω εδώ ότι ποτέ δεν με άφηναν να πληρώσω οτιδήποτε, από το φαί έξω και τα διάφορα σνακ που παίρναμε στο δρόμο μέχρι το εισιτήριο της βάρκας μου τα πλήρωναν όλα. Μέχρι στιγμής έχω δώσει λεφτά μόνο για αγορές δώρων και ταξί.

Trip to India - Day 5

Για σήμερα το πρόγραμμα έλεγε επίσκεψη στην Auroville. Η Auroville είναι μια κοινότητα λίγο έξω από την Pondicherry, η οποία καταλαμβάνει αμέσως πως δεν έχει καμία σχέση με τις γειτονικές περιοχές. Είναι πεντακάθαρη, με προσεγμένα δέντρακια και γρασίδι και γενικά επικρατεί μια ηρεμία. Για να σου επιτραπεί η είσοδος πρέπει πρώτα να δεις ένα βίντεο που σου εξηγεί ότι η Auroville ιδρύθηκε τη δεκαετία του '60 από κάποια αποκαλούμενη The Mother και πως πρόκειται για μια παγκόσμια πόλη όπου άνθρωποι απ' όλο τον κόσμο ζουν πνευματικά, αλλά χωρίς θρησκεία.

Η Auroville είναι σχετικά αυτόνομη, με ηλιακά πάνελς για ενέργεια, διάφορες τοπικές καλλιέργειες, αυτοδιαχείριση των απορριμάτων, κτλ. Στο κέντρο της κοινότητας βρίσκεται το Matrimandir, ένα τεράστιο χρυσό μπαλάκι του γκολφ, μέσα στο οποίο μπορείς να μπεις για διαλογισμό. Μάλλον επειδή έχουν βαρεθεί τους πολλούς τουρίστες όμως, για να πλησιάσεις σε οτιδήποτε άλλο πέρα από την περιφέρεια της Auroville έπρεπε να το έχεις κλείσει από 3 μέρες πριν, πράγμα που προφανώς δεν είχαμε κάνει. Έτσι ξεμείναμε στην εμπορική ζώνη για τσάι και shopping.

Στην επιστροφή κάναμε μια στάση στην παραλία για baby coconut milk. Πρόκειται για άγουρες καρύδες (πράσινες εξωτερικά) που τους ανοίγουν μια τρύπα με έναν μπαλτά και βάζουν μέσα ένα καλαμάκι για να πεις το γάλα. Λίγο έξω από την Pondicherry είναι και μια μικρή έκταση από slums (καμία σχέση με Bombay), δηλαδή σειρές από καλύβες χωρίς ηλεκτρισμό ή νερό. Ο κόσμος εκεί δεν δείχνει καμία εικόνα εξαθλίωσης όπως θα περίμενε ίσως κάποιος δυτικός: βλέπεις παιδάκια να παίζουν, μια μαμά να λούζει το κοριτσάκι σε μια βρύση και κανείς δεν έρχεται να ζητιανέψει.

Η ώρα όμως είχε περάσει και έπρεπε να πάρω το λεωφορείο για Chennai και από εκεί το τρένο Tamil Nadu Express για ένα ταξίδι 2000 km προς την Agra.

Trip to India - Day 6

Η διάρκεια του ταξιδιού είναι 30 ώρες και έχοντας ξεκινήσει την προηγούμενη το βράδυ θα πέραγα όλη τη μέρα στο τρένο μέχρι να φτάσω στην Agra τα ξημερώματα. Τα βαγόνια έχουν τριόροφες κουκέτες (κάτω, μέση, πάνω) κι εγώ έχω κλείσει στην πάνω η οποία δεν έχει ακριβώς σκάλα, αλλά πρέπει να σκαρφαλώσεις λίγο. Είναι κάπως κοντή (τα πόδια μου περίσσευαν απ' έξω), αλλά τουλάχιστον έχεις την ησυχία σου, γιατί οι δύο από κάτω κλείνουν και γίνονται καθίσματα στη διάρκεια της ημέρας.

Ανά 2-3 λεπτά περνάνε άτομα που πουλάνε είτε τσάι, είτε καφέ, είτε διάφορα άλλα σνακ. Για να πάρετε μια ιδέα, ο καφές και το τσάι κόστιζαν από 6 λεπτά, το πλαστικό μπουκάλι νερό 18 λεπτά, το γεύμα (μεσημεριανό ή βραδινό) 47 λεπτά, ενώ η τιμή του εισιτηρίου ήταν 8,5 ευρώ. Μιας και στο τρένο δεν υπήρχαν κάδοι, ότι σκουπίδια είχες (ποτηράκι από τσάι, πλαστικό μπουκάλι, πιάτο φαγητού) το πέταγες από το παράθυρο.

Ως ίσως ο μοναδικός λευκός στο τρένο (δεν ξέρω για την πρώτη θέση, έκανα μερικές βόλτες σε δίπλα βαγόνια πάντως και δεν είδα κανέναν άλλο), ήταν αναμενόμενο να τραβήξω την προσοχή. Σε διπλανή κουκέτα καθόταν ο Rishab, 23 χρονών προγραμματιστής, και επί περίπου 8 ώρες απαντούσα σε ερωτήσεις. Αφού έγραψα σχεδόν τα πάντα στα ελληνικά, και παρέδωσα ένα μικρό μάθημα γαλλικών, έπρεπε να απαντήσω σε ερωτήσεις όπως: ποια είναι τα αξιοθέατα της Ελβετίας, ποια είναι η ισοτιμία ανάμεσα στο ρωσικό ρούβλι και το ρούπι, καθώς και αν από την κορυφή του πύργου του Αιφελ βλέπεις όλη την Ευρώπη. Τουλάχιστον με κέρασε τσάι και πατατάκια με γεύση κάρυ.

Άλλοι γείτονες μου ήταν ένας ινδουιστής ιερέας που παλιότερα είχε επισκεφθεί την Κρήτη και ένας που θα κατέβαινε μαζί μου στην Agra και θα με βοηθούσε να βρω ταξί σε λογική τιμή. Το να βρεις κάποιον που κατεβαίνει στην ίδια στάση με εσένα ήταν αρκετά σημαντικό μιας και δεν γίνεται κάποιου είδους ανακοίνωση των στάσεων, ενώ στους σταθμούς οι ταμπέλες είναι λιγοστές και όχι πάντα στα αγγλικά.

Ένα ενδιαφέρον φαινόμενο που βλέπεις από το τρένο είναι ότι πολύς κόσμος κάνει την «πρωινή του τουαλέτα» δίπλα στις γραμμές, παρόλο που μπορεί να υπάρχει τεράστια άπλα πιο δίπλα. Η εξήγησή μου είναι πως το trainspotting δρα ως υποκατάστατο καταλόγου του multirama.

Trip to India - Day 7

Λόγω του Taj Mahal, η Agra είναι από τις πιο τουριστικές πόλεις της Ινδίας, παρόλα αυτά όμως δεν βλέπεις πολλούς τουρίστες στο δρόμο. Είχα διαβάσει σε έναν οδηγό ότι υπάρχει ένα κρατικό τουρ που ξεκινάει από το σταθμό των τρένων και ίσα ίσα που το προλάβαινα. Για κακή μου τύχη όμως το ταξί που πήρα δεν ήταν αυτο, αλλά cycle, δηλαδή έκανε πετάλι ένα ηλικιωμένο ερείπιο. Παρά το λαχάνιασμα ο οδηγός μου έπιασε την κουβέντα και μάλιστα μου πρότεινε να με κάνει αυτός τουρ στην πόλη. Είπα να προτιμήσω το λεωφορείο, αλλά του έδωσα 15 λεπτά φιλοδώρημα για τον κόπο του.

Στο γκρουπ του τουρ ήταν ένας κινεζο-αυστραλός (που ο οδηγός όμως επέμενε να τον λέει Ιάπωνα), ένας Γάλλος, ένας Γερμανός και 4 Ινδοί: ένα ζευγάρι και 2 παιδιά από Bombay: ο Cheitan Karur και η φίλη του της οποίας το όνομα όμως δεν συγκράτησα. Ο λόγος που ξέρω το επίθετό του είναι ότι επρόκειτο για συνωνυμία με γνωστό ηθοποιό του Bollywood με αποτέλεσμα ο οδηγός να τον αποκαλεί συνέχεια Mr. Karur και να του ζητάει χάρες για το τουριστικό γραφείο που σκεφτόταν να ανοίξει μελλοντικά. Ο Cheitan ήταν δημοσιογράφος στο περιοδικό Business Travel Review (ή κάτι τέτοιο) και η κοπέλα δούλευε στον Reuters.

Το πρόγραμμα του τουρ έλεγε πως πρώτα θα επισκεφθούμε το Fatehpursikri, το παλάτι όπου έμενε ο αυτοκράτορας με τις 3 γυναίκες του: μια χριστιανή, μια μουσουλμάνη και μια ινδουίστρια (η οποία ως vegetarian είχε και τη δική της κουζίνα). Στη συνέχεια το Agra Fort (τα τείχη της Agra), όπου μια άθλια μαϊμού επιχείρησε να μου βουτήξει το iPhone και τέλος το Taj Mahal (ή The Taj). Για να ανέβεις στο Taj έπρεπε είτε να βγάλεις τα παπούτσια, είτε να φορέσεις κάτι προστατευτικές κάλτσες πάνω από τα παπούτσια, οπότε οι Ιάπωνες τουρίστες με τα γάντια, μάσκες και προστατευτικά παπουτσιών τους ήταν λες και έμπαιναν σε χειρουργείο. Με διαφορά το πιο cool άτομο που είδα όμως ήταν ένας Ινδός με ουρμπάνι, μούσια και μπλούζα Pink Floyd.

σελ. 6

➔ Trip to India

Ο Cheitan και η φίλη του θα έφευγαν με το βραδινό τρένο προς Delhi, ενώ έγω την επόμενη το πρωί. Πήγαμε να ψωνίσουν κάτι τοπικά γλυκά (κάτι σαν λουκούμια), με βοήθησαν να κλείσω τα εισιτήρια του τρένου (δεν είναι τόσο απλό όσο ακούγεται) και μετά πήρα ένα ταξί για το hostel μου. Και σήμερα επιτέλους κατάφερα για πρώτη φορά να παζαρέψω επιτυχώς την τιμή! Τελικά δεν ήταν τόσο δύσκολο, το κόλπο είναι να ρωτήσεις πόσο κάνει και ότι και να σου πουν να πεις ευχαριστώ και να σηκωθείς να φύγεις. Βοηθάει βέβαια να έχεις και μια ιδέα των τιμών γιατί αν στο παζάρεμα τους πεις κάτι πολύ χαμηλό αταλαβαίνουν πόσο άσχετος είσαι.

Trip to India - Day 8

Η διαδρομή Agra - Delhi, είναι μόλις 3 ώρες με το τρένο. Ο διπλανός μου ταξιδεύει με την οικογένεια και δεν ξέρει πολύ καλά αγγλικά, προσφέρεται όμως να με κεράσει τσάι. Στους ενδιάμεσους σταθμούς βλέπεις μαϊμούδες να κυκλοφορούν στις αποβάθρες και τα διπλανά κτήρια. Φτάνοντας στο Delhi παίρνω ένα ταξί για Gurgaon, το προάστιο όπου μένουν η Prameela και ο Naren τους οποίους πήγαινα να επισκεφθώ. Η τιμή που έκλεισα ήταν μόλις 50% πάνω απ'όσο μου είχαν πει τα παιδιά από Bombay ότι θα κόστιζε, οπότε δεν το παζάρεψα άλλο, για σύγκριση όμως έκανε όσο και το ταξίδι 30 ωρών με το τρένο. Το Delhi είναι πολύ πιο καθαρό από οποια-

δήποτε άλλη πόλη της Ινδίας είδα, με μεγάλους δρόμους και μόνο ελάχιστες αγελάδες να κυκλοφορούν. Το Guragon είναι ένα από τα high-tech προάστια με ψηλά γυάλινα κτήρια εταιρειών πληροφορικής, τραπεζών και κατασκευαστικών ομίλων. Τα μαγαζιά στεγάζονται όλα μέσα σε malls, ενώ τα σπίτια είναι οργανωμένα σε τεράστια campus κατοικιών με γρασίδια, συντριβάνια και είσοδο με φύλακα στον οποίο αφήνεις το όνομά σου για να μπεις.

Η μέρα που έφτασα ήταν το Holi, μια γιορτή όπου ο κόσμος μπουγελώνεται με μπογιές και ήδη ο Aru (ο γιος της Prameela και του Naren), όπως και άλλα πιτσιρίκια είχαν κατέβει και περιττό να πω πως αποτελούσα ιδανικό στόχο για μπουγέλωμα (ευτυχώς οι μπογιές βγαίνουν στο πλυντήριο). Ο Aru αν και 3,5 ετών καταλάβαινε αγγλικά αλλά επέμενε να μου απαντάει στα Hindi. Τελικά συνενοηθήκαμε μια χαρά στην παγκόσμια γλώσσα των silly iPhone games.

Το απόγευμα πήγαμε σε ένα πάρκο δίπλα στο ινδικό Arc de Triomphe (India Gate), όπου ο κόσμος άραζε στο γρασίδι και διάφοροι πλανόδιοι πουλούσαν μια αδιανόητη ποικιλία από σνακ. Το μετρό του Delhi είναι αρκετά καινούριο και πολύ κυριλέ, αλλά στην είσοδο των σταθμών περνάς από ανιχνευτή μετάλλων και σωματικό έλεγχο. Το εισιτήριο είναι ένα πλαστικό κέρμα με RFID, το οποίο επιστρέφεις στην έξοδο.

Όπως μου είπαν υπάρχει βέβαια και το Old Delhi με μικρούς δρόμους, μαγαζιά και το σχετικό χαμό, αλλά δυστυχώς δεν είχα πολύ χρόνο στη διάθεσή μου και πρόλαβα να δω μόνο την κυριλέ πλευρά της πόλης.

Trip to India - Day 9

Αφού αφήσαμε τον Aru στον παιδικό σταθμό, πήγαμε με την Prameela στην περιοχή που δουλεύει για ένα τελευταίο τσάι. Η δυτική εισβολή φαίνεται και από το μέγεθος του φλυτζανιού που είναι κουβάς αμερικανικών διαστάσεων, αντί για το κλασικό φλυτζανάκι μεγέθους ελληνικού. Η πτήση μου για Bangalore ήταν με την Spice Jet, η οποία τελικά ήταν αρκετά καλή και καθόλου καλτ όπως περίμενα.

Το αεροδρόμιο της Bangalore ήταν πολύ χλιδάτο και οι οδηγοί ταξί που περίμεναν πελάτες ήταν όλοι κουστουμαρισμένοι, η τιμή που ζητούσαν όμως ήταν διπλάσια απ'όσο μου είχε πει ο Jag (φίλος του Muru που γνώρισα στον γάμο) και προτίμησα τη λύση του «ανεπίσημου» ταξί. Ένα συχνό φαινόμενο σε κεντρικά σημεία (σταθμούς, αεροδρόμια, κτλ) είναι οι νταβατζήδες ταξί: Περιφέρονται ψάχνοντας πελάτες, κανονίζουν μαζί σου την τιμή και μετά σε παραδίδουν σε κάποιον οδηγό για να σε πάει εκεί που θες. Πάντως, είτε κλείσεις με νταβατζή είτε όχι, η τιμή που συμφωνείς στην αρχή είναι συμβόλαιο και δεν στην ξαναπαζαρεύουν, ούτε ζητάνε με άλλον τρόπο παραπάνω.

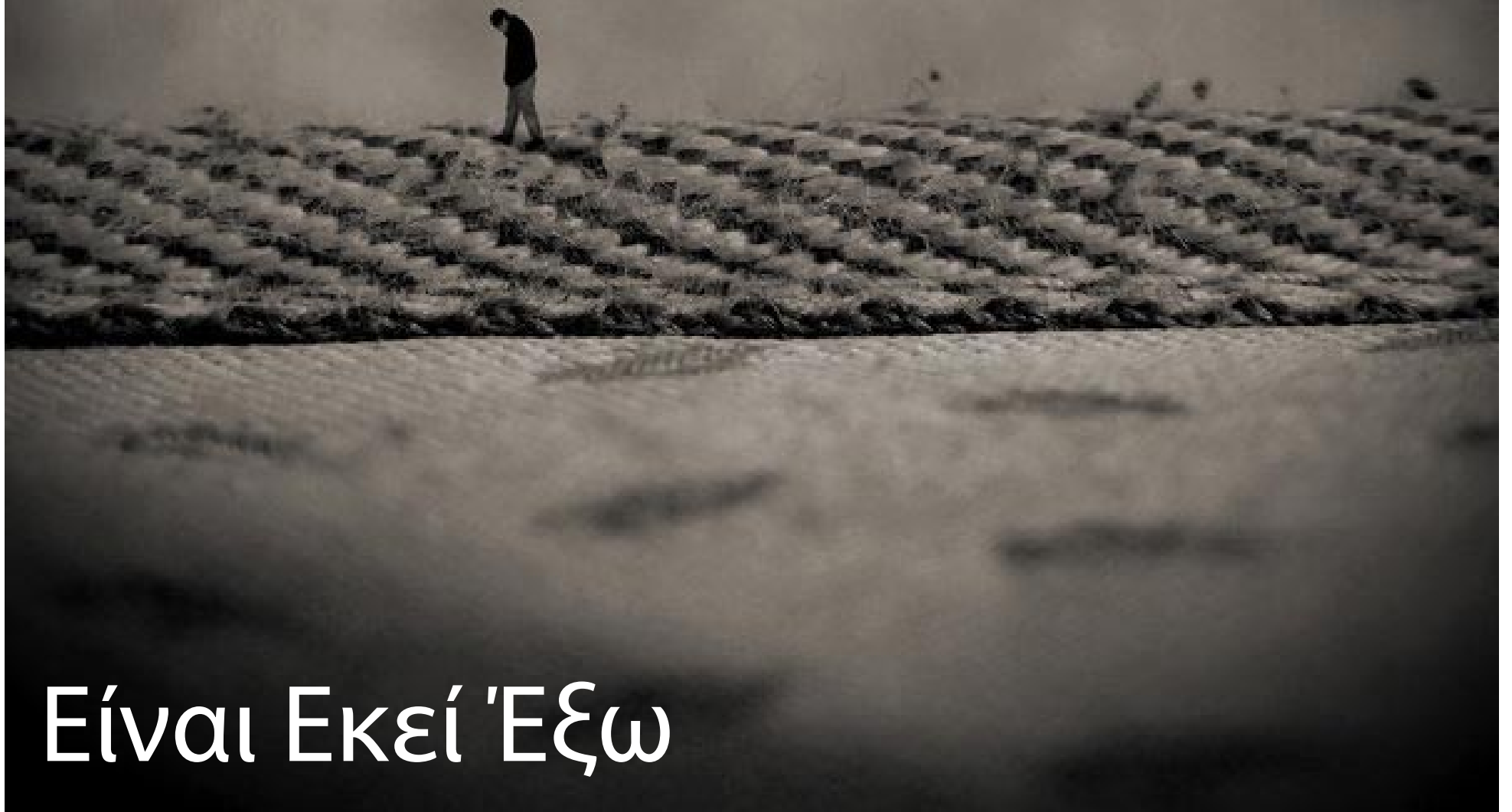
Η κίνηση στην Bangalore είναι με διαφορά η χειρότερη που έχω δει, το ίδιο και το καυσαέριο. Μετά από 2 ώρες στο ταξί έφτασα στο σπίτι του Jag, στο οποίο έμενε με τη γυναίκα του και τη μητέρα της, πράγμα σπάνιο γιατί συνήθως τα ζευγάρια μένουν μαζί με τους γονείς του άντρα.

Ο Jag ήθελε να ψωνίσει κάτι πράγματα, οπό-

τε πήγαμε με το σκούτερ στο κέντρο, σε ένα mall. Στον γυρισμό είχε βραδιάσει και επιπλέον είχε αρχίσει να βρέχει με αποτέλεσμα ο Jag να οδηγεί πιο βιαστικά για να μη βραχούμε και σε συνδιασμό με τα διάφορα οχήματα που ερχόντουσαν απ'όλες τις κατευθύνσεις, εγώ είχα αρχίσει τις προσευχές στον Σίβα. Ε σε αυτό το σημείο είναι που έβγαλε το κινητό και άρχισε να μιλάει...

Αν και η βροχή δεν ήταν καθόλου δυνατή, στο σπίτι κόπηκε το ρεύμα 2-3 φορές, το οποίο μάλλον συμβαίνει συχνά γιατί υπήρχε γεννήτρια. Το σπίτι πάντως ήταν πολύ μοντέρνο, διακοσμημένο με αγαλματάκια του Γκανές (θεός ελέφαντας), ένα του Βούδα και 2 πορτρέτα του ζευγαριού στους τοίχους. Όπως μου είπε ο Jag, με τη γυναίκα του γνωρίστηκαν στο πανεπιστήμιο και επρόκειτο για love marriage και όχι για προξενιό.

Στο Μόνο Μέρος Που Πονάω

Είναι Εκεί Έξω

«Η μοναξιά είναι ένας ύπουλος ιός. Μοιάζει με τη γλώσσα, είναι ανιάτος, όταν τον κολλάς, τον κολλάς για τα καλά, δεν υπάρχει γιατρεία και επιστροφή στην προτέρα κατάσταση. Από την άλλη η γλώσσα είναι ένας ιός στον οποίο είμαστε όλοι θετικοί, τον φέρουμε όλοι, σε αντίθεση με τη μοναξιά – όχι την εμμενή μοναξιά της ανθρώπινης κατάστασης, αλλά αυτή τη μοναξιά που σου ξυραφιάζει το στομάχι απ’ τα μέσα και σε κλωτσάει στο μάτι, γι’ αυτή τη μοναξιά μιλάω – που την κουβαλάνε λίγοι. Εξάλλου, μπορεί η γλώσσα να είναι ένας ιός από το διάστημα, όπως υποστηρίζει ο Dr. Kurt Unruh von Steinplatz και κηρύσσει στα έργα του ο μπάρμπα Μπιλ, αλλά η μοναξιά είναι ένας ιός 100% γήινος που προσβάλλει μέλη όλων των μορφών ζωής που χαρακτηρίζουμε ως κοινωνικές. Κάποια μέλη κοινωνικών μορφών ζωής – δεν πιστεύω να υπάρχει κανείς που να υποστηρίζει ακόμη ότι είναι δυνατή μια επιστημονική προσέγγιση πάνω στον ορισμό αυτών των κάποιων – προσβάλλονται κάπως από τον ιό – επίσης μη επιστημονικό ερώτημα ο προσδιορισμός αυτού του κάπως - υπόκειται

στην εξουσία του, μετατρέπονται σε ξενιστές και τον μεταδίδουν με την σειρά τους. Εκείνες οι μορφές ζωής που δεν χαρακτηρίζονται κοινωνικές είναι απρόσβλητες στον ιό ακριβώς εξαιτίας αυτής της έλλειψης κοινωνικότητας, μιας και η κοινωνικότητα είναι ο παράγοντας αυτός που επιτρέπει την δημιουργία και τον πολλαπλασιασμό ξενιστών του ιού.» Αυτές είναι μερικές από τις σκέψεις που είχα καταγράψει στο μαύρο σημειωματάριο 11 χρόνια πριν, επηρεασμένος και ουσιαστικά απαντώντας στο ακόλουθο ποίημα του Bob Sergursrouph, του σχετικά άσημου αυτού ποιητή με το ασυνήθιστο επώνυμο και με τον ακόμη πιο ασυνήθιστο χαρακτηρισμό του ιδανικού-οδηγού-προς-μία-συγκεκριμένη-κατεύθυνση-την-οποία-ούτε-ο-ίδιος-γνωρίζει να τον συνοδεύει ακόμη:

7 Μοναξίες Αγνώστων Λοιπών Στοιχείων Και 5 Με Ονοματεπώνυμο

(γνωστό κάποτε και ως ‘Μπορεί Να Είμαι Παρανοϊκός, Αλλά Ανθρωποειδές Δεν Είμαι’)

(ή ακόμη παλιότερα και ως ‘Σπουδή Πάνω Στο Σύνδρομο “Ποίηση Σε Στυλ Προεφηβικού Λευκώματος”’)

Μοναξιά είναι το σώμα του Ian Curtis κατά τη διάρκεια μιας κρίσης επιληψίας – ή μήπως απλά χορεύει τελικά;

Μοναξιά είναι το νερό στο στόμα του Καρυωτάκη την 5^η ώρα μιας αποτυχημένης απόπειρας αυτοκτονίας

Μοναξιά είναι το 1

Μοναξιά είναι ο υπόγειος στις 6 π.μ. και ένα σπιτάκι στην άκρη ενός φιόρδ στη Νορβηγία

Μοναξιά είναι το κομμένο γράμμα που περίσσεψε όταν ο Burroughs τελείωσε ένα από τα κολάζ του τον Αύγουστο του 57 (αν θυμάμαι καλά)

Μοναξιά είναι να μην μπορείς να γράψεις μια πρόταση που να μην ξεκινά πάντα με τις ίδιες δύο πρώτες λέξεις

Μοναξιά είναι το 7 καρό που δεν τραβάει τελικά ο Ντοστογιέφσκι χάνοντας έτσι τα τελευταία ρούβλια που είχε πάνω του

Μοναξιά είναι το ανείπωτο ή μάλλον αυτό που δε θα σηματοδοτηθεί ποτέ και πουθενά

Μοναξιά είναι η μη-εσύ

Μοναξιά είναι όταν η επιστροφή στην κανονικότητα παύει να είναι επιστροφή στην κανονικότητα γινόμενη κανονικότητα

Μοναξιά είναι το έντομο που πάτησε κατά λάθος ο Κάφκα 17 μέρες πριν ξεκινήσει να γράφει τη Μεταμόρφωση

Μοναξιά είναι αυτό που δεν της έχω πει ποτέ

D.I.G.

αφοσιωμένος περιβαλλοντολόγος, «ανίκανος να στρέψει αλλού την προσοχή του πέρα από τους τρόμους της κοινωνίας μας, και προσπαθεί να βοηθήσει τους άλλους να καταλάβουν ότι πολλές πλευρές της “κανονικής” ζωής συνεπάγονται φρικαλεότητες εις βάρος του φυσικού περιβάλλοντος». Ο Bunnista είναι ένα θυμωμένο κουνέλι το οποίο, αφού καταστράφηκε το ένα του μάτι, δραπέτευσε από το εργαστήριο μιας εταιρείας καλλυντικών. Πιστεύει στην αλλαγή που θα έρθει με επανάσταση και είναι πρόθυμο να δοκιμάσει τα πάντα. Αυτές οι οπτικές γωνίες απουσιάζουν από τα κυρίαρχα ΜΜΕ. Τι σκέφτεσαι γι’ αυτό; Πώς βλέπεις την κατάσταση των ΜΜΕ σήμερα;

Τα κυρίαρχα ΜΜΕ υπάρχουν για να εξυπηρετούν τις ανάγκες του κεφαλαίου και του κράτους με το να μας λένε τι πρέπει να σκεφτόμαστε για τα πάντα. Οι λέξεις «φιλελεύθερος» και «συντηρητικός» δεν έχουν νόημα με τον γενικό τρόπο που χρησιμοποιούνται. Χρησιμοποιούνται για να διευκολύνουν μια πολύ στενή, προ-καπιταλιστική γκάμα από γνώμες που δεν έχει να κάνει με την πραγματική αλλαγή. Η υποτιθέμενη αντιπαράθεση ανάμεσα στα φιλελεύθερα και τα συντηρητικά ΜΜΕ, είναι μια διαφοροποίηση που δημιουργήθηκε για να πιστέψουμε ότι υπάρχει πραγματική αντιπαράθεση και επιλογή, αλλά δεν υπάρχει τίποτα τέτοιο στην πραγματικότητα. Όποτε, όμως, πραγματικές ριζοσπαστικές ιδέες καταφέρνουν να τρυπώσουν κρυφά στα κυρίαρχα ΜΜΕ, συνήθως περνάνε λαθραία μασκαρεμένες με κωμικότητα. Και αυτός είναι ένας λόγος που σχεδίασα ένα χαριτωμένο, χιουμοριστικό κόμιξ.

Όχι, ο εχθρός δεν είμαστε «εμείς». Είναι οι εταιρείες και όσοι τις διευθύνουν και όσοι τις βοηθούν να διατηρούν την ισχύ τους.

Στο βιβλίο σου «As the World Burns» αποκαλύπτεις το παράλογο πίσω από τις «λύσεις» που προτείνονται για την περιβαλλοντική κρίση. Ο Kranti προχωρά πέρα από την απλή κριτική και ισχυρίζεται ότι τέτοιου είδους περιβαλλοντική συνείδηση προωθεί μια ψευδαίσθηση που είναι καταστροφική. Μπορείς να το εξηγήσεις λίγο αυτό;

Αν πιστέψουμε ότι κάτι θα αλλάξει, αν κάνουμε πιο σύντομα ντους, αν αλλάξουμε τις ηλεκτρικές λάμπες, τότε δεν θα έχουμε το χρόνο ούτε τη διάθεση να καταστρέψουμε το βιομηχανικό καπιταλισμό και τον πολιτικό μηχανισμό που τον στηρίζει. Αν κατηγορούμε συνεχώς τους εαυτούς μας για την υπερκατανάλωση, τότε δεν θα εστιάσουμε την προσοχή μας στους αληθινούς εχθρούς του πλανήτη, δηλαδή στους καπετάνιους της βιομηχανίας, τους πολιτικούς και τους οπλισμένους φύλακες τους.

Ένα από τα πιο καταστροφικά συνθήματα της αριστεράς, που με κάνει να μαζεύομαι από φόβο κάθε φορά που το ακούω, είναι εκείνη η πολυαγαπημένη και χιλιοειπωμένη φράση «συναντήσαμε τον εχθρό, και ο εχθρός είμαστε εμείς». Όχι, ο εχθρός δεν είμαστε «εμείς». Είναι οι εταιρείες και όσοι τις διευθύνουν και όσοι τις βοηθούν να διατηρούν την ισχύ τους. Αυτοί όλοι που ανέφερα δεν είναι «εμείς». Δε θυμάμαι ποτέ να έχω ερωτηθεί αν θέλω να εφαρμοστεί η «ανάπτυξη» σ’ ένα κομμάτι γης, ούτε μου ζήτησαν την έγκριση για να ξεκινήσει ένας καινούριος πόλεμος για να κατακτήσουμε τους λεγόμενους «πόρους». Θα

ξεκινήσω να κάνω συντομότερα ντους όταν αυτοί θα σταματήσουν να διεξάγουν επιχειρήσεις στον αγροτικό τομέα, όπως τώρα. Η δουλειά των ανθρώπων που θέλουν να σώσουν τον πλανήτη είναι να σταματήσουν αυτούς που τον καταστρέφουν. Είναι τόσο απλό.

... οι περισσότεροι άνθρωποι δε θέλουν να λύσουν τα μάγια της άρνησης και δεν μπορούν να κάνουν τους εαυτούς τους να αναγνωρίσουν τον πόνο. Είναι σκληρό να διαλύσεις τις αυταπάτες, ν’ αντιμετωπίσεις την πραγματικότητα και όλα αυτά που ανεχόμαστε.

Η εφημερίδα Miami Herald χρησιμοποίησε πρόσφατα μια φράση σου στο Παζάρι Βιβλίου του Μαϊάμι. Είχες πει «είναι σχεδόν ασυγχώρητο να κάνεις μια δουλειά που δε βοηθά με κάποιο τρόπο να γίνει ο κόσμος καλύτερος». Την ίδια στιγμή γνωρίζουμε ότι υπάρχουν καλοπροαίρετοι άνθρωποι που έχουν πιαστεί στα δίχτυα ενός συστήματος που ανταμείβει μόνο όσους είναι πρόθυμοι να συντηρήσουν την ψευδαίσθηση και ν’ αφήσουν να συνεχιστεί η καταστροφή του πλανήτη. Πώς μπορεί ν’ αλλάξει αυτή η πραγματικότητα;

Ο μοναδικός τρόπος είναι να βοηθήσουμε τους ανθρώπους να καταλάβουν ότι μπορεί να είναι πιο εύκολο βραχυπρόθεσμα να βαδίζεις με τους κανόνες του συστήματος, αλλά αυτό θα μας βλάψει μακροπρόθεσμα - ούτε καν μακροπρόθεσμα. Στην ουσία, μας βιάπει τώρα. Ο καρκίνος είναι η βασική αιτία θανάτου παγκοσμίως, ξεπερνώντας τις καρδιακές ασθένειες. Το νερό, ο αέρας και το χρώμα δηλητηριάζονται, και βλέπτονται όλα τα ζωντανά πλάσματα όχι μόνο οι άνθρωποι.

Αλλά οι περισσότεροι άνθρωποι δε θέλουν να λύσουν τα μάγια της άρνησης και δεν μπορούν να κάνουν τους εαυτούς τους να αναγνωρίσουν τον πόνο. Είναι σκληρό να διαλύσεις τις αυταπάτες, ν’ αντιμετωπίσεις την πραγματικότητα και όλα αυτά που ανεχόμαστε. Και ακόμη πιο δύσκολο είναι να ορθώσεις το ανάστημά σου και να πολεμήσεις. Πρέπει να δίνουμε κουράγιο ο ένας στον άλλο, να αγαπάμε τους εαυτούς μας και τους γύρω μας αρκετά, ώστε να κάνουν το σωστό.

Αν νοιαζόμαστε ή δε νοιαζόμαστε για τις συνέπειες ορισμένων πράξεών μας, εξαρτάται από το πόσο εκτείνεται ο κύκλος της συμπίνοιας μας: από την οικογένεια και τους φίλους μας, στους ανθρώπους του έθνους μας ή σε όλη την ανθρωπότητα, σε όλα τα ζώα, σε καθετί ζωντανό. Μερικές φορές οι άνθρωποι ζοδεύουν ασυνείδητα πολλή προσπάθεια για να περιορίσουν και να συρρικνώσουν τον κύκλο της συμπίνοιας τους. Στο πίσω μέρος του μυαλού τους ξέρουν ότι εάν επιτρέψουν στους εαυτούς τους να νοιάζονται για περισσότερα έμβια όντα, τότε η αίσθηση του τρόμου γι’ αυτά που γίνονται στον κόσμο θα ήταν απελπιστική. Προσπαθούν σκληρά ν’ αποφύγουν τον πόνο, το φόβο, τη θλίψη.

Ο Μαρξ είχε πει ότι η ενοχή είναι ένα καλό πρώτο βήμα για δράση. Συμφωνώ, με την έννοια ότι πρέπει ν’ αντιμετωπίσουμε τη δική μας συνενοχή, τη δική μας αποτυχία ν’ αντισταθούμε επαρκώς. Αυτή είναι η μοναδική αξία της ενοχής για μένα. Η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων δε δημιούργησε αυτό το σύστημα ούτε το επέβαλλε και γι’ αυτό δεν πρέπει να αισθάνεται ενοχή που ζει μέσα σ’ αυτό. Είμαστε τα θύματα του συστήματος. Όταν το αναγνωρίσουμε αυτό, η δουλειά μας θα είναι να υπερασπιστούμε τα υπόλοιπα ζωντανά πλάσματα και ν’

αντισταθούμε στον εχθρό.

Στην Ελάχιστη Ασφάλεια προσπαθώ να βρω τρόπους να παρακινήσω τους ανθρώπους να διευρύνουν τον κύκλο της συμπίνοιας τους και να τον μετατοπίσουν από τους εξουσιαστές στους καταπιεζόμενους. Επίσης, προσπαθώ να δείξω πως εμείς – και ιδιαίτερα το διευρυμένο «εμείς» – βλάπτεται από το βιομηχανικό καπιταλισμό και ότι το συμφέρον μας δεν είναι να τον διατηρήσουμε. Σκοπός μου δεν είναι να κάνω τους ανθρώπους να αισθανθούν ένοχοι. Αντιθέτως, θέλω να καλλιεργήσω ένα αίσθημα ύβρης και να εμπνεύσω τη δράση.

Κατά τη διάρκεια των προεδρικών εκλογών, αλλά και μετά, βομβαρδιστήκαμε με ρητορείες για «ελπίδα» και «αλλαγή», αλλά εσύ κριτικάρεις αυτές τις ιδέες στο κόμιξ, λέγοντας πως είναι θεμελιωδώς ατελείς. Μια από της αγαπημένες μου ρήσεις ήταν μια φράση του Bunnista: «ούτε η μεγαλύτερη κάλη δε μπορεί να χωρέσει το τρίχωμα μου». Είναι νομίζεις λάθος να έχουμε ελπίδα;

Εξαρτάται από το πού έχουμε επενδύσει την ελπίδα. Να επενδύουμε ελπίδες στην κάλη σίγουρα μοιάζει με λάθος. Υπάρχει μια φράση που λέει ότι «το Δημοκρατικό Κόμμα είναι ο τάφος του ριζοσπαστικού κινήματος». Εάν οι άνθρωποι μπορούσαν να αλλάξουν την κοινωνία με τη ψήφο, τότε η ψήφος θα ήταν παράνομη. Σίγουρα, ο Ομπάμα, έχει πιο ελκυστικό στυλ από τον Μακέιν ή τον Μπους, αλλά δεν πρόκειται ν’ αλλάξει ουσιαστικά το σύστημα, πολύ λιγότερο δεν πρόκειται να το διαλύσει. Η δουλειά του, η λειτουργία του, είναι να το διατηρήσει και, αν είναι δυνατόν, να το επεκτείνει. Όποιος έχει αυτή τη θέση δεν μπορεί να πράξει διαφορετικά.

Παρ’ όλα αυτά έχω ελπίδα. Ίσως, βέβαια, η λέξη «ελπίδα» να μην είναι η κατάλληλη. Σκέφτομαι τη φράση του Γκράμσι: «πεσιμισμός του πνεύματος, αισιοδοξία της θέλησης». Το νόημα που δίνω στη ζωή μου βρίσκεται στη δυνατότητα που έχουμε πολλοί από εμάς ν’ αντισταθούμε και να καταστρέψουμε αυτό το σύστημα, ώστε όλες οι μορφές ζωής σ’ αυτόν τον πλανήτη να συνεχίσουν να υπάρχουν και να ευημερούν.

«πεσιμισμός του πνεύματος, αισιοδοξία της θέλησης»

Μετάφραση: Μαρία Πατεράκη

ΛΗΣΤΕΥΟΝΤΑΣ ΤΗ ΣΟΔΕΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ

Βαντάνα Σίβα

Οι πολυεθνικές εταιρίες δεν κλέβουν μόνο τη σοδειά των αγροτών. Κλέβουν και τη σοδειά της φύσης, με τις γενετικές τροποποιήσεις και την αποκλειστικότητα δικαιωμάτων πάνω σε διάφορες μορφές ζωής.

Οι γενετικά τροποποιημένες καλλιέργειες που κατασκευάζονται στα εργαστήρια των εταιριών, εγκυμονούν σοβαρούς οικολογικούς κινδύνους. Καλλιέργειες, όπως η σόγια Roundup Ready της Monsanto, σχεδιασμένη ν' αντέχει στα ζιζανιοκτόνα, οδηγούν στην καταστροφή της βιοποικιλότητας και στην αυξημένη χρήση χημικών προϊόντων. Μπορούν, επίσης, να δημιουργήσουν πολύ επιθετικά «σούπερ-ζιζάνια», μεταφέροντας τα γονίδια που αντέχουν στα ζιζανιοκτόνα στα ίδια τα ζιζάνια. Καλλιέργειες που είναι σχεδιασμένες να λειτουργούν ως εργοστάσια μικροβιοκτόνων, γενετικά τροποποιημένες από γονίδια βακτηρίων, σκορπιών, φιδιών και σφηκών ώστε να παράγουν τοξίνες και δηλητήριο, μπορούν ν' απειλήσουν άλλα είδη και να συμβάλουν στην ανάπτυξη ιδιαίτερης ανοχής στα μικρόβια και, κατά συνέπεια, στη δημιουργία «σούπερ-μικροβίων». Σε κάθε εφαρμογή γενετικών τροποποιήσεων, ληστεύεται η τροφή άλλων βιολογικών ειδών για να μεγιστοποιηθούν τα κέρδη κάποιων εταιριών.

Για να διασφαλίσουν τα αποκλειστικά δικαιώματα πάνω σε διάφορες μορφές ζωής και ζωντανούς πόρους, οι εταιρίες ισχυρίζονται ότι διάφοροι σπόροι και φυτά αποτελούν δικές τους «εφευρέσεις» και επομένως δική τους ιδιοκτησία. Έτσι, εταιρίες όπως η Cargill και η Monsanto, αντιμετωπίζουν το δίκτυο ζωής και τους κύκλους ανανέωσης της φύσης ως «ληστεία» της ιδιοκτησίας τους. Στη διάρκεια της διαμάχης που ξέσπασε κατά την είσοδο της Cargill

...η Monsanto μοίραζε φυλλάδια που ανέφεραν ότι «τα ζιζάνια κλέβουν το φως του ήλιου».

στην Ινδία το 1992, ο διευθύνων σύμβουλος της εταιρίας δήλωσε: «Φέρνουμε στους ινδούς αγρότες έξυπνη τεχνολογία, που δεν επιτρέπει στις μέλισσες να σφετερίζονται τη γύρη»¹. Κατά τις Διαπραγματεύσεις για τη Βιοασφάλεια στον ΟΗΕ, η Monsanto μοίραζε φυλλάδια που ανέφεραν ότι «τα ζιζάνια κλέβουν το φως του ήλιου»². Μια κοσμοθεωρία που ορίζει την επικονίαση ως «ληστεία από τις μέλισσες» και υποστηρίζει ότι διάφορα φυτά «κλέβουν» το φως του ήλιου, στοχεύει στην κλοπή της σοδειάς της φύσης, αντικαθιστώντας τις ελεύθερες, επικονιασμένες ποικιλίες φυτών με υβρίδια και στείρους σπόρους, καταστρέφοντας τη βιοποικιλότητα της χλωρίδας με ζιζανιοκτόνα όπως το Roundup της Monsanto.

Αυτή είναι μια κοσμοθεωρία που θεμελιώνεται στην έλλειψη. Μια κοσμοθεωρία της αφθονίας είναι η κοσμοθεωρία των γυναικών της Ινδίας που αφήνουν τροφή για τα μυρμήγκια στην πόρτα τους, ακόμη κι όταν δημιουργούν κομψοτεχνήματα με το ριζάλευρο, τα αποκαλούμενα *κόλαμ*, *μαντάλα* και *ρανγκόλι*³. Αφθονία είναι η κοσμοθεωρία των γυναικών στα χωριά που υφαίνουν όμορφα

σχέδια με ρύζι και τα κρεμάνε έξω για τα πουλιά, για την περίπτωση που αυτά δε βρίσκουν καρπούς στα χωράφια. Αυτή η αντίληψη αφθονίας αναγνωρίζει ότι το τάισμα των άλλων πλασμάτων και βιολογικών ειδών συμβάλει στη δική μας διατροφική ασφάλεια. Πρόκειται για την αντίληψη της *Ισο Ουπανισάντ* ότι το σύμπαν είναι η δημιουργία μιας Ανώτερης Δύναμης που κατασκευάστηκε προς όφελος όλης της πλάσης. Κάθε μεμονωμένη μορφή ζωής πρέπει να μάθει να χαίρεται τα οφέλη της καλλιεργώντας ένα κομμάτι του συστήματος σε στενή σχέση με τα άλλα είδη. Χωρίς κανένα είδος να καταπατά τα δικαιώματα των άλλων. Η *Ισο Ουπανισάντ* αναφέρει επίσης:

Ο εγωιστής άνθρωπος που υπερεκμεταλλεύεται τους πόρους της φύσης για να ικανοποιήσει τις προσωπικές του, διαρκώς αυξανόμενες, ανάγκες δεν είναι τίποτα άλλο παρά κλέφτης, επειδή η εκμετάλλευση πόρων πέρα από τις ανάγκες κάποιου οδηγεί στην εκμετάλλευση πόρων πάνω στους οποίους έχουν άλλοι δικαιώματα.

Με την οικολογική κοσμοθεωρία, όταν καταναλώνουμε παραπάνω από αυτά που χρειαζόμαστε ή εκμεταλλευόμαστε τη φύση με απληστία, διαπράττουμε ληστεία. Σύμφωνα με την αντίληψη των εταιριών, που εναντιώνεται στη ζωή, η ανακύκλωση της φύσης και η αυτοσυντήρησή της είναι ληστεία. Μια τέτοια κοσμοθεωρία αντικαθιστά την αφθονία με την έλλειψη, τη γονιμότητα με τη στείρωση. Καθιστά τη ληστεία της φύσης εμπορική υποχρέωση και την κρύβει πίσω από τους δήθεν υπολογισμούς της αποτελεσματικότητας και της παραγωγικότητας.

Με την οικολογική κοσμοθεωρία, όταν καταναλώνουμε παραπάνω από αυτά που χρειαζόμαστε ή εκμεταλλευόμαστε τη φύση με απληστία, διαπράττουμε ληστεία.

ΔΙΑΤΡΟΦΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Αυτό που βλέπουμε είναι η ανάδυση του διατροφικού ολοκληρωτισμού, στον οποίο μια χούφτα εταιρίες ελέγχουν

ολόκληρη τη διατροφική αλυσίδα και καταστρέφουν τις εναλλακτικές λύσεις, έτσι ώστε οι άνθρωποι να μην έχουν πρόσβαση σε ποικιλία ασφαλών, οικολογικών τροφών. Οι τοπικές αγορές καταστρέφονται εσκεμμένα για να δημιουργηθούν μονοπώλια σπόρων και τροφών. Η καταστροφή της αγοράς βρώσιμου λαδιού στην Ινδία και οι πολλοί τρόποι με τους οποίους δεν επιτράπηκε στους αγρότες να διαθέτουν τους δικούς τους σπόρους είναι μικρά παραδείγματα μιας γενικής τάσης, στην οποία οι κανόνες της αγοράς, τα δικαιώματα ιδιοκτησίας και οι νέες τεχνολογίες χρησιμοποιούνται για να καταστρέψουν εναλλακτικές λύσεις φιλικές προς τον άνθρωπο και το περιβάλλον και να επιβάλλουν απάνθρωπα και ενάντια στη φύση διατροφικά συστήματα παγκοσμίως.

Η έννοια των ανθρώπινων δικαιωμάτων έχει διαστρεβλωθεί εντελώς υπό το βάρος της παγκοσμιοποίησης και του ελεύθερου εμπορίου. Το δικαίωμα να παράγει κάποιος για τον εαυτό του ή να καταναλώνει ανάλογα με τις πολιτισμικές του προτεραιότητες και σύμφωνα με τους προσωπικούς του κανόνες ασφαλείας έχει καταστεί παράνομο, σύμφωνα με τους νέους κανόνες εμπορίου. Το δικαίωμα των εταιριών να επιβάλλουν στους πολίτες πολιτισμικά ακατάλληλες και επικίνδυνες τροφές έγινε αναφαίρετο. Το δικαίωμα στην τροφή, το δικαίωμα στην ασφάλεια, το δικαίωμα στον πολιτισμό, όλα αυτά αντιμετωπίζονται ως φραγμοί στο ελεύθερο εμπόριο, οι οποίοι πρέπει να γκρεμιστούν.

Αυτός ο διατροφικός ολοκληρωτισμός μπορεί να αναχαιτιστεί μόνο με τη μαζική κινητοποίηση των πολιτών για εκδημοκρατισμό του διατροφικού συστήματος. Η κινητοποίηση αυτή αποκτά μαζικότητα στην Ευρώπη, την Ιαπωνία, την Ινδία, τη Βραζιλία και σε άλλα μέρη του κόσμου.

Πρέπει να διεκδικήσουμε πάλι το δικαίωμα που έχουμε για διάσωση των σπόρων και για βιοποικιλότητα. Πρέπει να διεκδικήσουμε πάλι το δικαίωμα που έχουμε για διατροφική ασφάλεια. Πρέπει να διεκδικήσουμε πάλι το δικαίωμα που έχουμε για προστασία της γης και της ποικιλίας των ειδών της. Πρέπει να σταματήσουμε τη ληστεία των φτωχών και της φύσης από τις εταιρίες. Η διατροφική δημοκρατία είναι το νέο αίτημα του συνεχούς αγώνα για τη δημοκρατία και τα ανθρώπινα δικαιώματα. Είναι το νέο αίτημα του αγώνα για την οικολογική βιωσιμότητα και την κοινωνική δικαιοσύνη.

Μετάφραση: Δημήτρης Κωνσταντίνου

¹Taittreya Upanishad, Gorakhpur, Gita Press, 124.

²Kali Charan Ghosh, Famines in Bengal 1770-1943, Calcutta, Indian Associated Publishing Company, 1944.

³Τεχνοτροπίες ζωγραφικής με σκόνη από ρύζι που κάνουν οι γυναίκες της Ινδίας έξω από τα σπίτια τους ή στους τοίχους. Στενά συνδεδεμένες με τη θρησκεία. Στμ

Ο Τσάρλι εγκατέλειψε το εργοστάσιο σοκολάτας του

Μαρί Τριγκόνα

Μια γλυκιά ιστορία κρίσης, οι Σοκολάτες Arrufat χωρίς αφεντικό

Όλοι γνωρίζουμε την παιδική ιστορία «Ο Τσάρλι και το Εργοστάσιο Σοκολάτας», καλύτερα δοσμένη στην ψυχεδελική έμπνευση ταινία του 1971. Ο Τσάρλι, ένα φτωχό αγόρι με καλές προθέσεις, κερδίζει το εργοστάσιο σοκολάτας Willy Wonka από ένα άγγιγμα της τύχης - η φαντασίωση και ουτοπία κάθε παιδιού. Τι θα συνέβαινε, όμως, εάν ο Τσάρλι μεγάλωνε και γινόταν άπληστος ενάντια στη συμβουλή του Willy Wonka; Εάν κατέστρεφε το εργοστάσιο σοκολάτας, πετούσε έξω τους εργάτες και έκλεινε το μαγαζί; Και τι εάν οι oompa loompas (στμ: οι εργάτες του εργοστασίου σοκολάτας Willy Wonka στην παιδική ιστορία) καταλάμβαναν τη μονάδα αξιώνοντας τους απλήρωτους μισθούς και τις αποζημιώσεις τους; Τι θα γινόταν εάν αποφάσιζαν να ξεκινήσουν την παραγωγή χωρίς τον Τσάρλι, λειτουργώντας συλλογικά τη μονάδα και δημιουργώντας σχέσεις με άλλα εργοστάσια κατελιμμένα από εργάτες; Λοιπόν, αυτή η εναλλακτική εκδοχή της παιδικής ιστορίας, γίνεται πραγματικότητα για κάποιους εργάτες στην Αργεντινή.

Στην Αργεντινή, ο Τσάρλι εγκατέλειψε το εργοστάσιό του. Αλλά σε αυτήν την περίπτωση ο Τσάρλι είναι η Diana Arrufat, η κληρονόμος του εργοστασίου σοκολάτας Arrufat στο Μπουένος Άιρες. Έκλεισε τις πόρτες του εργοστασίου στις 5 Ιανουαρίου 2009. Οι εργάτες, που δεν είναι οι φανταστικοί πρόσφυγες oompa loompa της ταινίας, αλλά πραγματικοί εργάτες, αποφάσισαν να καταλάβουν τη μονάδα. Και τώρα οι εργάτες παράγουν λαχταριστές γλυκές λιχουδιές, χωρίς την επίβλεψη και τις εκμεταλλευτικές πρακτικές του Τσάρλι.

Το κλείσιμο του εργοστασίου

Στις 5 Ιανουαρίου, οι εργάτες έλαβαν τα νέα ότι απολύονται. Η Diana Arrufat ανάρτησε μια αφίσα-ανακοίνωση στην πύλη του εργοστασίου για να ενημερώσει τους εργάτες ότι πλέον δεν είχαν δουλειές. Οι 50 εργάτες που απασχολούνταν ακόμη δεν είχαν πληρωθεί τους μισθούς τους για μεγάλο μέρος του 2008. «Μας απέλυσαν χωρίς να χρειαστεί να μας κοιτάζουν στο πρόσωπο. Μας εγκατέλειψαν», λέει ο Alberto Caviglio, ένας εργάτης που έχει δουλέψει στη μονάδα για πάνω από 20 χρόνια. Την ίδια μέρα, οι εργάτες αποφάσισαν να ανοίξουν την πύλη του εργοστασίου και να παραμείνουν μέσα σε αυτό.

Μέσα σε λίγες ώρες, η ιδιοκτήτρια πήγε στην αστυνομία κατηγορώντας τους εργάτες για «σφετερισμό» και για καταπάτηση της μονάδας. Εν τω μεταξύ, ήταν απρόθυμη να συναντηθεί με τους εργάτες και το υπουργείο Εργασίας, για

να συζητήσει το πώς θα ομαλοποιηθεί η κατάσταση.

Η Arrufat, ιδρυθείσα το 1931, υπήρξε εθνικός ηγέτης στη σοκολάτα. Η οικογενειακή επιχείρηση εντέλει κληρονομήθηκε από την εγγονή του αρχικού ιδιοκτήτη, Diana Arrufat, στα τέλη της δεκαετίας του '90. Από τότε που ανέλαβε την εταιρία, το εργοστάσιο πήρε στροφή προς το χειρότερο. Οι εργάτες περιγράφουν πως η ιδιοκτήτρια προέβαινε σε περικοπές, θυσιάζοντας την ποιότητα των προϊόντων - χρησιμοποιώντας υδρογονωμένο λάδι αντί για βούτυρο κακάο και απομίμηση κακάο αντί για τους πραγματικούς κόκκους που εισάγονται από τον Ισημερινό και τη Βραζιλία. Στην ακμή της, όταν η εταιρία παρήγαγε σοκολάτα υψηλής ποιότητας, απασχολούσε πάνω από 300 εργάτες. Ως το 2008, ο κατασκευαστής σοκολάτας είχε μόνο 66 εργάτες.

Κατά τη διάρκεια του 2008, η ιδιοκτήτρια δεν πλήρωνε στους εργάτες τον πλήρη μισθό τους, με την υπόσχεση ότι θα πληρωθούν πλήρως σε κάποια μελλοντική ημερομηνία. Οι εργάτες έστειλαν αναφορά στο υπουργείο Εργασίας το Μάιο του 2008, ότι η ιδιοκτήτρια τους χρωστούσε μισθούς 6 μηνών, άδειαζε τη μονάδα και δεν είχε πληρώσει τα συνταξιοδοτικά τέλη των εργατών για 10 χρόνια. Περί το τέλος του 2008, οι ιδιοκτήτες έδωσαν στους εργάτες 50 πέσος (λιγότερα από 20 δολάρια) την ημέρα των Χριστουγέννων και μετά άλλα 50 πέσος την Πρωτοχρονιά, 5 μέρες πριν απολυθούν.

Πολλοί από τους εργάτες είχαν ακούσει για καταλήψεις εργοστασίων, αλλά ποτέ δεν είχαν σκεφτεί ότι θα έρχονταν αυτοί αντιμέτωποι με το κλείσιμο ενός εργοστασίου. «Ποτέ δε σκέφτηκα ότι θα έπρεπε να κοιμηθώ μέσα στο εργοστάσιο πάνω σε μια μηχανή για να υπερασπιστώ τη θέση εργασίας μου», λέει η Marta Laurino, μια αποφασισμένη γυναίκα με

πάνω από 30 χρόνια εργασίας στη μονάδα. Συμπεραίνοντας ότι οι ιδιοκτήτες δεν πρόκειται να επιστρέψουν, τουλάχιστον για να ανοίξουν και πάλι το μαγαζί, οι εργάτες αποφάσισαν σε συνέλευση να συνεχίσουν την κατάληψη της μονάδας και να σχηματίσουν μια κοοπερατίβα.

Σοκολάτα χωρίς αφεντικό

Μόλις 30 ημέρες μετά την κατάληψη της μονάδας, οι εργάτες της Arrufat είχαν ήδη σχηματίσει μια κοοπερατίβα και αναζητούσαν συμβουλές από άλλα κατελιμμένα εργοστάσια που λειτουργούσαν από την οικονομική κρίση του 2001. Έχουν ξεκινήσει να παράγουν επιτυχημένα, μολονότι σποραδικά, γιατί η ηλεκτροδότηση στη μονάδα έχει διακοπεί, αφού η Diana Arrufat έχει χρέος 15.000 δολαρίων προς την ιδιωτικοποιημένη ηλεκτρική εταιρία Edeser. Και η ηλεκτρική εταιρία δε θα ανεβάσει ξανά τους διακόπτες, μέχρι να αποπληρωθεί το χρέος.

Εν τω μεταξύ, οι εργάτες έχουν εφεύρει εναλλακτικές λύσεις, ώστε να μπορούν να παράγουν. Για το Πάσχα, η κοοπερατίβα παρήγε περισσότερα από 10.000 σοκολατένια πασχαλινά αυγά. Πήραν ένα δάνειο 5.000 δολαρίων από τη ΜΚΟ «La Base» που προσφέρει χαμηλότοκα δάνεια σε κατελιμμένα εργοστάσια και εργατικές κοοπερατίβες. Χρησιμοποίησαν αυτά τα χρήματα για να ενοικιάσουν μια βιομηχανική γεννήτρια και να αγοράσουν πρώτες ύλες - κόκκους κακάο, βούτυρο κακάο, λικέρ και ζάχαρη που απαιτούνται για την παρασκευή σοκολάτας υψηλής ποιότητας. Αποφάσισαν να ανοίξουν ξανά και το κατάστημα του εργοστασίου. Την ημέρα που ξεκίνησε η παραγωγή ο επιθεωρητής υγείας της κυβέρνησης επισκέφτηκε τη μονάδα, αυτό το ίδιο γραφείο επιθεώρησης που δεν είχε επισκεφτεί το εργοστάσιο τα τελευταία 20 χρόνια σύμφωνα με τους εργάτες. Ήρθε επίσης και η αστυνομία, επειδή οι εργάτες άνοιξαν το κατάστημα.

Όλα τα αυγά εξαντλήθηκαν από το κατάστημα του εργοστασίου πριν από το τέλος της πασχαλινής περιόδου. Οι εργάτες ήταν ικανοί να αποπληρώσουν το δάνειο εντός μιας εβδομάδας, να πουλήσουν ολόκληρο το απόθεμα των πασχαλινών αυγών και να πάρει ο καθένας σπίτι του περίπου 1.000 δολάρια, ένα όχι μικρό κατόρθωμα μετά τη μη είσπραξη πλήρους μισθού για περισσότερο από ένα χρόνο. Με το κεφάλαιο που απέμεινε, ενοικίασαν μια γεννήτρια και αγόρασαν περισσότερες πρώτες ύλες.

Για ένα μεγάλο χρονικά κομμάτι της κατάληψης τόσο πριν όσο και μετά το δάνειο, οι εργάτες παρήγαν μικρές ποσότητες χειροποίητης σοκολάτας, αδυνατώντας να χρησιμοποιήσουν το μηχανικό εξοπλισμό, εξαιτίας της διακοπής παροχής ηλεκτρικού ρεύματος. Μια γειτόνισσα, ανιψιά της Diana

Ο Τσάρλι εγκατέλειψε το εργοστάσιο σοκολάτας του

Agufat, άφησε τους εργάτες να συνδέσουν μια γραμμή ηλεκτρικού ρεύματος έτσι ώστε τουλάχιστο να έχουν φώτα και ένα ψυγείο στο εργοστάσιο. Και σε ένα μικρό χώρο, με ένα οικιακό ψυγείο, οι εργάτες ξεκίνησαν την παραγωγή μικρών παρτίδων από σοκολατάκια, πλάκες σοκολάτας και λιχουδιές επικαλυμμένες με σοκολάτα.

Η παραγωγή βοήθησε τους εργάτες να μεταμορφώσουν την υποκειμενικότητά τους, βλέποντας πως έχουν περισσότερη δύναμη για να παλέψουν ενάντια στην ιδιοκτήτρια, τους δικαστές, τις ιδιωτικές εταιρίες και την αστυνομία που συνεχώς σαμποτάρουν τα όνειρά τους. «Τα κατελιμμένα εργοστάσια από εργάτες επέμεναν στο να γυρίσουμε πίσω στη δουλειά δίνοντας μας τη συμβουλή ότι δε θα κερδίσουμε τίποτα με το να καθόμαστε. Έχουν δίκιο, η παραγωγή χωρίς αφεντικό όντως αλλάζει την οπτική σου και την ικανότητα του να πιστεύεις στον εαυτό σου», είπε η Marta Laurino.

Η κοοπερατίβα ελπίζει τώρα ότι μπορούν να κερδίσουν αρκετή ορμή στην αγορά, ώστε να συνεχιστεί η παραγωγή με κανονικότητα. Ωστόσο, έχουν να παλέψουν με μια προειδοποίηση έξωσης, ποινικές κατηγορίες και γραφειοκρατικές υπηρεσίες που δεν τους επιτρέπουν την απόκτηση ενός ΑΦΜ για την κοοπερατίβα, τον οποίο ακολούθως χρειάζονται για να ανοίξουν λογαριασμό στην ηλεκτρική εταιρία. Κοιτώντας τα επιχειρησιακά μοντέλα που εδραιώθηκαν από άλλες επιχειρήσεις που ανακτήθηκαν από εργάτες, οι εργάτες στην Agufat παίρνουν τις αποφάσεις τους συλλογικά σε μια εβδομαδιαία συνέλευση. Όλοι οι εργάτες πληρώνονται τον ίδιο μισθό. Και θέλουν να συνεχίσουν να επαναδημιουργούν τις κοινωνικές τους σχέσεις εντός της μονάδας.

Νέο κύμα καταλήψεων

Η Agufat δεν είναι το μόνο εργοστάσιο που έχει καταληφθεί, από τότε που ξέσπασε η παγκόσμια κρίση. Από το τέλος του 2008 έχουν συμβεί πολλές νέες καταλήψεις εργοστασίων στην Αργεντινή. Για παράδειγμα, οι ιδιοκτήτες του εκτυπωτικού οίκου *Indugraf* σταμάτησαν τη λειτουργία του με έναν παρόμοιο τρόπο με αυτόν της Agufat το Νοέμβριο του 2008. Οι εργάτες του εκτυπωτικού οίκου στο Μπουένος Άιρες κατέλαβαν τη μονάδα τους στις 5 Δεκεμβρίου, την ίδια εβδομάδα που οι εργάτες στο Σικάγο αποφάσισαν να καταλάβουν τη *Republic and Windows Doors Plant* για να απαιτήσουν αποζημιώσεις και επιδόματα μετά την απρόσμενη απόλυσή τους. Τώρα, αγωνίζονται να σχηματίσουν μια κοοπερατίβα και να ξεκινήσουν παραγωγή χωρίς κάποιο αφεντικό. Άλλες καταλήψεις είναι: η *Disco de Oro*, μια μονάδα που παράγει τη ζύμη με την οποία φτιάχνονται τα *empanadas*, ένα ζυμαρικό γεμιστό με κρέας που είναι διαδεδομένο στην Αργεντινή, η *Febatex*, μια υφαντουργική μονάδα παραγωγής νήματος και η *Liderear*, μια μονάδα συσκευασίας κρέατος. Αυτοί οι εργάτες είχαν να αντιμετωπίσουν συλλογικά βίαιες απειλές έξωσης και ακόμη παλεύουν να ξεκινήσουν την παραγωγή

ως εργατικές κοοπερατίβες.

Πολλοί εργάτες από τα προσφάτως καταληφθέντα εργοστάσια λένε πως τα αφεντικά τους είδαν την κρίση ως την τέλεια ευκαιρία, ώστε να καθαρίσουν τα χρέη τους με το να κλείσουν το μαγαζί, να ρευστοποιήσουν σκανδαλωδώς τα περιουσιακά στοιχεία, ν' απολύσουν τους εργάτες και αργότερα να ξεκινήσουν ξανά την παραγωγή με μια νέα εταιρία. Αυτό συνέβη στην περίπτωση της Agufat και φαίνεται να είναι μια παγκόσμια τάση με πολλές εταιρίες να ελπίζουν σε σχέδια απαλλαγής, ώστε να ξανανοίξουν το μαγαζί. Όλες αυτές οι νεοσχηματισμένες κοοπερατίβες ισχυρίζονται ότι επηρεάστηκαν και εμπνεύστηκαν από τις προηγούμενες εμπειρίες εργατικής αυτοδιαχείρισης στη χώρα. «Τα άλλα εργοστάσια που έχουν καταληφθεί από εργάτες, μας γεμίζουν ελπίδα ότι μπορούμε να κερδίσουμε τη μάχη», λέει η Mirta Solis, μια πεπειραμένη σοκολατοποιός. Ουσιαστικά, το εργατικά διαχειριζόμενο ξενοδοχείο BAUEN στο κέντρο του Μπουένος Άιρες έχει αποτελέσει το χώρο προσγείωσης ή, θα μπορούσε να πει κανείς, το κέντρο εκτόξευσης για πολλές από αυτές τις καταλήψεις εργοστασίων. Εργάτες που αποφάσισαν να καταλάβουν τη μονάδα τους, έρχονται στο, κατελιμμένο από το 2003, ξενοδοχείο BAUEN για να λάβουν νομικές συμβουλές και πολιτική στήριξη.

Η FACTA (Ομοσπονδία Εργατικών Αυτοδιαχειριζόμενων Κοοπερατίβων Αργεντινής) έχει παίξει ένα σημαντικό ρόλο στην υποστήριξη των κοοπερατίβων. Η FACTA, που ιδρύθηκε το 2007, αποτελείται από περισσότερες από 70 εργατικές αυτοδιαχειριζόμενες κοοπερατίβες, πολλές από τις οποίες είναι προϊόντα εργατικών καταλήψεων και άλλες προϊόντα κινήσεων εργατικής ιδιοκτησίας εμπνευσμένων από το φαινόμενο των ανακτηθέντων επιχειρήσεων. Ο σκοπός της FACTA είναι το να ενώσει τις κοοπερατίβες ώστε να μπορούν να αντεπεξέλθουν συλλογικά στις θεσμικές, πολιτικές και νομικές προκλήσεις καθώς και σε αυτές της αγοράς· η ιδέα είναι ότι 70 κοοπερατίβες ενωμένες μπορούν να διαπραγμα-

τευθούν καλύτερα με κρατικούς εκπροσώπους, θεσμικούς φορείς και άλλες εταιρίες. Η FACTA προσφέρει επίσης μια ταυτότητα. Για τον Adria Cerrano, από την Agufat, το έργο της FACTA έχει βοηθήσει τα προσφάτως καταληφθέντα εργοστάσια στο να οργανωθούν νομικά και ως κοοπερατίβες. «Πραγματοποιούσαμε κατάληψη χωρίς να ξέρουμε τι να κάνουμε και εργάτες από το BAUEN, που αποτελεί μέρος της FACTA, ήρθαν και μας πρόσφεραν μεγάλη υποστήριξη. Αποφασίσαμε να ζητήσουμε το δικηγόρο της FACTA για τη νομική μας εκπροσώπηση».

Ιστορία ουτοπίας

Η Agufat δεν είναι ήδη μια ουτοπία, αλλά τουλάχιστον οι εργάτες δίνουν μάχη για τα δικαιώματά τους. «Εργάστηκα σε αυτό το εργοστάσιο για 25 χρόνια. Έχασα μέρος του σώματός μου μέσα στο εργοστάσιο, γιατί έχασα το χέρι μου καθώς δούλευα σε αυτή τη μονάδα. Αυτό είναι που με κάνει να κάνω θυσίες και να εργάζομαι για το σχηματισμό της κοοπερατίβας και να παράγω». Θέτουν ένα παράδειγμα για τους εργάτες ανά τον κόσμο, ότι με άμεση δράση και καταλήψεις μπορούν να αποτρέψουν εταιρίες από το να χρησιμοποιήσουν την κρίση ως δικαιολογία για περαιτέρω εκμετάλλευση των εργατών και να επιβάλλουν αχρείαστες περικοπές με την ελπίδα να πετύχουν απαλλαγή χρεών. Η κυβέρνηση θα έπρεπε να βοηθήσει αυτές τις εμπειρίες εργατικής αυτοδιαχείρισης και να τους χορηγήσει τις ίδιες παροχές και επιδοτήσεις που λαμβάνουν οι καπιταλιστικές εταιρίες.

Και αν ο Τσάρλι, ή οποιοδήποτε άλλο αφεντικό, θέλει να εγκαταλείψει το εργοστάσιό του, αφήστε τους! Οι εργάτες, όμως, έχουν το δικαίωμα να συνεχίσουν την εργασία τους με αξιοπρέπεια. «Ίσως μια μέρα η ιστορία μας να συμπεριληφθεί σε ένα κεφάλαιο πάνω στην ιστορία της εργατικής τάξης όπου μια ομάδα εργατών καταλαμβάνουν μια μονάδα και ξεκινούν να παράγουν», είπε ο Adrian, μετά το θρήνο για την απώλεια του χεριού του στο εργοστάσιο, υπό την καπιταλιστική επίβλεψη. Και τα κατελιμμένα εργοστάσια στην Αργεντινή κάνουν ακριβώς αυτό: γράφουν ένα νέο κεφάλαιο στην ιστορία της εργατικής τάξης, στέλνουν το μήνυμα ότι οι εργάτες μπορούν να κάνουν αυτό το οποίο δεν ενδιαφέρονται να κάνουν οι καπιταλιστές, δημιουργούν δουλειές και αξιοπρέπεια για τους ανθρώπους.

Η Marie Trigona είναι συγγραφέας, ραδιοφωνική παραγωγός και κινηματογραφίστρια με βάση της την Αργεντινή. Την περίοδο αυτή γράφει ένα βιβλίο πάνω στην εργατική αυτοοργάνωση στη Λατινική Αμερική που θα εκδοθεί από τις εκδόσεις AK Press. Μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί της στο: mtrigona@msn.com

Μετάφραση: Δημήτρης Γάκης

φάκελος / Η διαχείριση του Νερού

Τουρισμός & Νερό - Η Περίπτωση της Ελλάδας

«Το νερό και ο αέρας, τα δυο στοιχεία της φύσης, στα οποία στηρίζεται όλη η ζωή του πλανήτη, έχουν καταντήσει να είναι οι παγκόσμιοι κάδοι σκουπιδιών»

Jacques Cousteau (1910-1997)

Α. Λίγα Λόγια Γενικά για το Νερό

Το νερό είναι ένα στοιχείο της φύσης που είναι απαραίτητο για τη ζωή. Γι' αυτό αποτελεί κοινόχρηστο κοινωνικό αγαθό και η πρόσβαση καθενός σε αυτό αποτελεί αναγνωρισμένο ανθρώπινο δικαίωμα.

Η εντεινόμενη έλλειψη νερού είναι ένα όλο και πιο πιεστικό φαινόμενο της εποχής. Ένα φαινόμενο που συνδέεται άμεσα και αλληλεπιδρά με τη γενικότερη οικολογική κρίση. Οφείλεται :

- Στην κλιματική αλλαγή (διατάραξη του κύκλου του νερού, άνοδος της θερμοκρασίας, ακραία καιρικά φαινόμενα).
- Στις αυξανόμενες ανάγκες του ανθρώπινου είδους (εκβιομηχάνιση, εντατικοποίηση της γεωργίας, παγκοσμιοποίηση του δυτικού τρόπου ζωής και των αξιών της κατανάλωσης, αύξηση του πληθυσμού).

Και οι δύο παραπάνω αιτίες του φαινομένου της εντεινόμενης έλλειψης νερού έχουν ως βαθύτερο αίτιο τη μορφή εκείνη, άμετρης και συνεχούς οικονομικής υλικής ανάπτυξης, που χαρακτηρίζει εγγενώς τον καπιταλισμό. Μίας ανάπτυξης που παρουσιάζεται διαρκώς σαν το μοναδικό εισητήριο για την πρόοδο της ανθρωπότητας, πρέπει όμως ουσιαστικά να εκτίθεται ως αυτό που πραγματικά είναι χωρίς υπεκφυγές και ωραιοποιήσεις, δηλαδή μία μηχανή καταστροφής, του ανθρώπου και της φύσης, του πλανήτη ολόκληρου.

Οι επιπτώσεις της εντεινόμενης έλλειψης νερού είναι δριμύτατες. Ενδεικτικά, η πρόσφατη εκτίναξη των παγκόσμιων τιμών των τροφίμων είχε, ως σημαντικό ανάμεσα στα άλλα αίτιο, την πτώση της παγκόσμιας γεωργικής παραγωγής εξαιτίας της αποστράγγισης των παγκόσμιων υδάτινων πόρων. Η έλλειψη νερού σε μεγάλες εκτάσεις του

πλανήτη οδηγεί άλλωστε στο εφιαλτικά διευρυνόμενο φαινόμενο των περιβαλλοντικών προσφύγων (υπολογίζονται ήδη σήμερα στα 25 εκατ., 150 εκατ. σε 50 χρόνια από τώρα), ενώ αποτελεί τη νούμερο ένα αιτία παιδικής θνησιμότητας στον πλανήτη. Οι επιπτώσεις όμως της έλλειψης νερού δεν περιορίζονται μόνο στον άνθρωπο αλλά επεκτείνονται, όπως είναι φυσικό, στο σύνολο των δοκιμαζόμενων οικοσυστημάτων. Υπολογίζεται ότι οι πληθυσμοί των ειδών χλωρίδας και πανίδας της γης, που ζουν στα ποτάμια περιβάλλοντα, έχουν μειωθεί στο μισό σε σχέση με το 1970, ενώ η ζημία που συντελείται από αυτή την αιτία στη βιοποικιλότητα χαρακτηρίζεται ως μη αναστρέψιμη.

Β. Τουρισμός & Νερό - Η Παγκόσμια Διάσταση

Η βιομηχανία του τουρισμού αποτελεί έναν από τους μεγαλύτερους καταναλωτές τοπικών αποθεμάτων νερού σε πολλές κοινωνίες, που εξαρτώνται οικονομικά από αυτόν. Τα κύρια προβλήματα που δημιουργεί είναι :

- Μεγάλη κατανάλωση υδάτινων πόρων - Υπολογίζεται ότι ένας τουρίστας ξοδεύει 300 λίτρα νερού (880 λίτρα νερού για λουξ τουρισμό) την ημέρα και παράγει περίπου 180 λίτρα ακάθαρτου νερού. Αυτά συμπληρώνονται από τη σπάταλη χρήση νερού από τα ξενοδοχεία αλλά και τη γενίκευση της χρήσης πισίνας και γηπέδων γκολφ στη βιομηχανία του τουρισμού.
- Ανισότητα στην πρόσβαση νερού για τους ντόπιους πληθυσμούς - Η βιομηχανία του τουρισμού έχει τη δυνατότητα να πληρώνει περισσό-

τερα για το νερό σε σχέση με τους τοπικούς πληθυσμούς. Δεδομένου ότι σε πολλούς τουριστικούς προορισμούς, τα τοπικά αποθέματα νερού είναι πεπερασμένα και επομένως το νερό καθίσταται αγαθό σε σοβαρή ανεπάρκεια, οι ντόπιοι υποφέρουν από έλλειψη νερού, την ίδια ώρα που τουρίστες κολυμπάνε παραπέρα σε πισίνες μέσα σε περιτοιχισμένα ξενοδοχεία υψηλών προδιαγραφών.

Παράπλευρο ζήτημα στη σχέση του τουρισμού με τους υδάτινους πόρους είναι η γενικευμένη χρήση εμφιαλωμένου νερού στη συγκεκριμένη βιομηχανία για λόγους υγιεινής ή ασφάλειας. Ωστόσο, η γενικευμένη χρήση εμφιαλωμένου νερού δεν είναι μία πρακτική χωρίς περιβαλλοντικές επιπτώσεις. Το πλαστικό που χρησιμοποιείται για τη δημιουργία των φιαλών, προέρχεται από αργό πετρέλαιο. Ετησίως παράγονται περίπου 2,7 εκατ. τόνοι τέτοιου πλαστικού για την εμφιάλωση νερού. Το εμφιαλωμένο νερό, που παρασκευάζεται, μεταφέρεται σε μεγάλες αποστάσεις, κάτι που δημιουργεί πρόσθετο διοξείδιο του άνθρακα στην ατμόσφαιρα. Κάθε δε καταναλωθέν μπουκάλι χρειάζεται 450 χρόνια, για να διασπαστεί στο περιβάλλον. Τελικά όλη αυτή η ποσότητα απορριμάτων καταλήγει στον ωκεανό. Για παράδειγμα, στον Βόρειο Ατλαντικό, υπάρχει μία αχανής περιοχή γεμάτη επιπλέοντα πλαστικά μπουκάλια και άλλα απορρίμματα στο μέγεθος του Τέξας. Για την κατανάλωση εμφιαλωμένου νερού μεγάλος υπεύθυνος θεωρείται σε μεγάλο βαθμό ο τουρισμός.

Γ. Τουρισμός & Νερό - Η Ελληνική Υπόθεση

Ο τουρισμός αποτελεί τη βαριά βιομηχανία

της Ελλάδας και δημιουργεί ένα είδος ιδιότυπης οικονομικής εξάρτησης που παραγκωνίζει συχνά άλλες πηγές παραγωγικής δραστηριότητας. Την χώρα επισκέπτονται περίπου 15 εκατ. τουρίστες το χρόνο. Για δύο βασικά λόγους. Για την ιστορία αυτού του τόπου, με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Και για τη φύση του. Το τελευταίο στοιχείο είναι ένας λόγος παραπάνω, για να δοθεί όλο το βάρος στη σχέση του τουρισμού με την Ελληνική φύση και κατ' επέκταση, στη σχέση του τουρισμού με τους εγχώριους υδάτινους πόρους. Ζητούμενο αυτών των εξισώσεων είναι η επίτευξη της αειφορίας, δηλαδή της, όσο γίνεται, πιο αρμονικής σχέσης του ανθρώπου με το περιβάλλον, εις το διηνεκές. Ως αρχή, η αειφορία είναι όμως ασύμβατη με το καπιταλιστικό οικονομικό σύστημα, που δεν υπηρετεί την αρμονία αλλά την αυξανόμενη κερδοφορία, και αυτό προκύπτει ανάγλυφα και από τις στρατηγικές επιλογές ανάπτυξης του Ελληνικού τουρισμού σε βάρος της αειφορίας των υδάτινων πόρων της χώρας.

Η νησιωτική Ελλάδα, που αποτελεί τον κύριο προορισμό τουριστών, έχει την γεωγραφική κατανομή αρχιπελάγους. Τα Ελληνικά νησιά αποτελούν ευαίσθητα και εύθραυστα οικοσυστήματα με χαμηλούς υδάτινους πόρους και συγκεκριμένο μικροκλίμα. Τα τελευταία χρόνια έχει παρατηρηθεί σοβαρή υποβάθμιση των υδάτινων αποθεμάτων τους. Αυτό οφείλεται στη μείωση των βροχοπτώσεων, στον πλημμυρικό χαρακτήρα αυτών (που δεν επιτρέπει την ανασύσταση του υδροφόρου ορίζοντα), στις πυρκαγιές, που έχουν αποψιλώσει μεγάλο μέρος της χλωρίδας, στους ανθρώπους που έχουν αντικαταστήσει τη χλωρίδα αυτή με οικισμούς αλλά και στην άμετρη και χωρίς σχέδιο τουριστική εκμετάλλευση. Αποτέλεσμα της υποβάθμισης των υδάτινων πόρων των νησιών είναι το γεγονός ότι κάθε καλοκαίρι τουλάχιστον 14 από αυτά υδρεύονται με μεταφορά νερού από άλλες περιοχές, μέσω δεξαμενόπλοιων τάνκερ γεμάτων νερό, προκειμένου να ανταποκριθούν στις ανάγκες του τουρισμού. Όπως και το ότι τα τελευταία 10 χρόνια ο νομός Κυκλάδων έχει κηρυχθεί δύο φορές (καλοκαίρια 2001 και 2007) σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης, εξαιτίας οξείας λειψυδρίας.

Στα ευαίσθητα νησιωτικά οικοσυστήματα της Ανατολικής Μεσογείου το νερό είναι πραγματικά ένα αγαθό σε σοβαρή ανεπάρκεια και επομένως εξαιρετικά πολύτιμο για την απρόσκοπτη διατήρηση της ζωής των ντόπιων κατοίκων αλλά και της φύσης τους. Αυτό δεν έχει πτοήσει τη βιομηχανία του τουρισμού, η οποία σε συνεργασία με το

φάκελος / Η διαχείριση του Νερού

κράτος, καταστρώνει σχέδια σε βάρος της ευαίσθητης αυτής οικολογικής ισορροπίας και έλλειψης νερού και αδιαφορώντας για τις κοινωνικές ανάγκες. Έτσι, για να μιλήσουμε με αριθμούς στην Ελλάδα λειτουργούν πάνω από 100.000 πσιίνες, οι περισσότερες από αυτές για εμπορική - τουριστική εκμετάλλευση και αρκετές από αυτές στα άνυδρα νησιά μας, ενώ οι μισές από αυτές κατασκευάστηκαν τα τελευταία 10 χρόνια. Ταυτόχρονα, διεθνείς όμιλοι της βιομηχανία του τουρισμού προχωρούν ή αποπειρώνται επενδύσεις 3,5 δισ. ευρώ για 17 γήπεδα Γκολφ και περισσότερες από 2.000 παραθεριστικές κατοικίες σε όλη την Ελλάδα, προκειμένου αυτή να καταστεί η σημαντικότερη τουριστική αγορά γκολφ της Μεσογείου τα προσεχή 10 χρόνια. Και όλα αυτά, όχι στα υψίπεδα της Σκωτίας, αλλά σε μία μεσογειακή χώρα, όπου το νερό δεν είναι αγαθό εν αφθονία αλλά σε σοβαρή ανεπάρκεια.

Οι ολέθριες αυτές επενδύσεις και πρακτικές του εγχώριου τουριστικού και κατασκευαστικού κλάδου και της διεθνούς βιομηχανίας τουρισμού, όχι μόνο ενθαρρύνονται, αλλά αποτελούν και στρατηγική επιλογή της πολιτικής ηγεσίας στα πλαίσια της προσέλευσης κεφαλαίων και της οικονομικής ανάπτυξης. Λίγη σημασία έχει το γεγονός ότι έτσι καταστρέφεται η Ελληνική φύση και παραδίδεται ένα τίποτα στις επόμενες γενιές. Όπως λίγη σημασία έχει ότι τέτοια μοντέλα ανάπτυξης (όπως προωθούνται και με το πρόσφατο χωροταξικό) έχουν αποτύχει στην Ισπανία και αλλού, καταστρέφοντας ακριβώς αυτό για το οποίο υποτίθεται ότι έρχονται οι τουρίστες, την φύση αυτού του τόπου. Καμία φυσικά σημασία δεν έχουν για τέτοιους σχεδιασμούς οι κοινωνικές ανάγκες και η αειφορία ή ακόμη και η κοινή λογική. Το μόνο το οποίο καθορίζει όλες αυτές τις επιλογές είναι το ιδιωτικό κέρδος των αφεντικών και των πολιτικών υπαλλήλων τους σε βάρος όλων μας. Και εδώ όπως και παντού η καπιταλιστική μηχανή πρέπει να ειδοωθεί ως αυτό που πραγματικά είναι, μία μηχανή καταστροφής κοινωνιών και φύσης πάνω στο ιδεολόγημα της «ανάπτυξης».

Δ. Περιπτώσιολογία (Case Studies)

1. Ο Τουρισμός, οι Πσιίνες της Πάρου & το Νερό

Όσο νερό καταναλώνει ένας Έλληνας σε 16 μήνες (480 ημέρες) χρειάζεται μια πσιίνα διαστάσεων 5Χ10 μ. για να λειτουργήσει κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού. Για να γεμίσει μια πσιίνα διαστάσεων 5Χ10 μ. και με μέσο βάθος 1,5 μ. χρειάζονται 75.000 λίτρα νερό. Είναι χαρακτηριστικό πως κατά τη διάρκεια των καλοκαιρινών μηνών, εξατμίζονται 320 λίτρα νερό την ημέρα- 28.800 λίτρα και για

τους τρεις μήνες. Δηλαδή, για να λειτουργήσει μια πσιίνα το καλοκαίρι χρειάζονται 103.800 λίτρα.

Σύμφωνα με τα στοιχεία μιας μελέτης που έχει στα χέρια του ο Δήμος Πάρου, τα τελευταία 16 χρόνια έχουν κτιστεί 2.000 καινούργια κτίρια στο νησί (σ.σ. στο νησί των 14.000 κατοίκων!!!), ενώ άλλα 220 βρίσκονται υπό κατασκευή και 689 δεν έχουν δηλωθεί καν στην πολεοδομία(.). Ο συνολικός αριθμός φτάνει περίπου τις 3.000 και αντιστοιχεί στο σύνολο των κτιρίων που έχουν κατασκευαστεί στο νησί από καταβολής του!!! Οι τέσσερις μεγάλες κατασκευαστικές εταιρείες των Αθηνών όμως συνεχίζουν την κατασκευή παραθεριστικών κατοικιών, ένα μεγάλο μέρος των οποίων παραμένουν απούλητες. «Είναι συνήθως αυτά που δεν είναι ούτε πολύ φθηνά ούτε πολύ ακριβά...», λέει μηχανικός μεγάλης εταιρείας των Αθηνών που θέλει να παραμένει ανώνυμος.

Στο νησί υπάρχουν πάνω από 400 πσιίνες, ο αριθμός των οποίων αυξάνεται γεωμετρικά. Στον «χορό» αυτό έχουν μπει και μεγάλες κατασκευαστικές εταιρείες των Αθηνών, που μετά το τέλος των ολυμπιακών έργων βρήκαν το «Ελντοράντο» τους στην κατασκευή δεύτερης κατοικίας. Στην κατεύθυνση αυτή συνέβαλε και η δρομολόγηση μιας σειράς «γρήγορων «πλοίων νέας γενιάς από το Λεκανοπέδιο προς το νησί, που τείνει να μετατρέψει την Πάρο σε προάστιο των Αθηνών. Ταυτόχρονα οι γεωτρήσεις χτυπούν όλο και πιο βαθιά αλλά τα υδάτινα αποθέματα έχουν πλέον εξαντληθεί. Η εταιρεία ύδρευσης του δήμου δίνει νερό στους πάντες, ανάλογα με το «μέσο» που διαθέτουν, είτε βρίσκονται «εντός οικισμού» είτε εκτός, είτε έχουν κτίσει νόμιμα είτε παράνομα, ενώ Δήμος, Νομαρχία και πολεοδομία αλληλοεπρρίπτουν ευθύνες για την κατάσταση. Οι πσιίνες και η οικοδομική δραστηριότητα πάντως συνεχίζουν ανεμπόδιστα μετατρέποντας αυτό το άλλοτε γραφικό νησί των κυκλάδων σε μία τεράστια ζώνη οικιστικής πλην άνυδρης ανάπτυξης.

2. Οικολογικά Γκολφ και Ελληνικά Τουριστικά Ακίνητα

Στην Ελλάδα το πιο επίκαιρο δείγμα πράσινου ξεπλύματος αποτελεί, η αναφορά στον τύπο για την προώθηση «οικολογικών γκολφ» (eco golf) από την εταιρία τουριστικής ανάπτυξης (ETA) .

Γεγονός είναι, πως η δημιουργία ενός γηπέδου γκολφ 18 οπών, που βρίσκεται στη γεωγραφική περιοχή της μεσογειακής λεκάνης και όχι στα υψίπεδα της Σκωτίας, απαιτεί σύμφωνα με τη διεθνή πρακτική γκαζόν μεταλλασμένο, που επηρεάζει τη χλωρίδα ολόκληρης της περιοχής και τεράστιες ποσότητες φυτοφαρμάκων και λιπασμάτων για τη διατήρηση του αξιόμαχου του . Περαιτέρω, η λειτουργία του

ιδίου γηπέδου γκολφ, έχει (ημερησίως κατά μέσο όρο) υδροδοτικές ανάγκες που ξεπερνούν κατά πολύ τις αντίστοιχες μια πόλης 20.000 κατοίκων, ενώ η ετήσια κατανάλωση ανέρχεται περίπου σε 1.000.000μ3 νερού, το ισοδύναμο του νερού δηλαδή, που απαιτείται για 370 πσιίνες ολυμπιακών διαστάσεων ή της κατανάλωσης νερού μίας πόλης πληθυσμού 11.000 κατοίκων . Αν σε όλα αυτά προστεθεί ότι η, εικαζόμενη ως βιώσιμη λύση υδροδότησης, αφαλάτωση μολύνει με χημικά κατάλοιπα τα νερά και πως ο αλμόλουπος καταστρέφει

το οποίο αποπειράται να ουδετεροποιηθούν οι τυχόν αρνητικοί συνειρμοί μιας εγκατάστασης του γκολφ, ώστε με νέο «εννοιολογικό ένδυμα», να γίνει αποδεκτή από τις τοπικές κοινωνίες. Παρ' όλ' αυτά, η ETA εγκωμιάζει τα εικαζόμενα συγκριτικά πλεονεκτήματα για το περιβάλλον, από την κατασκευή των «οικολογικών γκολφ».

Στην Ελλάδα αυτή τη στιγμή υπάρχουν πέντε γήπεδα γκολφ 18 οπών, καθώς και ένα γήπεδο 9 οπών :

ΠΕΡΙΟΧΗ	ΦΟΡΕΑΣ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ	ΤΙ ΑΝΑΠΤΥΣΣΕΤΑΙ	ΥΨΟΣ ΕΠΕΝΔΥΣΗΣ
Ανατολική Κρήτη (κοντά στο Παλαιόκαστρο)	Loyalward Group PLC	Τρία γήπεδα γκολφ και πέντε «χωριά» φιλοξενίας 7.000 παραθεριστών	1,2 δισ. ευρώ
Αγία Γαλήνη-Νότια Κρήτη	Emerald Developments του κυπριακού ομίλου Φωτιάδη	Ένα γήπεδο γκολφ, δύο ξενοδοχεία 5 αστέρων και δεκάδες πολυτελείς κατοικίες	310 εκατ. ευρώ
Περιοχή Ναβαρίνο-Μεσσηνία (Δυτ.Πελοπόννησος)	TEMES της εφοπλιστικής οικογένειας Κωνσταντακόπουλου	Τέσσερα γήπεδα γκολφ, 550 παραθεριστικές κατοικίες, οκτώ ξενοδοχεία	590 εκατ. ευρώ
Κουιάδα Αργολίδας (Kilada Hills Golf Resort)	Δεν έχει γνωστοποιηθεί	Ένα γήπεδο γκολφ, ένα ξενοδοχείο και 315 διαμερίσματα και βίλες	109 εκατ. ευρώ
Ολυμπία Ηλείας (Olympia Resort)	Trident Investment Group LLC και Grand Hotels & Resorts S.A.	Ένα γήπεδο γκολφ, ξενοδοχείο 138 δωματίων και 180 κατοικίες	300 εκατ. ευρώ
Νήσος Αρκούδι (Βόρεια της Κεφαλονιάς)	Δεν έχει γνωστοποιηθεί	Ένα γήπεδο γκολφ και 140 κατοικίες	100 εκατ. ευρώ
Δυτική Ζάκυνθος	Swiss Golf Invest AG	Δύο γήπεδα γκολφ, ένα ξενοδοχείο πέντε αστέρων και 55 πολυτελείς κατοικίες	45,3 εκατ. ευρώ
Apollo Golf & Spa Resort (Βόλος)	Ελληνοαμερικανικά συμφέροντα	Ένα γήπεδο γκολφ, ξενοδοχείο 5 αστέρων και κατοικίες	123 εκατ. ευρώ
Πήλιο	Δεν έχει γνωστοποιηθεί	Ένα γήπεδο γκολφ, ξενοδοχείο 5 αστέρων και δεκάδες βίλες πολυτελείας	200 εκατ. ευρώ
Ιολκός (Βόλος)	Δεν έχει γνωστοποιηθεί	Ένα γήπεδο γκολφ, ξενοδοχείο 150 δωματίων και δεκάδες κατοικίες	250 εκατ. ευρώ
Belltower Golf & Residential Development, Θεσπρωτία (μεταξύ Πάργας και Ηγουμενίτσας)	Ελληνοαυστραλιανά συμφέροντα, με διαχειριστή την Albatross Investments & Developments	Ένα γήπεδο γκολφ 27 οπών, ξενοδοχείο 5 αστέρων, 200 δωματίων και 300 παραδοσιακές κατοικίες	180 εκατ. ευρώ
Ρόδος (Αφάντου)	Προκηρύσσεται νέος διαγωνισμός	Διαθέτει ένα γήπεδο γκολφ, ξενοδοχείο	Εκτιμάται σε 100-150 εκατ.ευρώ
ΣΥΝΟΛΟ			

κάθε ίχνος ζωής σε έκταση δεκάδων τετραγωνικών χιλιομέτρων , προκύπτει με τον πλέον ξεκάθαρο τρόπο ότι η έννοια «οικολογικό» και η έννοια «γκολφ» στο χώρο της μεσογείου, αποτελούν στη συνεκφορά τους το πλέον χαρακτηριστικό παράδειγμα οξδμωρου σχήματος και «πράσινου ξεπλύματος» στις συνειδήσεις των ανυποψίαστων καταναλωτών της προωθούμενης υπηρεσίας.

Η συνεκφορά «οικολογικό γκολφ» στο μεσογειακό χώρο, αποτελεί «πράσινο ξέπλυμα», με

- Γλυφάδα Golf Club
- Γήπεδο Γκολφ Κέρκυρας
- Γήπεδο Γκολφ Κρήτης
- Γήπεδο Γκολφ Αφάντου (Ρόδος)
- Γήπεδο Γκολφ Πόρτο Καρράς (Χαλκιδική)
- Γήπεδο Γκολφ Πόρτο Ελούντα (Κρήτη)

Αντώνης Μπρούμας

ΑΛΜΑΝΑΚ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

Θα κάνουμε μια ανασκόπηση των γεγονότων του καλοκαιριού σε όλο τον κόσμο. Με βάση την αποτύπωση της ανυπαρξίας μηχανισμών ενσωμάτωσης εκπροσώπησης στις ευρωεκλογές, την ανυπαρξία μιας θετικής από μέρους της κυριαρχίας πολιτικής συναίνεσης. Έτσι διευρύνονται οι παρεμβάσεις που δημιουργούν ένα νέο δικαϊκό παράδειγμα, στην Ιταλία ολοκληρώθηκε η νομοθεσία που μετατρέπει τη μετανάστευση σε ποινικό αδίκημα που μαζί με την δημιουργία πολιτοφυλακών συνθέτει μια εικόνα όπου ο φόβος και ο ετεροπροσδιορισμός είναι οι κυρίαρχοι μοχλοί. Το βέβαιο είναι όμως ότι ο μετανάστης είναι μια ταυτότητα ρωγμή στην εθνική ταυτότητα ένα βήμα ξεπεράσματος της μεγάλης αφήγησης του έθνους. Τα κινήματα με τους μετανάστες πρέπει να είναι κινήματα διάλυσης των κυρίαρχων ιδεολογημάτων.

Ένας εργάτης στην Σερβία, όπου η ανεπίσημη ανεργία κινείται στο 40% και η κυβέρνηση αγνοεί επιδεικτικά τις συνεχείς απεργίες πείνας που γίνονται για καταβληθούν τα δεδουλευμένα, έκοψε τα δάχτυλα του μπροστά στις κάμερες, εργάτες στην Γαλλία μετά τις απαγωγές και την καταστροφή των μηχανημάτων των εργοστασίων τους οδηγήθηκαν σε μια άκρως ενδεικτική του κλίματος ενέργεια. Απειλίσαν να διοχετεύσουν τοξικά απόβλητα στον Σηκουάνα αν δεν ανακληθούν οι απολύσεις στο εργοστάσιο τους. Αυτός ο σύγχρονος λουδιτισμός, αυτές οι ενέργειες συνολικής αποστοίχισης δείχνουν το εύρος και τις δυνατότητες της απελπισίας. Η εργατική τάξη δεν λειτουργεί πλέον ως φορέας μιας επαναστατικής ολοκληρωμένης λύσης αλλά ως μέρος μιας κοινωνικής μάχης μέχρις εσχάτων.

Η προσπάθεια να στηριχθεί ιδεολογικά πόλεμος ενάντια στην τρομοκρατία στην εξαγωγή δημοκρατίας κατάντησε ένα φτηνό ανέκδοτο στο Αφγανιστάν, όπου ο απόλυτα διεφθαρμένος Καρζάι νυν πρωθυπουργός λειτουργεί με τρόπο τέτοιο που ανάγκασε τον πολιτικό του προϊστάμενο Χόλμπουργκ να του δώσει μια προειδοποίηση απόλυσης, το 35% της συμμετοχής δεν οφείλεται στην επιτυχία της εκστρατείας εκφοβισμού των Ταλιμπάν, αλλά στην αδυναμία της κεντρικής

διοίκησης να λειτουργήσει σε οποιονδήποτε βαθμό. Είναι φανερό ότι ο πόλεμος ενάντια στην τρομοκρατία που εισάγει στο εσωτερικό των κοινωνιών τον στρατό και στο εξωτερικό λειτουργεί ως αστυνομική δύναμη είχε μια βασική παρενέργεια. Δημιούργησε κρατικές δομές χωρίς προσανατολισμό, με ολική αδυναμία διαμόρφωσης ενός συνεκτικού εξουσιαστικού πλαισίου πολιτικής. Ούτε αποικιοκρατία δεν είναι, ούτε κατάκτηση αυτή η προσπάθεια συνολικής ομογενοποίησης δημιουργεί ένα κενό διακυβέρνησης που φαίνεται και στο Πακιστάν και στο Ιράκ.

Ο Μπάρακ Ομπάμα απέδειξε την αδυναμία διαμόρφωσης μιας σοσιαλδημοκρατικής ατζέντας. Οι πολλαπλοί συμβιβασμοί του στην μεταρρύθμιση στον χώρο της υγείας είναι ένα τεράστιο πλήγμα στο σύνολο της θητείας του. Σε μια χώρα όπου 45.000.000 άνθρωποι ζουν εκτός του ασφαλιστικού συστήματος, ενώ γύρω στους 20.000 πε-

σμό είναι μια μάχη των κινημάτων ρήξης, αυτών που θα αμφισβητήσουν το σύνολο των κυρίαρχων επιλογών και θα διαμορφώσουν μια κοινωνική αντιπολίτευση που δεν θα φοβηθεί να συγκρουστεί με κάθε παγιωμένη αντίληψη. Η νέα διακυβέρνηση προσπάθησε να διατηρήσει τις βασικές επιλογές της κυριαρχίας και να αμβλύνει απλώς κάποιες παραμέτρους για να δημιουργήσει πολιτικό κεφάλαιο διαπραγμάτευσης. Έτσι ο υπουργός Δικαιοσύνης των ΗΠΑ όρισε εισαγγελέα για την διενέργεια εξέτασης γύρω από το ζήτημα των βασανισμών ξεσηκώνοντας το ρεπουμπλικάνικο κατεστημένο, αλλά ταυτόχρονα άφησε άθικτη την δυνατότητα των υπηρεσιών να διεξάγουν ανακρίσεις τέτοιου είδους σε όλο τον κόσμο. Η φυλακή του Αφγανιστάν πλέον λειτουργεί ως ένα διευρυμένο Αμπού Γκράμπ. Απέσυρε τα στρατεύματα από τις πόλεις του Ιράκ αλλά ενίσχυσε τις δυνάμεις στο Αφγανιστάν όπου τα μη επανδρωμένα αεροσκάφη λειτουργούν

ρότητα. Μιλάμε όμως για το κτίσιμο ενός τείχους στο Ρίο ντε Τζανέιρο γύρω από την παραγκούπολη Ροσίνα. Ένα τείχος που δεν έχει να ζηλέψει τίποτα από το Αντίστοιχο του Ισραήλ, μόνο που εδώ οι αιτίες είναι η πλήρης απομόνωση της φτώχειας, η δημιουργία ενός ολοκληρωτικού αποκλεισμού και μιας ουσιαστικής εξολόθρευσης του μη χρήσιμου. Το τείχος στην ουσία θα προστατεύει τα νότια και πλούσια προάστια από κάθε εικόνα εξαχρείωσης λειτουργώντας και ως μια άλλη δικλείδα ασφαλείας των πλουσίων.

Όταν λέγαμε ότι έχουμε περάσει σε ένα νέο καθεστώς γεωπολιτικής ισχύος και ότι όλοι οι μηχανισμοί διευθέτησης του μεταπολέμου έχουν χάσει την ισχύ του μια σειρά από γεγονότα ήρθαν ως επιστέγασμα αυτής της άποψης. Δεν είναι μόνο το νέο δόγμα του ΝΑΤΟ που προετοιμάζεται από την περίφημη Ολμπράιτ και στην ουσία θα επικυρώνει την αστυνομική φύση του οργανισμού. Είναι το πραξικόπημα στην Ονδούρα που ανέτρεψε τον Σελάγια έναν πρόεδρο από το λεγόμενο αριστερό μπλόκ, είναι η δημιουργία Αμερικάνικης βάσης στην Κολομβία, είναι η διεξαγωγή ενός τεράστιου σημασίας πολέμου φθοράς στον Καύκασο, από την Τσετσενία και την Ιγκουσετία ως την Γεωργία και την Ουκρανία. Είναι τα διαρκώς μεταβαλλόμενα στρατιωτικά δόγματα της Ρωσίας και της Κίνας, με την πρώτη να ενεργοποιεί τα στρατηγικά της όπλα και την δεύτερη να δημιουργεί τους όρους για την ανάδειξή της ως ναυτικής δύναμης. Οι έννοιες της προόδου και της διαρκούς κίνησης της ανθρωπότητας προς μια ειρήνη αποδείχτηκαν απλοί ιδεολογικοί μηχανισμοί επιβολής. Η ανάπτυξη νέων αντιπολεμικών κινημάτων που θα λειτουργούν συνεκτικά αμφισβητώντας το σύνολο των κυρίαρχων επιλογών και της ίδιας της έννοιας του έθνους είναι η μόνη απάντηση στην νέα γεωπολιτική μάχη που ετοιμάζεται.

Καθώς η έννοια γεγονός είναι μια δυναμική έννοια, η δική μας διαδρομή στην διεθνή ατζέντα ήταν μια υποκειμενική εξόρμηση με γνώμονα την δυνατότητα κινηματικής ανάγνωση

Φιλήμονας Πατσάκης

θαίνουν κάθε χρόνο από την έλλειψη αυτή κάθε λύση προς την καθολική ασφάλιση θα έμοιαζε προοδευτική. Χαμένος όμως στους Δαίδαλους του Καπιτωλίου ο Ομπάμα οδηγείται σε μια αντιδραστική επιλογή. Να δώσει δημόσιο χρήμα στις ασφαλιστικές μέσω της επιδότησης των μισθωτών για την είσοδο τους στην ιδιωτική ασφάλιση! Γίνεται οριστικά φανερό ότι η κοινωνική μάχη απέναντι στην κυριαρχία, απέναντι στον κοινωνικό φασισμό και τον αποκλει-

ως μηχανικοί δολοφόνοι χωρίς όρια.

Μια από τις χώρες που συνθέτουν την νέα ελπίδα της κοινοβουλευτικής αριστεράς η Βραζιλία του Λούλα έδειξε το εύρος της σύγχρονης ναζιστικής λογικής της ζωής που είναι άξια να βιωθεί. Δεν μιλάμε για τον βουλευτή και τηλεοπτικό αστέρα που έστειλε αστυνομικούς να σκοτώνουν απόκληρους για να δείχνει πλάνα σε αποκλειστικότητα, αυτό θα αποδοθεί σε μια προσωπική νοση-

«Ο φεμινισμός» της Κομισιόν

Η συζήτηση για την εξίσωση των ορίων συνταξιοδότησης μεταξύ αντρών και γυναικών στην Ελλάδα έχει ξεκινήσει εδώ και αρκετούς μήνες, με αφορμή παρέμβαση της Κομισιόν, που επικαλείται την έμφυλη ανισότητα στα εργασιακά δικαιώματα. Μέχρι τώρα οι γυναίκες μπορούσαν να συνταξιοδοτηθούν κάποια χρόνια νωρίτερα από τους άντρες, με βάση κοινωνικά κριτήρια όπως η μητρότητα· πλέον όμως, κατόπιν υποδείξεως από το ευρωπαϊκό κοινοτικό δίκαιο, και τα δύο φύλα θα συνταξιοδοτούνται υποχρεωτικά στα εξήντα πέντε τους χρόνια.

Σύμφωνα με τα επιχειρήματα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, τα εργασιακά δικαιώματα των αντρών θίγονται, διότι εργάζονται περισσότερα χρόνια από τις γυναίκες, μια και αυτές έχουν τη δυνατότητα να πάρουν νωρίτερα σύνταξη, είναι άχρηστοι οι γυναίκες να συνταξιοδοτούνται στα πενήντα και εξήντα τους, αφού τότε τα παιδιά τους έχουν ήδη ενηλικιωθεί και, τέλος, το ισχυρότερο επιχείρημα είναι το άρθρο 141 της Ευρωπαϊκής Συνθήκης, στο οποίο αναφέρεται ότι «κάθε κράτος-μέλος εξασφαλίζει την εφαρμογή της αρχής της ισότητας της αμοιβής των αντρών και γυναικών για όμοια εργασία ή εργασία της αυτής αξίας» και ότι «ως αμοιβή νοούνται οι συνήθειες βασικοί ή κατώτατοι μισθοί ή αποδοχές και όλα τα άλλα οφέλη που παρέχονται άμεσα ή έμμεσα σε χρήματα ή σε είδος».

Η Ελλάδα δεν μπορεί ν' αποφύγει αυτήν την κοινοτική οδηγία και ακόμη και το αίτημά της στην Κομισιόν για σταδιακή εξίσωση των ορίων συνταξιοδότησης τίθεται υπό εξέταση. Είναι πλέον γεγονός ότι χιλιάδες γυναίκες θα χάσουν τα εργασιακά «προνόμια» που δικαιούνταν μέχρι τώρα λόγω του βιολογικού τους φύλου και της μητρότητας και η επίκληση της ισότητας για άλλη μία φορά θα χρησιμοποιηθεί εναντίον τους, με σκοπό την εκμετάλλευσή τους ως εργατικό δυναμικό.

Η «ευαισθησία» της Ευρωπαϊκής Ένωσης στα γυναικεία ζητήματα είναι εμφανής εδώ και αρκετά χρόνια μέσα από ευρωπαϊκά προγράμματα «ισότητας» μεταξύ αντρών και γυναικών και οικονομικά πακέτα που προωθούνται κατά καιρούς και στην Ελλάδα. Προγράμματα που απευθύνονται **μόνο** σε γυναίκες, με τίτλους όπως «Ανταγωνιστικότητα και Επιχειρηματικότητα», «Γυναίκες Μπροστά», «Γυναίκες στον Κόσμο των Επιχειρήσεων - Ενίσχυση της Γυναικείας Επιχειρηματικότητας», «Γυναίκες στη Λήψη Αποφάσεων», «Εγρήγορση», «Ισότητα: Η Νέα Διάσταση στην Τοπική Αυτοδιοίκηση», «Ανοικτές Πόρτες», «Μετατρέποντας τη Συμφιλίωση Οικογένειας και Εργασίας από Κόστος σε Ανταγωνιστικό Πλεονέκτημα των Επιχειρήσεων», φανερώνουν τους βαθύτερους στόχους τους: **την κατάρτιση της γυναίκας για την αύξηση της παραγωγικότητάς της, με σκοπό την εκμετάλλευσή της.**

Είναι χαρακτηριστικό πως ακόμη και τα αποτελέσματα που υπόσχονται αυτά τα «προγράμματα ισότητας» στις γυναίκες συνδέονται αποκλειστικά με την αγορά εργασίας, αφήνοντας κατά μέρος τη βελτίωση της κοινωνικής τους θέσης. Έτσι, μέσα από ένα ευρωπαϊκό πρόγραμμα ισότητας οι γυναίκες μαθαίνουν «να προετοιμάζονται για την είσοδό τους στην αγορά εργασίας», «ν' αναλαμβάνουν επιχειρηματικές πρωτοβουλίες», «να έχουν επαγγελματική αποκατάσταση και οικονομική αυτόρκεια», «να γίνονται οι ίδιες πολλαπλασιαστές θετικών δράσεων για βελτιστοποίηση των παροχών και γι' άλλους», «να μην ντρέπονται που πέρασαν από αυτήν τη διαδικασία και έκαναν αυτόν τον αγώνα». Συνοπτικά, μέσα από αυτά τα προγράμματα **οι γυναίκες μαθαίνουν να καλλιεργούν τον ανταγωνισμό και την ανισότητα στην αγορά εργασίας, με σκοπό το κέρδος.**

Σε αυτό το πλαίσιο άσκησης της ευρωπαϊκής πολιτικής για την ισότητα των δύο φύλων, η επιβολή της εξίσωσης των ορίων συνταξιοδότησης αποτελεί το κερασάκι στην τούρτα της ανισότητας μεταξύ αντρών και γυναικών που επιμένει να διαιωνίζει η Ευρωπαϊκή Ένωση, αναδεικνύοντας κάθε φορά το συγκαλυμμένο «φεμινισμό» της.

Φιλίππα Διαμάντη

Μισθωτοί και συνταξιούχοι πληρώνουν την κρίση

Βαρύς χειμώνας έρχεται για μισθωτούς και συνταξιούχους, καθώς το κόστος της κρίσης του συστήματος καλούνται να πληρώσουν τα οικονομικά ασθενέστερα στρώματα του πληθυσμού.

Με μελανά χρώματα παρουσιάζονται οι εξελίξεις στα οικονομικά μεγέθη στην έκθεση για το νέο πρόγραμμα σταθερότητας που θα υποβάλλει η κυβέρνηση στην Ε.Ε. το φθινόπωρο, ενώ για πρώτη φορά το υπουργείο Οικονομίας παραδέχεται ότι η ελληνική οικονομία βρίσκεται σε ύφεση. Σύμφωνα με πληροφορίες, ο ρυθμός ανάπτυξης του 2009 προσδιορίζεται μεταξύ του μηδέν και του 0,5%, ενώ στο επικαιροποιημένο πρόγραμμα σταθερότητας, εκτιμάται ότι η ανεργία θα φθάσει στο 9% έναντι του προβλεπόμενου 8%.

Το δημοσιονομικό έλλειμμα του τρέχοντος έτους εκτιμάται ότι θα διαμορφωθεί στο 5% του ΑΕΠ και ο ρυθμός ανάπτυξης προσδιορίζεται από μηδέν έως και -0,5%. Το χρέος της γενικής κυβέρνησης εξάλλου, από 96,3% που προβλεπόταν τον Ιανουάριο, εκτιμάται πλέον ότι στα τέλη του χρόνου θα κλείσει στο 100% του ΑΕΠ.

Σκληρά μέτρα και παροχές -ψίχουλα

Ανεξάρτητα από την προκήρυξη ή όχι πρόωρων εκλογών, έχει δρομολογηθεί η υλοποίηση σκληρών μέτρων στα οποία περιλαμβάνονται διαρθρωτικές αλλαγές στο εργασιακό και στο ασφαλιστικό, περικοπές και καθήλωση μισθών και συντάξεων, ελαχιστοποίηση των κοινωνικών δαπανών και επιβολή πρόσθετων φόρων.

Οι συνθήκες ζούγκλας που επικρατούν στο εργασιακό τοπίο δεν ικανοποιούν το οικονομικό κατεστημένο, που ασκεί πιέσεις για ακόμη μεγαλύτερη επέκταση των κάθε μορφής εργασιακών σχέσεων και ωραρίων -λάστιχο. Δεν είναι άλλωστε τυχαίο, ότι μέσα στον Αύγουστο υιοθετήθηκε και επίσημα η εισαγωγή φτηνών εργατικών χεριών με την απασχόληση εργαζομένων, οι οποίοι θα αμείβονται με τους μισθούς της χώρας προέλευσής τους, που υπολείπονται από αυτούς που προβλέπουν οι εγχώριες συλλογικές συμβάσεις. Γεγονός εξάλλου είναι πλέον και η καθιέρωση του 65ωρου, ενώ σχεδιάζεται και η αλλαγή του νομοθετικού πλαισίου αναφορικά με το καθεστώς μερικής απασχόλησης.

Στο πλαίσιο του προγράμματος σταθερότητας για τη νέα περίοδο, εξετάζεται η αποδοχή των συστάσεων του ΔΝΤ, στις οποίες περιλαμβάνεται η περικοπή των αποδοχών των δημοσίων υπαλλήλων έως και κατά 10% και η κατάργηση του 13^{ου} μισθού για μια διετία. Το ψαλίδισμα των μισθών δεν θα περιοριστεί στο δημόσιο αλλά θα επεκταθεί και στον ιδιωτικό τομέα, καθώς η εργοδοσία χρησιμοποιεί την εκάστοτε εισοδηματική πολιτική σαν πιλότο αναφορικά με το ύψος των αυξήσεων μέσα από τις συλλογικές συμβάσεις.

Νέες παρεμβάσεις αναμένονται και στο ασφαλιστικό μετά την παταγώδη αποτυχία των αλλεπάλληλων μεταρρυθμίσεων που δρομολόγησαν οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ. Η εκτίναξη των ελλειμμάτων των ασφαλιστικών οργανισμών και η δραματική μείωση των εσόδων τους, αποτελεί άλλοθι για δραστικές περικοπές στις αναπηρικές συντάξεις, αύξηση των εισφορών των ασφαλισμένων και επέκταση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης.

Αναλυτικά, στα νέα οικονομικά μέτρα περιλαμβάνεται:

- Η κατάρτιση νέου ενιαίου μισθολογίου για τους νεοπροσλαμβανόμενους στο δημόσιο.
- Το πάγωμα των αυξήσεων σε μισθούς και συντάξεις του δημόσιου και ευρύτερου δημόσιου τομέα.
- Η εξίσωση προς τα πάνω των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης ανδρών και γυναικών σε πρώτη φάση στο δημόσιο.
- Το ψαλίδισμα της λίστας με τα βαρέα και ανθυγιεινά επαγγέλματα που θα ανακοινωθεί μέχρι τα τέλη Σεπτεμβρίου.
- Η δραστική μείωση των πρόωγων συνταξιοδοτήσεων.
- Η παραπέρα ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων.
- Η κατάργηση της αυτοτελούς φορολόγησης εισοδημάτων ή αύξηση των συντελεστών.
- Η περικοπή των φοροαπαλλαγών.

Με ορατό το ενδεχόμενο της πρόωρης προσφυγής στις κάλπες, το χάπι των σκληρών μέτρων επιχειρείται να χρωσθεί με ανούσιες επαναλήψεις παλαιότερων εξαγγελιών για παροχές -ψίχουλα σε μισθωτούς και συνταξιούχους. Έτσι για μια ακόμη φορά αναμένεται να ανακοινωθεί η αύξηση του ΕΚΑΣ μέχρι 15 ευρώ και η λήψη μέτρων για την ενίσχυση συγκεκριμένων ομάδων του πληθυσμού που πλήττονται από την κρίση όπως οι γυναίκες, οι άνεργοι μεγαλύτερης ηλικίας και οι νέοι.

Τα μέτρα -ασπιρίνες πάντως, δεν ανακουφίζουν τους μισθωτούς και τους συνταξιούχους που ήδη, αντιμετώπιζουν πρόβλημα επιβίωσης. Χαρακτηριστικό είναι ότι το 2009, περί τους 478.000 συνταξιούχους υπαλλήλους του στενού και ευρύτερου δημόσιου τομέα πήραν αυξήσεις μικρότερες από μισό ευρώ, ενώ καμία αύξηση δεν πήραν 340.000 δικαιούχοι κύριας σύνταξης και 950.000 δικαιούχοι επικουρικής σύνταξης.

Μαρία Γερογιάννη

Στο απυρόβλητο τα κέρδη, στην πρέσα μισθοί-δικαιώματα

Οι στενοί δεσμοί πολιτικής εξουσίας και οικονομικού κατεστημένου, που βασίζονται στην κατάφωρη αδικία σε βάρος των αδυνάτων και την σκανδαλώδη εύνοια υπέρ των δυνατών, διακρίνεται καθαρά μέσα από την δραματική εικόνα στον τομέα της εργασίας αλλά και από τα οικονομικά μεγέθη που αποτυπώνουν τις επιλογές των κρατούντων. Σύμφωνα με τα τελευταία στοιχεία, η παραγωγικότητα εργασίας στην Ελλάδα αντιστοιχεί στο 92% του μέσου όρου της Ευρωζώνης και οι τιμές των προϊόντων (δηλαδή το κόστος ζωής) φθάνει στο 94%. Την ίδια στιγμή, οι κατώτεροι μισθοί είναι μόλις στο 51% του κοινοτικού μέσου όρου και οι συντάξεις στο 55%.

Ιδιαίτερα ακριβό είναι και το σύστημα κοινωνικής ασφάλισης καθώς για τις άθλιες παροχές των ταμείων, οι ασφαλισμένοι καταβάλλουν εισφορές που αντιστοιχούν στο 45% του μισθού. Το μακρύ χέρι του κράτους μπαίνει βαθιά στην σχεδόν άδεια τσέπη των μισθωτών, η φορολόγηση των οποίων έχει αυξηθεί στο 35,5% από 34,5%.

Αντίθετα, αποφεύγει να πλησιάσει τα φουσκωμένα πορτοφόλια των πλουτοκρατών, τα κέρδη των οποίων φορολογούνται μόλις με 15,9% έναντι 33% του μέσου όρου της κοινότητας. Σε αυτές τις συνθήκες μπορεί να εξηγηθεί εύκολα η εκτίναξη του ποσοστού φτώχειας στο 22% που είναι διπλάσιο από τον μέσο όρο της Ευρωζώνης.

Ανεργία και εκμετάλλευση

Ογδόντα πέντε χιλιάδες εργαζόμενοι έμειναν στο δρόμο το πρώτο εξάμηνο του 2009 και μέχρι το τέλος της χρονιάς αναμένεται να μείνουν άνεργοι ακόμη 100.000.

Την ίδια στιγμή τρεις στους δέκα εργαζόμενους που προσλαμβάνονται στον ιδιωτικό τομέα, εργάζονται με σχέσεις εργασίας λάστιχο. Το εξοργιστικό είναι ότι επίσημα, η επέκταση της μερικής και της ελαστικής απασχόλησης αποδίδεται στα προβλήματα που προκαλεί στα αφεντικά η κρίση (με άλλα λόγια παραδέχονται ότι πληρώνουν οι μισθωτοί τα σπασμένα).

Για πρώτη φορά μετά το 1991, ο αριθμός των μισθωτών και των μόνιμα απασχολούμενων σε μεγάλους κλάδους της οικονομίας, όπως στις κατασκευές και τη μεταποίηση, εμφανίζει μείωση, ενώ διαλύεται τελείως το όποιο εργασιακό πλαίσιο ίσχυε έως τώρα.

Από τα στοιχεία που συνέλεξε το Σώμα Επιθεωρητών Εργασίας, διαπιστώνεται ότι το πρώτο εξάμηνο του χρόνου 10.444 εργαζόμενοι αποδέχτηκαν (με την απειλή απόλυσης) να εργαστούν λιγότερες ώρες και με τον μισό μισθό, ενώ ακόμη 469 υποχρεώθηκαν, με μονομερή απόφαση της εργοδοσίας, να υποστούν μεταβολή του εργασιακού τους καθεστώτος.

Από την επεξεργασία, εξάλλου, των στοιχείων των μετρήσεων της Στατιστικής Υπηρεσίας, αποτυπώνεται η ραγδαία επιδείνωση της κατάστασης που επικρατεί στο εργασιακό τοπίο.

Ειδικότερα, καταγράφεται μείωση των απασχολούμενων μισθωτών κατά 33.400 (-1,15%) και των μόνιμα εργαζομένων κατά 58.700 (-2,25%) Έτσι οι μισθωτοί (με μισθό ή ημερομίσθιο) είναι 2.869.500 έναντι 2.902.900 πέρσι και οι μόνιμα απασχολούμενοι φθάνουν στους 2.545.200 από 2.603.900.

Οι προσωρινά απασχολούμενοι – δηλαδή οι εργαζόμενοι με ευέλικτες συμβάσεις ορισμένου χρόνου- αυξήθηκαν στους 324.300 (11,3%) από 299.000 (10,3%) το 2008. Αύξηση κατά 5,56% (14.500 άτομα) καταγράφεται και στους εργαζόμενους με μερική απασχόληση που έφτασαν τους 275.700.

Μαρία Γερογιάννη

Βάρδιες θανάτου

Την ώρα που όλοι οι συντελεστές του συστήματος συζητούν τις νέες επώδυνες αλλαγές στο εργασιακό καθεστώς - δηλαδή την ένταση της εκμετάλλευσης- νέα θύματα προστίθενται στη μακριά λίστα των δολοφονημένων από τα αρπακτικά της εργοδοσίας..

Μέσα σε ένα μήνα, δύο εργάτες της ΛΑΡΚΟ άφησαν την τελευταία τους πνοή στα καμίνια του εργοστασίου στη Λάρυμνα.

Στις 26 Αυγούστου, ένας 25χρονος εργαζόμενος έχασε τη ζωή του και τέσσερεις ακόμη συνάδελφοί του υπέστησαν σοβαρά εγκαύματα μετά από έκρηξη στο καμίνι 5 του εργοστασίου.

Στο καμίνι είχε παραμείνει επικίνδυνο υλικό που έπρεπε να έχει καθαριστεί με αποτέλεσμα να προκληθεί η έκρηξη. Σημειώνεται ότι κάτω από ανάλογες συνθήκες στις 2 Αυγούστου, είχε σκοτωθεί ακόμη ένας 38χρονος εργάτης και είχαν τραυματιστεί άλλοι τρεις εργαζόμενοι.

Η αδιαφορία για την ασφάλεια και προστασία του ανθρώπινου δυναμικού της μονάδας είναι καθεστώς στην επιχείρηση, ενώ οι αρμόδιες υπηρεσίες αντιμετωπίζουν με παγερή αδιαφορία την μετατροπή της σε κρεματόριο. Άλλωστε, ποιος να ασχοληθεί με χαμένες ζωές εργαζομένων, όταν η προσοχή όλων είναι στην άρον άρον εκποίηση της ΛΑΡΚΟ. Χαρακτηριστικό είναι ότι την ίδια ώρα που σημειώθηκε η πρόσφατη έκρηξη, η Διυπουργική Επιτροπή Αποκρατικοποιήσεων με τη συμμετοχή των Υπουργών Οικονομίας και Οικονομικών Γιάννη Παπαθανασίου, Ανάπτυξης Κωστή Χατζηδάκη και Απασχόλησης και Κοινωνικής Προστασίας Φάνη Πάλλη – Πετραλιά, συζητούσε για τη διαδικασία αποκρατικοποίησής της μονάδας!

Επιτροπή και κυβερνητικοί παράγοντες, αδιαφορώντας επιδεικτικά για το νεκρό και τις φλόγες που απειλούσαν ανθρώπους και παρά του ότι σε κανέναν δεν αποδίδεται ευθύνη για της αλλεπάλληλες εκτελέσεις εργαζομένων, εξέταζαν την εισήγηση των τεχνοκρατών και τη λίστα των μνηστήρων της εταιρίας.

Ο κατάλογος των ενδιαφερόμενων παρουσιάζει ενδιαφέρον, αφού στους επίδοξους αγοραστές περιλαμβάνονται γνωστοί παράγοντες της ντόπιας πλουτοκρατίας που διατηρούν άρρηκτους δεσμούς με το σύστημα εξουσίας.

Για την αγορά της ΛΑΡΚΟ έχουν δηλώσει ενδιαφέρον:

1. AKTOR S.A. (Ελλάδα)
2. CUNICO RESOURCES N. V. (Ολλανδία)
3. FEVAMONITICO SARL (Λουξεμβούργο)
4. HELLENIC HALYVOURGIA S.A. (Ελλάδα)
5. MYTILINEOS HOLDINGS S.A. (Ελλάδα)
6. PANEGEAN Ltd (Κύπρος – Κοινοπραξία με-ταξύ GLENCORE INTERNATIONAL A.G. & SWISSMARINE INC.)
7. SOLWAY INDUSTRIES LTD (Ρωσία)
8. Διεθνής επενδυτική τράπεζα (Δεν θέλει να δημοσι-

οποιηθεί η συμμετοχή της στην εκδήλωση ενδιαφέροντος στην παρούσα φάση)

9. Διεθνής όμιλος του μεταλλευτικού κλάδου (Επίσης, δεν επιθυμεί την αποκάλυψη της συμμετοχής του προς το παρόν).

Στον απόηχο της νέας δολοφονίας, ο συρφετός πολιτικών και τεχνοκρατών ενέκρινε τη συμμετοχή των παραπάνω εταιριών στην τελική φάση για το ξεπούλημα της εταιρίας.

Το εξοργιστικό μάλιστα είναι, ότι την ημέρα της κηδείας του 25χρονου εργάτη, η διοίκηση της ΛΑΡΚΟ ανακοί-

νωσε ότι βάζει λουκέτο στις εγκαταστάσεις της μονάδας στη Λάρυμνα. Σαφής στόχος είναι η περαιτέρω απαξίωση της επιχείρησης προκειμένου να διευκολυνθεί η εξαγορά του 35% του μετοχικού της κεφαλαίου από ιδιώτες (σήμερα μέτοχοι είναι το δημόσιο με 33,5%, η Εθνική Τράπεζα με 36,43%, η ΔΕΗ με 28,56 και η ΔΕΚΑ με 1,51%).

Έγκλημα διαρκείας

Στο μεταξύ, στις καλέςδες παραπέμπεται η διερεύνηση

των αιτίων του θανάτου ενός 38χρονου συμβασιούχου της ΔΕΗ, που έχασε τη ζωή του στη διάρκεια εκτέλεσης εργασιών αποκατάστασης βλάβης στο δίκτυο χαμηλής τάσης, στην περιοχή Δορκάδας, στη Θεσσαλονίκη. Η επιχείρηση εξέφρασε τη λύπη της και με τη συνήθη πρακτική της διενέργειας ένορκης διοικητικής εξέτασης, ένιψε τας χείρας της. Υπενθυμίζεται ότι στη ΔΕΗ, οι θάνατοι εργαζομένων είναι μέρος της άγριας καθημερινότητας και το προσωπικό της επιχείρησης είχε προχωρήσει στις αρχές του καλοκαιριού σε απεργιακές κινητοποιήσεις ζητώντας μέτρα προστασίας. Αίτημα που δεν εισακούστηκε με αποτέλεσμα, στα τέλη Αυγούστου, ακόμη δύο συμβασιούχοι εργαζόμενοι στην επιχείρηση να χάσουν τη ζωή τους.

Στο βωμό του κέρδους εξάλλου, θυσιάστηκε μέσα στο κατακαλόκαιρο και μια 35χρονη εργάτρια στο εργοστάσιο παραγωγής προϊόντων ζύμης ΑΛΦΑ, στην Κοζάνη.

Ο θάνατος της προκλήθηκε από διαρροή μεγάλης ποσότητας αμμωνίας στις 22 Ιουλίου, ενώ ακόμη 25 εργαζόμενες παρουσίασαν σοβαρά αναπνευστικά προβλήματα.

Στην ΑΛΦΑ επικρατούν συνθήκες ζούγκλας με εργαζόμενους που προσλαμβάνονται για 3ωρη απασχόληση να υποχρεώνονται σε καθεστώς τρομοκρατίας, να δουλεύουν απλήρωτοι 8 και πλέον ώρες, ενώ δεν γίνεται λόγος για μέτρα προστασίας τους.

Στις 22 Ιουλίου, τέλος, σκοτώθηκε 50χρονος εργάτης της δημοτικής επιχείρησης ΔΕΥΑ του Δήμου Κατερίνης, όταν καταπλακώθηκε από τα τοιχώματα σκάμματος, καθώς δεν είχαν ληφθεί τα απαραίτητα μέτρα ασφαλείας για να συγκρατήσουν τα χώματα.

Εξαιτίας της έλλειψης μέτρων ασφαλείας, ανάλογο θανατηφόρο συμβάν είχε σημειωθεί και το 2007 με θύμα 56χρονο εργάτη της ίδιας δημοτικής επιχείρησης.

Μαρία Γερογιάννη

Συνέντευξη με τον “djado Sasho”

Στο 4^ο Αναρχικό Βαλκανικό Φεστιβάλ Βιβλίου είχαμε τη χαρά να έρθουμε σε επαφή με το βετεράνο του αναρχικού κινήματος της Βουλγαρίας Alexander Nakon (ή όπως τον φωνάζουν οι νεαροί αναρχικοί της Σόφιας “djado Sasho” – θείο Sasho). Παρά τα 90 του χρόνια, παραμένει ακμαίος και απάντησε με πάθος στις ερωτήσεις που του θέσαμε σε συνέντευξη που παραχώρησε για τη Βαβυλωνία. Έχει εξαιρετική μνήμη και χαίρεται να μοιράζεται τις προσωπικές του εμπειρίες με τους νεαρούς συντρόφους του.

- Πότε ήταν η πρώτη σου επαφή με το αναρχικό κίνημα;
- Η πρώτη μου επαφή με το αναρχικό κίνημα συνέβη το 1936, την εποχή της Ισπανικής Επανάστασης. Και καθώς οι ηγετικές δυνάμεις σε αυτή την επανάσταση ήταν αναρχικοί, εκείνο τον καιρό στο Pernik, τη μεγαλύτερη πόλη της περιοχής, όπου εγώ δούλευα, ένα παιδί – ο Milen Pavlov – διακινούσε ένα παράνομο αναρχικό περιοδικό, το οποίο εκδιδόταν από την Ομοσπονδία των αναρχικών (εκείνη την περίοδο αναρχο-κομμουνιστές – FACB) και στο οποίο τα γεγονότα της Ισπανίας παρουσιάζονταν τελείως διαφορετικά απ’ ό,τι τα παρουσίαζε ο κίτρινος τύπος εκείνη την περίοδο. Εγώ ξεκίνησα να συμμετάσχω σ’ αυτή τη συλλογικότητα των 12-13 ατόμων στο Pernik και αναλάβαμε μία καμπάνια ενάντια στο Φράνκο και με συνθήματα και αφίσες σε τοίχους. Εκείνη την περίοδο στο Pernik είχα επαφές όχι μόνο με αναρχικούς αλλά και με μπολσεβίκους, αλλά επέλεξα τους αναρχικούς γιατί προσέφεραν πολλή περισσότερη ελευθερία και ανεξαρτησία του ατόμου και διάβασα επίσης για τις σφαγές των μπολσεβίκων εναντίον των αναρχικών στο ίδιο περιοδικό που εξέδιδε η FACB στη Σόφια. Το Σεπτέμβριο του 1938 οι μπολσεβίκικες δυνάμεις εγκατέλειπαν την Ισπανία – αφού αντιλήφθηκαν ότι η επανάσταση δεν οδηγιόταν εκεί που ήθελαν και αφού έλαβαν εντολές από το Στάλιν για την αποχώρησή τους – αλλά πριν απ’ αυτό φρόντισαν να σαμποτάρουν την Επανάσταση καθώς δεν ήθελαν να πάρει αναρχική τροπή. Οι αναρχικοί ωστόσο δεν άφησαν το πεδίο μάχης πριν από το Μάρτιο και τον Απρίλιο του 1938. Λίγους μόλις μήνες μετά από αυτά τα γεγονότα, οι μπολσεβίκοι συνάψανε φιλίες με τους φασίστες, υπογράφοντας τη Molotov-Ribentrop συνθήκη. Ήταν η συνθήκη που βοήθησε το Χίτλερ να ξεκινήσει τον πόλεμο ενάντια στην Πολωνία – και όταν οι γερμανικές δυνάμεις έφτασαν στη μέση της Πολωνίας και οι Πολωνοί ήλπιζαν σε βοήθεια, οι ρωσικές δυνάμεις τους επιτέθηκαν από

την άλλη πλευρά!

- Ποιες ήταν οι συνθήκες κάτω από τις οποίες το αναρχικό κίνημα εξελίχθηκε την περίοδο του μεσοπολέμου; Μπορείς να μας περιγράψεις μερικά από τα γεγονότα που καταδεικνύουν την καταστολή του μοναρχο-φασιστικού καθεστώτος;
- Την περίοδο του μεσοπολέμου το αναρχικό κίνημα στη Βουλγαρία βρισκόταν σε εξαιρετική άνοδο, ιδιαίτερα στη νοτιοδυτική ένωση της ομοσπονδίας που περιλάμβανε τις πόλεις Blagoevgrad (τότε ονομαζόταν Gorna Dgumaja), Dupnitsa, Pernik, Radomir, το αναρχικό κίνημα εξελισσόταν πολύ γρήγορα σε όλες αυτές τις πόλεις και τα χωριά, είχαμε πολύ καλούς οργανωτές και ομιλητές, μάλιστα σε μερικά χωριά είχαμε περίπου 20 αναρχικούς σε κάθε χωριό. Κατά την περίοδο του μεσοπολέμου λειτουργούσαμε πολύ καλά! Οι αναρχικοί συμμετείχαν σε απεργίες στα καπνουργοστάσια και αλλού, γενικά ενάντια στο καπιταλιστικό σύστημα της εποχής. Οι αναρχικοί εκείνη την περίοδο εξέδιδαν πολλά βιβλία και μπροσούρες. Είχαμε περισσότερους από 20 ανθρώπους που έγραφαν πάνω σε αναρχικά θέματα, μεταφράζονταν πολλά βιβλία, ιδίως γύρω στα 1931-’34. Αλλά το 1934 έγινε ένα φιλοφασιστικό πραξικόπημα κι έτσι απαγορεύτηκαν όλα τα πολιτικά κόμματα και οργανώσεις αλλά ακόμα και τότε οι ομάδες μας ήταν ενεργείς, συμμετέχοντας σε όλες τις απεργίες και τις διαδηλώσεις ενάντια στο καθεστώς. Οι άνθρωποι μας επίσης συμμετείχαν σε καμπάνιες ενάντια στον αλκοολισμό και το κάπνισμα, στα Εσπεράντο κινήματα κοκ. Όλη αυτή την περίοδο μέχρι το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο οι ομάδες μας συμμετείχαν σχεδόν παντού με προπαγάνδισή των αναρχικών ιδεών. Σε όλες αυτές τις δράσεις που οργανώνονταν από αναρχικούς, ήμουν πολύ ενεργός στην περιοχή μου – ήμουν η σύνδεση ανάμεσα στις οργανώσεις στις πόλεις Pernik, Dupnitsa, Radomir, Kjestendil αλλά και στα χωριά. Η καταστολή του φιλοφασιστικού καθεστώτος εντοπιζόταν κυρίως στις δίκες εναντίον των αναρχικών της περιοχής μας, αλλά και πριν, ιδίως κατά την περίοδο 1923-’25 σκοτώθηκαν πολλοί από το κίνημά μας. Πολλοί εκείνη την περίοδο συμμετείχαν ή ακόμη οργάνωναν αντάρτικο κίνημα – έτσι οργανώθηκε η εξέγερση του Kilifavero από τους αναρχικούς. Οπότε, στην περίοδο του μεσοπολέμου, οι Βούλγαροι αναρχικοί έπαιξαν έναν πολύ σημαντικό ρόλο. Είχαμε πολύ σημαντικούς, έξυπνους και ταλαντούχους συντρόφους, όπως ο Manol Vassev, ο Alexander Spraudgiev, ο Varban Kilifarski και πολλοί άλλοι...
- Ποιες ήταν οι συνθήκες κάτω από τις οποίες εξελίχθηκε το κίνημα κατά το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο; Ποιες ήταν οι δραστηριότητες του κινήματος αυτή την περίοδο;
- Εκείνη την περίοδο, πριν δηλαδή την επίθεση των Ναζί

στη Σοβιετική Ένωση, πολλοί από μας βρίσκονταν σε φυλακές και σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, ενώ οι μπολσεβίκοι δεν διώκονταν, γιατί δεν είχαν αντιφασιστική δράση εκείνη την περίοδο, προχώρησαν στο αντιφασιστικό μόνο όταν ο Χίτλερ επιτέθηκε στη Σοβιετική Ένωση και μόνο τότε ξεκίνησαν να γεμίζουν οι φυλακές αλλά κυρίως λόγω του αντάρτικου εκείνη την εποχή...Γιατί ξέραμε τι θα συνέβαινε σ’ εμάς αν νικούσαν και τελικά επικρατούσαν οι μπολσεβίκοι και γι’ αυτό δεν είχαμε μαζικό αναρχικό ανάρτικο κίνημα. Και οι φόβοι μας επιβεβαιώθηκαν στη συνέχεια...αλλά τέλος πάντων κατά το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο είχαμε αναρχικό αντάρτικο καθώς και αναρχικούς στη φυλακή.

- Από αυτά που ξέρουμε, οι κύριες δυνάμεις ενάντια στο μοναρχο-φασιστικό καθεστώς ήταν το Κομμουνιστικό και το Αγροτικό Κόμμα. Ποιο ήταν το επίπεδο συνεργασίας μαζί τους;
- Όταν οι αγρότες και οι κομμουνιστές ξεκίνησαν ενιαίο μέτωπο – το αποκαλούμενο “Πατριωτικό Μέτωπο” – εμείς δεν συμμετείχαμε, αφού όλη η δομή ήταν εξουσιαστική και ο σκοπός τους ήταν να κάνουν την Αντιφασιστική Ένωση πρόσχημα για την κατάληψη της εξουσίας της χώρας κι εμείς από την άλλη δεν θέλαμε να γίνουμε “φίλοι” με τους μπολσεβίκους.

Εμείς ήμασταν στην πραγματικότητα οι πρώτοι αντιφασίστες στη Βουλγαρία, γιατί όταν οι μπολσεβίκοι και οι φασίστες είχαν τη δική τους συνομοσπονδία, στη

[Θείο Sasho] βετεράνο του αναρχικού κινήματος της Βουλγαρίας, Alexander Nakov

Βουλγαρία η μόνη αντιφασιστική τάση προερχόταν από το αναρχικό κίνημα! Δεν υπήρχαν άλλοι αντιφασίστες στη Βουλγαρία, ίσως μέρος των αγροτών ήταν επίσης αντιφασίστες – ορισμένοι απ’ αυτούς, γύρω στα 45 άτομα, είχαν δίκες μαζί με τον ηγέτη τους G.M. Dimitrov και οι περισσότεροι απ’ αυτούς μπήκαν σε φασιστικές φυλακές αλλά εκείνη την περίοδο οι μπολσεβίκοι δεν φυλακίζονταν, μόνο εμείς και κάποιοι από το αγροτικό κίνημα. Κατά τη διάρκεια εκείνης της περιόδου και σε όλη την ιστορία μας εμείς και οι μπολσεβίκοι είχαμε πάντα κόντρες, αλλά άλλο οι κόντρες για ιδεολογικές διαφωνίες και άλλο οι δολοφονίες! Γιατί και πριν καταλάβουν την εξουσία, κατά τη διάρκεια του αντάρτικου κινήματος, οι κομμουνιστές ήδη σκότωναν αναρχικούς στα δάση! Τότε ήταν που σκοτώθηκε ο σύντροφός μας Kiril Kanev Arnaudov, κάπου μέσα στα βουνά της Ροδόπης, ο Raiko Kaytazov και πολλοί άλλοι σύντροφοι, πολύ πριν κατεβούν απ’ τα βουνά...Και όσον αφορά στους αγρότες, είχαμε κανονικές σχέσεις, τίποτα ιδιαίτερο, δεν μπορείς να το πεις πραγματική συνεργασία. Αλλά η στάση μας εξηγείται επειδή όλοι τους, ακόμα και οι αριστεριστές ήταν πολύ εξουσιαστικοί ενώ εμείς ανέκαθεν ήμασταν αντιεξουσιαστές!

- **Πώς αντέδρασε το κίνημα μετά την πτώση του φασιστικού καθεστώτος και μέχρι την κατάληψη της εξουσίας από τους μπολσεβίκους;**
- Όταν κατέλαβαν οι μπολσεβίκοι την εξουσία, στις 9 Σεπτεμβρίου του 1944, συνεργάστηκαν με τις στρατιωτικές δυνάμεις, με μέρος του αγροτικού κινήματος και με τους σοσιαλδημοκράτες και δημιούργησαν κάτι που ονομαζόταν “Πατριωτικό Μέτωπο” με το οποίο θα εξουσίαζαν τη Βουλγαρία την περίοδο που ονομάστηκε “Η Δημοκρατία του Λαού”. Το πρώτο πράγμα που έκαναν ήταν στρατόπεδα συγκέντρωσης, ο αριθμός τους έφτασε τα 86 κι εμείς, οι αναρχικοί, ήμασταν οι πρώτοι “φιλοξενούμενοι”, μας έστειλαν κυρίως στο στρατόπεδο της Dupnitsa, όπου υπήρχαν ελάχιστοι φασίστες, οι κρατούμενοι ήταν στη πλειοψηφία τους αναρχικοί. Στη συνέχεια προσπάθησαν με “ευγένεια” να καταστρέψουν το κίνημά μας. Έστειλαν έναν δογματικό μπολσεβίκο, το Ruben Levi, θεωρητικά για να μας μιλήσει για τον αναρχισμό, να κάνει δηλαδή μια βόλτα στις πόλεις και τα χωριά για να μας εξηγήσει πόσο μη ρεαλιστικές και ουτοπικές είναι οι ιδέες του αναρχισμού. Αλλά όπου και αν πήγε, οι σύντροφοί μας αντέδρασαν στις ομιλίες του, δείχνοντας ότι αυτά που έλεγε ήταν καθαρά ψέματα και αντίθετα προς τις αναρχικές ιδέες και πρακτικές. Έτσι απέτυχε. Στη συνέχεια καταλάβανε ότι δεν υπάρχει περίπτωση να εξαλείψουν τον αναρχισμό χτυπώντας τον ιδεολογικά. Φάνηκαν αδύναμοι και γι’ αυτό ξεκίνησαν να χρησιμοποιούν τις καταστροφικές τους δυνάμεις ενάντια στον αναρχισμό. Με απλά λόγια, δεν υπήρξε ούτε μια μέρα χωρίς συλλήψεις αναρχικών στη χώρα. Όταν κάναμε μαζικές συγκεντρώσεις, τις απαγόρευαν. Κλείνανε στα στρατόπεδα συγκέντρωσης αναρχικούς χωρίς δίκες.

Έκαναν όμως και κάτι δίκες όπως αυτή του ενεργού συντρόφου μας Manol Vassev – τον έβαλαν φυλακή και πριν τον απελευθερώσουν τον δηλητηρίασαν στη φυλακή γιατί ήταν καλός ομιλητής! Όταν δεν κατάφεραν να σπάσουν το κίνημα, οι μπολσεβίκοι οργάνωσαν ένα πραγματικό πογκρόμ – τα χαράματα της 16^{ης} Δεκεμβρίου 1948 οι αρχές συνέλαβαν όλους τους αναρχικούς για τους οποίους υπήρχε φάκελος. Ήταν πραγματική γενοκτονία εναντίον του αναρχικού κινήματος.

Κάποιοι κατάφεραν να κρυφτούν και διέφυγαν μέσω τουρκικών, ελληνικών ή γιουγκοσλαβικών συνόρων και περίπου 100 σύντροφοι συγκεντρώθηκαν στη Γαλλία όπου οργάνωσαν την Ένωση Βούλγαρων Εξόριστων Αντιεξουσιαστών. Εκεί εξέδιδαν την εφημερίδα “Ο Δρόμος μας”, που έφτανε λαθραία και στη Βουλγαρία. Οπότε, οι συλληφθέντες σύντροφοι ήταν περίπου 600-700 και ρίχτηκαν σε διάφορα στρατόπεδα συγκέντρωσης, ενώ στη συνέχεια μεταφερθήκαμε όλοι στο Belene στρατόπεδο, όπου το μεγαλύτερο ποσοστό κρατούμενων (1.500 άτομα) προερχόταν από το Αγροτικό Κόμμα (από την τάση του Nikola Petkov), ενώ το αμέσως επόμενο μεγαλύτερο ποσοστό (600 άτομα, ανάμεσα στους οποίους κι εγώ) ήμασταν οι αναρχικοί. Ακολουθούσαν οι σοσιαλδημοκράτες και ορισμένοι τροτσκιστές ενώ υπήρχαν και ορισμένοι από τις φιλοφασιστικές οργανώσεις της Βουλγαρίας, ορισμένοι πρώην υπουργοί, δημόσιοι υπάλληλοι, βουλευτές κοκ... Αλλά υπήρχαν κι άλλοι κρατούμενοι – για παράδειγμα έλληνες αντάρτες – που είχαν δραπετεύσει στη Βουλγαρία για να αποφύγουν διώξεις από τους φασίστες και τους δεξιούς. Πολλοί απ’ αυτούς πέθαναν εκεί από την πείνα. Προσπαθήσαμε να τους βοηθήσουμε, να τους δίνουμε φαγητό, αλλά στο Belene ο μεγαλύτερος εχθρός μας ήταν η πείνα και ο δεύτερος μεγαλύτερος τα βασανιστήρια. Ελάχιστοι ήταν αυτοί που κατάφεραν να δραπετεύσουν, μόνο ένας αναρχικός κι ένας αγρότης.

- **Μέχρι την πτώση του καθεστώτος, κατάφερε το αναρχικό κίνημα να αναπτύξει αντιστασιακές δράσεις;**
- Ναι, υπήρχε συμμετοχή των αναρχικών στην αντίσταση, ακριβώς την περίοδο που οι περισσότεροι ήμασταν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Υπήρχε μια ομάδα στην περιοχή Stara Zagora, 2 άτομα που συμμετείχαν στην ομάδα σκοτώθηκαν. Οι περισσότεροι που πήγαν στα δάση το έκαναν για να αποφύγουν την άμεση σύλληψη. Αλλά οι μπολσεβίκοι ήταν πολύ καλά οργανωμένοι – είχαν ρουφιάνους σε κάθε χωριό και πόλη. Και δυστυχώς πέτυχαν παρά το γεγονός ότι υπήρχε ένοπλο κίνημα που ονομαζόταν Goryani και στο οποίο συμμετείχαν αγρότες και άλλοι, αλλά στην πραγματικότητα δεν ήταν πολύ δυνατό κίνημα. Κάποιοι σύντροφοί μας πέρασαν στο αντάρτικο ενάντια στην κομμουνιστική δικτατορία. Πολλά μπορούμε να πούμε, αλλά δυστυχώς δεν υπάρχουν αρκετά γραπτά κείμενα από την περίοδο, όλες οι μνήμες σβήστηκαν από τους

μπολσεβίκους. Πολύ αργότερα κάποιοι σύντροφοι ξεκίνησαν να γράφουν τις αναμνήσεις τους από τα στρατόπεδα και τις φυλακές. Επέζησαν περίπου 15 σύντροφοι που έγραψαν τις αναμνήσεις τους από το μπολσεβίκικο καθεστώς του τρόμου. Οπότε, σήμερα υπάρχει βιβλιογραφία για την ιστορία του κινήματός μας. Ίσως τα καλύτερα για τις αναμνήσεις των συντρόφων είναι αυτά των Hristo Kolev Yordanov, Stoyan Tzolov, Slaveiko Pavlov, Ivan Drandov, το δικό μου, τα βιβλία του Georgi Konstantinov που συνεχίζει να γράφει και πολλών άλλων.

- **Σύμφωνα με την εμπειρία σου, πώς βλέπεις την εξέλιξη του σύγχρονου αναρχικού κινήματος και πώς πιστεύεις ότι θα εξελιχθεί;**
- Μετά την κατάρρευση του μπολσεβίκικου συστήματος το 1989, όταν όλες οι χώρες συνθηκολόγησαν άνευ όρων με τις δυτικές καπιταλιστικές δυνάμεις, το κίνημά μας ήταν λίγο πολύ κατεστραμμένο και δεν είχε τη δύναμη να ξεκινήσει τους αγώνες του και πάλι. Οι περισσότεροι οργανωμένοι και ενημερωμένοι άνθρωποι που συμμετείχαν στο κίνημα σκοτώθηκαν ή εξορίστηκαν, οπότε αυτοί που επέζησαν ήταν ελάχιστοι, αλλά παρ’ όλα αυτά επανασυγκροτήσαμε την Αναρχική Ομοσπονδία της Βουλγαρίας (FAB) ένα χρόνο μετά, στα 1990 και ξεκινήσαμε την αναρχική προπαγάνδισι. Εκδίδαμε τη Svobodna Misal εφημερίδα και το Svobodno Obshtvo (Ελεύθερη Κοινωνία) περιοδικό, δεκάδες βιβλία για τον αναρχισμό. Παρά τη γενοκτονία εναντίον μας, εμείς οι επιζήσαντες καταφέραμε να οργανώσουμε και να επιδράσουμε στους νεότερους και σήμερα αν και δεν είμαστε τόσο πολλοί έχουμε μία σταθερή ομάδα ανθρώπων που πιστεύω ότι θα συνεχίσουν τη δραστηριότητά τους και θα οργανώσουν δικτύωση με τις αναρχικές ομάδες σε όλη τη χώρα. Οπότε, κατά τη γνώμη μου, ένα κίνημα που έχει παρελθόν έχει και μέλλον! Γι’ αυτό είμαι αισιόδοξος ότι για όσο ζω – τώρα είμαι 90 χρονών – θα προσφέρω στο κίνημα όσο μπορώ.

Όσον αφορά στο παγκόσμιο αναρχικό κίνημα τώρα, θεωρώ ότι το κίνημα αργά αλλά σταδιακά μεγαλώνει, ακόμα και σε χώρες όπου ο αναρχισμός κατεστάλη για πολλά χρόνια, όπως στην πρώην Γιουγκοσλαβία – στη Σερβία, στη Μακεδονία, στην Κροατία...Στην Ελλάδα υπάρχει ένα πολύ ισχυρό, δημοφιλές και ενεργό κίνημα και αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι δεν υπέστη το χτύπημα της μπολσεβίκικης μπότας!

Κλείνοντας, πρέπει να πω ότι και σε παγκόσμια κλίμακα αλλά κυρίως σε χώρες τόσο κοντινές όπως η Βουλγαρία και η Ελλάδα εν προκειμένω η συντροφικότητα είναι πολύ σημαντική, όπως και η ανταλλαγή εμπειριών, η οικονομική βοήθεια και η συμμετοχή σε κοινούς αγώνες. Αυτό που συμβουλευώ στους νέους ανθρώπους είναι να παραμείνουν **Ενεργοί**, γιατί κάθε κίνημα στηρίζεται σε ενεργά άτομα, στους ώμους αυτών που είναι έτοιμοι να προσφέρουν τα πάντα, ακόμα και τη ζωή τους, για να γίνει το κίνημά μας ισχυρότερο!

Η διάσωση ενός μικρού χωριού κι ενός μεγάλου ποταμού

Η διάσωση της Μεσοχώρας και η ματαίωση της εκτροπής του Αχελώου θα μπορούσε να γίνουν σύμβολα του σύγχρονου κοινωνικού κινήματος στην Ελλάδα. Η αντίστροφη έκβαση θα μπορούσε να είναι σύμβολο του αγχώδους καιροσκοπισμού και της πολιτικής του πλιάτσικου και της λεηλασίας.

Για τη Μεσοχώρα έχει ήδη αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση. Ο Γ. Σουφλιάς, η ΔΕΗ και τα πληρωμένα επιτελεία τους (Νομαρχία Τρικάλων, Δημαρχία Πινδέων) επελάμβουν παραμερίζοντας πραξικοματικά κάθε αντίρρηση στα καταστροφικά έργα. Στη Θεσσαλία βομβαρδίζεται η κοινωνία από το χονδροειδέστατο λαϊκισμό του πιο χαμηλού επιπέδου του καταρρέοντος πολιτικού συστήματος (ΚΚΕ, ΛΑΟΣ, λαϊκή κεντροδεξιά των ΠΑΣΟΚ-ΝΔ).

Το κοινοβουλευτικό πραξικόπημα του Σουφλιά με τον νόμο του 2006, την κοινοβουλευτική δηλαδή χωροθέτηση της εκτροπής του Αχελώου, δεν μπορεί πλέον να αντιμετωπιστεί με κάποια κοινοβουλευτική ή άλλη θεσμική πράξη.

Ο Γ. Σουφλιάς έχει το πολιτικό θράσος εκείνο που αναπόφευκτα θα τον φέρει αντιμετώπιση όχι με το "ψηφοφόρο", αλλά με το υποκείμενο που δημιουργεί τη συλλογική συνείδηση και αυτή βρίσκεται πλέον μακριά από το πολιτικό σύστημα που τον προστατεύει.

Αυτό όμως αφορά τον Γ. Σουφλιά και τα ακριβοπληρωμένα επιτελεία του.

Εσένα αναγνώστη, προφανώς σε ενδιαφέρει το πράττειν της κοινωνικής πλώρας. Αυτό κατά τη γνώμη μου ή θα πάρει τη μορφή κινηματικής έντασης ή δε θα υπάρξει (θα μείνει να παρακολουθεί την απόλυτη οικειοποίηση του νερού από τη ΔΕΗ και τα ενεργειακά λόμπι, τον αφανισμό της Μεσοχώρας και το τέλος του μυθικού Αχελώου). Αν είσαι αριστερός ή αναρχικός και σε ενδιαφέρει η ανάδυση ενός σύγχρονου κοινωνικού – πολιτικού λόγου, πρέπει να πιέσεις τη συλλογικότητά σου να σταματήσει να ανταγωνίζεται τα κοινωνικά κινήματα. Το σύγχρονο κοινωνικό πράττειν έχει ανάγκη από αέρα για να αναπνεύσει. Αν αντί να προσφέρουμε τη σωματική και πνευματική μας συμμετοχή, προτάσσουμε το κόμπλεξ της πολιτικής μας ενοχής – η πολιτική ενοχή των αριστερών και αναρχικών προέκυψε όταν υπό την κατάρρευση των ιδεολογιών, αποκαλύφθηκαν τα αδιέξοδα που αυτές κουβαλούσαν – τότε η κοινωνία φοβάται και απομακρύνεται.

Η απεύθυνση των σύγχρονων κινήματων δεν μπορεί παρά να είναι καθολική, δηλαδή σε όλη την κοινωνική διαστρωμάτωση. Ακριβώς αυτό το νόημα έχει το κάλεσμα της πανελλαδικής διαδήλωσης στις 12 Οκτωβρίου, όπως διατυπώθηκε στη συνέλευση εκατοντάδων της Μεσοχώρας του περασμένου Αυγούστου,

Ας φροντίσουμε να είμαστε όλοι εκεί!

Νίκος Ιωάννου

ΜΕΣΟΧΩΡΑ ΤΡΙΚΑΛΩΝ: ΤΡΙΤΟ ΚΑΜΠΙΝΓΚ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΑΧΕΛΩΟΥ

«Έξω οι μεσίτες της ΔΕΗ». «Η Μεσοχώρα δεν θα πνιγεί, εδώ θα γίνει ο τάφος της ΔΕΗ». Είναι Πέμπτη 13 Αυγούστου, γύρω στις 10 το βράδυ, και τα συνθήματα αντηχούν στην πλατεία της Μεσοχώρας όπου δεσπόζει, από μέρες, ένα πανώ που γράφει «ΔΕΗ-Εμφιετζόγλου-Σουφλιάς, η νέα χωροταξική λεηλασία». Υπογραφή: Πανελλαδική Κίνηση ενάντια στην εκτροπή του Αχελώου. Δίπλα ένα άλλο πανώ δηλώνει ρητά ότι «Η Μεσοχώρα δεν πωλείται». Απέναντι από τους κατοίκους της Μεσοχώρας που κάθονται στα πεζούλια κρατώντας μαύρες σημαίες και φωνάζουν τα συνθήματα, παίζει τραγούδια του Τσιτσάνη μία ορχήστρα. Πρόκειται για τη μουσική εκδήλωση που διοργανώνει ο δήμος Πινδαίων για το Δεκαπενταύγουστο. Απώτερος σκοπός, όμως, του δημάρχου Παντέρα που υποστηρίζει την εκτροπή του Αχελώου και έχει καταφτάσει στο χωριό με την κουστωδιά του δεν είναι να προσφέρει πολιτισμό στη Μεσοχώρα αλλά να αντιπαρατεθεί στο δεκαήμερο εκδηλώσεων ενάντια στο φαραωνικό έργο που διοργανώθηκαν φέτος τρίτη συνεχή χρονιά (5-15 Αυγούστου). Η Μεσοχώρα θα του γυρίσει την πλάτη και η ορχήστρα θα παίξει τελικά ενώπιον

μίας άδειας πλατείας με μόνους ακροατές την δημαρχιακή κουστωδιά. Λίγη ώρα αργότερα, οι συγκεντρωμένοι μεσοχωρίτες θα αποχωρήσουν επιδεικτικά και θα κατευθυνθούν με πορεία στη διπλανή πλατεία του χωριού. Ξημερώματα, όταν ο δήμαρχος φεύγει, όσοι αντιδρούν στον αφανισμό του χωριού έρχονται πρόσωπο με πρόσωπο μαζί του. Τον αποδοκιμάζουν έντονα για τη θέση του υπέρ της εκτροπής και τον εκδιώκουν από το χωριό. Αποτέλεσμα να ακυρωθούν οι εκδηλώσεις που προγραμματίζε τις επόμενες ημέρες ο Δήμος. Στο μεταξύ, ο αντινομάρχης Τρικάλων Κοτρώνης, πρωταγωνιστής στη διαδικασία κτηματογράφησης της Μεσοχώρας με την οποία ολοκληρώνεται θεσμικά ο κατακλυσμός, έχει φύγει από άλλο δρόμο. Ο ίδιος, τη Δευτέρα 10/8, την επομένη της πορείας που κατέληξε στο φράγμα, σε δήλωσή του κατέληγε αυτολεξεί: «Στόχος μας είναι ένας, να αγοράσουμε το μέλλον της Μεσοχώρας και μάλιστα σε πολύ καλή τιμή». Την Τετάρτη 12/8 στη συνέλευση που πραγματοποιήθηκε στο κοινοτικό γραφείο ακούστηκε το εξής ως απάντηση: «Ένα πουλημένο παρόν είναι ένα εφιαλτικό μέλλον». Είναι φανερό: δύο κόσμοι συγκρούονται και τούτη τη

«ΕΞΩ ΟΙ ΜΕΣΙΤΕΣ ΤΗΣ ΔΕΗ»

Ο δήμαρχος Πινδαίων εκδιώχτηκε από τους Μεσοχωρίτες που αντιδρούν στην ολοκλήρωση της διαδικασίας κτηματογράφησης του χωριού

φορά ήρθαν σε άμεση αντιπαράθεση. Από τη μία, οι ντόπιοι εκλεγμένοι θεσμικοί παράγοντες, υπερασπιστές της κερδοσκοπικής λογικής ΔΕΗ και των ανορθολογικών εργολαβικών σχεδιασμών του Γ. Σουφλιά, μεσίτες για το ξεπούλημα της Μεσοχώρας. Απέναντί τους, μεσοχωρίτες που αντιστέκονται στη λεηλασία του τόπου, της μνήμης και της φύσης από κοινού με πολίτες από όλη την Ελλάδα, που αντιλαμβάνονται πως την εκτροπή του Αχελώου την επιδιώκουν η κερδοσκοπική μανία των κρατικών-επιχειρηματικών σχεδιασμών και η λογική της «ανάπτυξης» που στέγνωσε τη Θεσσαλία και γέμισε φράγματα τον ποταμό. Το δεκαήμερο οικο-camping (5-15 Αυγούστου) που διοργάνωσαν η Πανελλαδική Κίνηση και ο «Αχελώου Ρους» από κοινού με άλλες περιβαλλοντικές-κοινωνικές οργανώσεις στην όχθη του Ασπροπόταμου και οι παρεμβάσεις που πραγματοποιήθηκαν, υπήρξαν το πεδίο συνάντησης αυτού του κόσμου που δηλώνει αποφασισμένος να αποτρέψει τον αφανισμό της Μεσοχώρας και να προστατεύσει τον Αχελώο. Το βίντεο της εκδίωξης του δημάρχου υπάρχει στο <http://mesochoraphotos.blogspot.com>.

Κυριακή 9 Αυγούστου: Η πορεία

Με μαυροπράσινες σημαίες να ανεμίζουν, μεσοχωρίτες και εκατοντάδες άτομα από όλη την Ελλάδα πορεύτηκαν προς το « φράγμα της ντροπής» και αφού αγνόησαν τις επτά διμοιρίες των ΜΑΤ διαδήλωσαν επάνω στο φράγμα. Ακτιβιστές της Πανελλαδικής Κίνησης ενάντια στην εκτροπή κρεμάστηκαν στο φράγμα και έγραψαν με χρώμα ένα τεράστιο «Όχι στην εκτροπή». Ένας διαδηλωτής

αναρριχήθηκε χωρίς σχοινιά από τον πάτο έως την κορυφή του φράγματος. Στη στέψη του φράγματος γράφτηκε το σύνθημα 'Ελεύθερος ρους- ελεύθερη ζωή' μαζί με την εικόνα-αντιστροφή της αρχαίας μυθικής απεικόνισης της πάλης του Αχελώου με τον Ηρακλή.

Γ. Παπαχριστοδούλου

Η δημόσια διαπόμπευση του δημάρχου ήταν ίσως το αποκορύφωμα των φετινών εκδηλώσεων στις οποίες η βροχή εμφανιζόταν σχεδόν κάθε μεσημέρι έδωσε τον δικό της τόνο. Την Παρασκευή 7/8, ακτιβιστές της Πανελλαδικής Κίνησης έκαναν παρέμβαση στο εργοτάξιο της σήραγγας εκτροπής στη Δρακότρυπα Καρδίτσας γράφοντας συνθήματα και αναρτώντας πανό διαμαρτυρίας. Το Σάββατο 8/8, πραγματοποιήθηκε λαϊκή συνέλευση μαζί με τους διαδηλωτές του camping στην πλατεία της Μεσοχώρας. Στη συνέλευση, που διακόπηκε λόγω βροχής για να συνεχιστεί στο κοινοτικό γραφείο, αναλύθηκαν οι τελευταίες εξελίξεις σε πολιτικό (εμμονή Γ. Σουφλιά να προωθήσει με κάθε μέσο το έργο) και νομικό επίπεδο (αναμονή αποστολής

προδικαστικού ερωτήματος από το ΣτΕ προς το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο για την προσφυγή που έχουν καταθέσει οι τοπικοί φορείς ενάντια στο νόμο Σουφλιά). Οι συμμετέχοντες αποφάσισαν να αποτραπεί η εγκληματική και επιβαλλόμενη κτηματογράφηση των περιουσιών της περιοχής που θα κατακλυστεί από τη λειτουργία του φράγματος, να σταματήσουν οι αποσιλώσεις που ξεκίνησαν πρόσφατα στο δάσος που βρίσκεται στη γέφυρα Αλεξίου ενώ στις 12 Οκτωβρίου στην Αθήνα θα γίνει πανελλαδική διαδήλωση καθώς εκδικάζεται από το Συμβούλιο της Επικρατείας (ΣτΕ) η προσφυγή κατά του ν. 3481/2006, με τον οποίο εγκρίθηκαν πραξικοπηματικά από τη βουλή οι περιβαλλοντικοί όροι του έργου της εκτροπής. Την επόμενη εβδομάδα,

μετά το οικο-camping, ο Δήμος Πινδαίων ανακοίνωσε ότι η διαδικασία της κτηματογράφησης ολοκληρώθηκε (η προθεσμία έληγε 30 Σεπτεμβρίου) και αναρτήθηκαν οι πίνακες, παρόλο που τα συνεργεία της Νομαρχίας δεν μπόρεσαν ποτέ να κάνουν επιτόπια κτηματογράφηση. Τον περασμένο Μάρτιο οι κάτοικοι απέτρεψαν την κτηματογράφηση με αποτέλεσμα αρχές Ιουλίου η Εισαγγελία Τρικάλων να ασκήσει ποινικές διώξεις σε βάρος 10 ατόμων. Η από αέρος (;) ολοκλήρωση της κτηματογράφησης διαμορφώνει νέο τοπίο στην υπόθεση «εκτροπή του Αχελώου». Πλέον, υπάρχει το εφιαλτικό ενδεχόμενο σύντομα να κατακλυστεί η Μεσοχώρα, στο πλαίσιο εφαρμογής του νόμου 3734/2009 που επιβάλλει την κτηματογράφηση, ώστε να λειτουργή-

σει το φράγμα. Σε περίπτωση που το ΣτΕ ακυρώσει ως αντισυνταγματικό το νόμο Σουφλιά, ναι μεν η διαδικασία της εκτροπής πρέπει να ξεκινήσει από την αρχή, αλλά η Μεσοχώρα θα είναι κατακλυσμένη και η ΔΕΗ θα έχει εδραιώσει ολοκληρωτικά τον έλεγχό της στα νερά του Αχελώου (λειτουργεί ήδη τρία φράγματα) για να παράγει υδροηλεκτρική ενέργεια. Αυτή η εξέλιξη πρέπει οπωσδήποτε να αποτραπεί κοινωνικά. Με ψήφισμά της η λαϊκή συνέλευση, που πραγματοποιήθηκε στις 27 Αυγούστου, ζητά να σταματήσει κάθε δραστηριότητα που αφορά την εφαρμογή του αντισυνταγματικού νόμου 3734/2009, μέχρι να αποφανθούν τελεσίδικα για αυτόν τόσο το ΣτΕ, όσο και το Δικαστήριο Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Από τη σκοτεινή ντουλάπα στην πολύχρωμη κοινωνία

Γίνεται να είσαι ανοιχτά gay στην κοινωνία που ζούμε χωρίς να είσαι στο περιθώριο; Κι όμως γίνεται! Είμαι 16 χρόνων, ανοιχτά γκέι, δηλαδή γνωρίζουν για τη σεξουαλική μου ταυτότητα η οικογένειά μου, οι συγγενείς μου, οι φίλοι – ακόμη και όσοι συμμαθητές, γνωστοί και καθηγητές έτυχε να ενδιαφερθούν. Και όχι μόνο δεν έχω περιθωριοποιηθεί, αλλά πιστεύω ότι έχω συντελέσει στην αλλαγή της νοοτροπίας πολλών ατόμων.

Πολλοί έχουν στο μυαλό τους ανοιχτά ομοφυλόφιλους ως υπερβολικά θηλυπρεπή αγοράκια που συχνάζουν αποκλειστικά στο Γκάζι, έχοντας ντεκαπαρισμένο μαλλί και φορώντας πουά κολάν. Η αλήθεια όμως δεν είναι μόνο αυτή και

αν την κοιτάξει κανείς με ανοιχτό μυαλό, θα εκτιμήσει πολύ τις αρετές αυτής της προσέγγισης, ενώ προσωπικά τη θεωρώ τη μοναδική πραγματική λύση για κάποιον που θέλει να εξαλείψει οριστικά την ομοφοβία από τη ζωή του. Θα τεκμηριώσω, μάλιστα, τη θέση μου μέσω της δικής μου ιστορίας.

Από τις αρχές της σχολικής μου ηλικίας υπήρξα το επίκεντρο ομοφοβικών επιθέσεων και κοινωνικού αποκλεισμού από την υπόλοιπη μαθητική κοινότητα. Από το δημοτικό μέχρι το λύκειο με ακολουθούσαν φήμες και ομοφοβικές (τις περισσότερες φορές) λεκτικές επιθέσεις από τους «νταήδες» του σχολείου. Όλα αυτά μέχρι που πήρα τα πάνω μου, το αποδέχτηκα πρώτα από όλα στον εαυτό μου και μετά το είπα στην οικογένειά

μου. Δεν ήταν εύκολο και ήταν χρονοβόρο, αλλά από τότε νιώθω πολύ ευχαριστημένος που η μητέρα μου έφτασε από το σημείο να λέει ότι θα αυτοκτονούσε αν ο γιος της ήταν γκέι να έρθει στο pride και να κρατάει, μαζί με όλους μας, την πολύχρωμη σημαία. Εφόσον απέκτησα την αποδοχή της οικογένειας, ήταν φυσικό να το πω και στους φίλους μου και μετά να κάνω κάτι που σίγουρα δεν περίμενε κανείς. Δηλαδή να απαντήσω καταφατικά σε όλες αυτές τις φήμες και να αρχίσω να προσπαθώ, μέσω επιχειρημάτων, ν' αλλάξω τις ομοφοβικές απόψεις που έχουν οι περισσότεροι συμμαθητές μου. Η ανταπόκριση ήταν πολύ θετική, καθώς σε ένα άτομο που έχει αποδεχτεί την ομοφυλοφιλία του οι υπόλοιποι τείνουν να έχουν προστατευτική στάση και να αντιμάχονται την ομοφοβία. Κάπως έτσι αλλάζει σιγά σιγά η κοινωνία και είναι προφανές ότι αν κάποιος αρχίσει από μέσα προς τα έξω, όσον αφορά την εγγύτητα των ατόμων που τον έχουν αποδεχτεί, τότε μάλλον στο τέλος καταλήγει προστατευμένος από την ομοφοβία, σαν ένα κρεμμύδι, παρά εκτεθειμένος σε αυτή.

Σίγουρα δεν είναι εφικτό για όλους μας, μια και πολλοί έχουμε τρομερά στενοκέφαλες οικογένειες και πολύ συντηρητικά επαγγελματικά περιβάλλοντα, όμως αν όλοι μας αρχίζαμε να βγαίναμε βήμα βήμα από το καβούκι μας, τότε και η κοινωνία θα προχωρούσε μπροστά μαζί μας. Γιατί το να προσπαθείς όσο μπορείς να είσαι out είναι ένα μεγάλο βήμα μπροστά, το οποίο σε απαλλάσσει από πολλά άγχη και ανασφάλειες και σου επιτρέπει να αναπτύσσεις περισσότερες (και με μεγαλύτερη ευκολία) ειλικρινείς διαπροσωπικές σχέσεις, ενώ είναι σίγουρα ένας πολύ πιο αποτελεσματικός τρόπος άμυνας από ό,τι το κρύψιμο.

Στράτος Βουκελάτος

Μαθητής Γ' Λυκείου,
Μέλος της Πρωτοβουλίας Νέων της
Ομοφυλοφιλικής
-Λεσβιακής Κοινότητας Ελλάδας
(<http://pnolke.wordpress.com>)

Οι αρκούδες είναι πολιτισμένες!!!

Φέτος, για πρώτη φορά, οι ελληνικές αρκούδες βγήκαν από τις σπηλιές τους κι έκαναν την εμφάνισή τους στο Athens Pride και το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ. Ο λόγος για την ομάδα **Greek Bears** (Έλληνες Αρκούδοι), στην οποία περιλαμβάνονται τριχωτοί κι εύσωμοι γκέι άντρες που αυτοχαρακτηρίζονται **bears** και δηλώνουν ανοιχτά την επιθυμία τους για άλλους «αρκούδους».

Σε πολλές χώρες, και κυρίως σε αυτές που έχουν παράδοση στα prides (π.χ. Γερμανία, Αμερική), υπάρχουν οργανωμένα μπλοκ και ομάδες που, πέρα από τη σεξουαλική τους ταυτότητα (λεσβία, γκέι, αμφί, τρανς, queer), κάνουν αισθητές και τις σεξουαλικές τους προτιμήσεις και συμπεριφορές μέσα από συγκεκριμένα σύμβολα και χαρακτηριστικά. Ενδεικτικές ομάδες είναι οι Bears και οι S/M (σαδομαζοχιστές/τριες).

Κατά πόσο, όμως, είναι πολιτικό να δηλώνει κάποιος/α τις σεξουαλικές του/της προτιμήσεις; Αποτελεί πολιτική το να εκφράζει κάποιος/α δημόσια τον τρόπο που επιθυμεί να κάνει σεξ; Το να αρέσουν σε κάποιον **ανοιχτά** τα τριχωτά ή και χοντρά σώματα αποτελεί πολιτική δήλωση ή αποτελεί μια προσωπική επιλογή που αφορά μόνο τον ιδιωτικό χώρο; Οφείλουμε να σταθούμε αλληλέγγυοι/ες σε ομάδες που προβάλλουν τις σεξουαλικές τους επιλογές ή συμπαραστεκόμαστε **μόνο** στα LGBTQ άτομα λόγω του ρατσισμού και της καταπίεσης

που δέχονται; Πρόκειται για ερωτήματα που δημιουργούν αμηχανία ακόμη και μέσα στην ευρύτερη LGBTQ κοινότητα.

Οι σύγχρονες δημοκρατικές κοινωνίες στις οποίες ζούμε κυριαρχούνται από το **ετεροκανονικό δυαδικό αναπαραγωγικό μοντέλο σχέσεων**: η κυρίαρχη σεξουαλικότητα είναι η ετεροφυλική και η αναπαραγωγή, ως απόρροια ενός μονογαμικού πλαισίου, αποτελεί προορισμό των σεξουαλικών σχέσεων. Η **κυρίαρχη αναπαραγωγική σεξουαλικότητα** γίνεται αποδεκτή σε αντίθεση με τις μη κυρίαρχες, τις **«σεξουαλικότητες του πάθους»**, οι οποίες εστιάζουν περισσότερο στην ηδονή και την απόλαυση και συχνά εκδηλώνονται σε πολυγαμικό ή polyamory πλαίσιο. Τα MME και η διαφημιστική αγορά συμβάλλουν στην αναπαραγωγή αυτού του μοντέλου κι επιπλέον προβάλλουν ως επιθυμητό υποκείμενο το αρρενωπό, γυμνασμένο και άτριχο σώμα.

Σε αυτό το πλαίσιο το να δηλώνεται **δημόσια** μια **μη** κυρίαρχη σεξουαλική προτίμηση μπορεί ν' αποτελέσει πολιτική πράξη, η οποία συμβάλλει αφενός στην **ορατότητα** των ποικίλων τρόπων πραγμάτωσης της επιθυμίας, την καλλιέργεια αποδοχής της σεξουαλικής ποικιλομορφίας και αφετέρου την έμμεση κριτική απόρριψη του ετεροκανονικού αναπαραγωγικού μοντέλου σχέσεων. Ιδιαίτερα όταν οι «εναλλακτικές» σεξουαλικές πρακτικές οικειο-

ποιούνται από άτομα που ήδη ανήκουν σε μη κυρίαρχες σεξουαλικές ταυτότητες, όπως οι γκέι, οι λεσβίες, οι αμφί και οι τρανς, τότε είναι ακόμη πιο **επιτακτική** η εκδήλωση αλληλεγγύης στις πολιτικές ομάδες οι οποίες τολμούν ανοικτά και περήφανα ν' αμφισβητήσουν τα στερεοτυπικά μοντέλα των επιθυμιών (π.χ. αυτό του αρρενωπού γυμνασμένου άντρα που επιθυμεί την καλλιγραμμη θηλυπρεπή γυναίκα [sic]).

Οι άντρες **που** είναι τριχωτοί, **που** τα σώματά τους απέχουν από αυτά του γυμναστήριου, **που** επιθυμούν άλλους τριχωτούς άντρες, **που** είναι γκέι, **που** το δηλώνουν δημόσια και περήφανα, **που** αυτοαποκαλούνται «αρκούδες» (bears)

αποτελούν πολιτικά υποκείμενα που αντιστέκονται στην κανονικότητα της ετεροφυλοφιλικής ζωής αλλά και στην κανονιστικότητα της ομοφυλοφιλικής.

Αξίζει να υποστηρίξουμε την ύπαρξή τους καθώς και να στεκόμαστε αλληλέγγυοι/ες στα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι «αρκούδες» όταν αποφασίσουν να βγουν από τις σπηλιές τους και να ζήσουν ελεύθερα στις πόλεις.

Πληροφορίες σχετικά με τους Έλληνες Αρκούδους: www.greekbears.org.

Σ.σ.: το άρθρο αναφέρεται σε συναινετικές σεξουαλικές πρακτικές.

Φιλίππα Διαμάντη

ΨΑΧΝΑ ΕΥΒΟΙΑΣ: ΕΞΑΣΘΕΝΕΣ ΧΡΩΜΙΟ ΣΤΟ ΠΟΣΙΜΟ ΝΕΡΟ

Η ΛΑΡΚΟ ΞΕΡΝΑΕΙ ΚΑΡΚΙΝΟ

Η μόλυνση ήταν γνωστή από το 2002 αλλά αποκρύφτηκε

Το πρώτο περιστατικό καταγράφηκε στα Οινόφυτα Βοιωτίας (Ασωπός ποταμός): υψηλές συγκεντρώσεις εξασθενούς χρωμίου στο πόσιμο νερό. Τώρα, αποκαλύπτεται ότι τον εφιάλτη της καρκινογόνου ουσίας ζει εδώ και χρόνια, κοντά στα Οινόφυτα, η περιοχή Ψαχνών-Αρτάκης (Μεσσάπια) στην κεντρική Εύβοια, 20 χλμ από τη Χαλκίδα, την πρωτεύουσα του νομού. Η ύπαρξη υψηλών συγκεντρώσεων εξασθενούς χρωμίου στο πόσιμο νερό του δήμου Μεσσαπίων (πάνω από 50 mg/l) αποκαλύφθηκε στους κατοίκους της περιοχής μόλις φέτος, έπειτα από μετρήσεις τις οποίες έκανε το ΙΓΜΕ (Ινστιτούτο Γεωλογικών και Μεταλλευτικών Ερευνών) ενώ μετρήσεις του τμ. Γεωλογίας του πανεπιστημίου Αθηνών έδειξαν ότι οι συγκεντρώσεις σε ορισμένες πηγές φτάνουν έως 128 mg/l. Το όριο ασφαλείας εξασθενούς χρωμίου κατά τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας είναι το 0 και κατ' άλλους τα 0,2 μg/l ενώ οι συγκεντρώσεις νικελίου στα Μεσσάπια ξεπερνούν τα 30 μg/l (με όριο ασφαλείας τα 20 μg/l).

Στους «αρμόδιους» φορείς, η ρύπανση του υδροφόρου ορίζοντα ήταν γνωστή από το 2002 αλλά αγνοήθηκε: το διάστημα 1997-2002 τα υπουργεία ΠΕΧΩΔΕ και Ανάπτυξης διεξήγαγαν ποιοτικές μετρήσεις στο νερό και

δημοσίευσαν τα αποτελέσματα των αναλύσεων μόνον για ολικό άζωτο και ολικό φώσφορο, οι συγκεντρώσεις των οποίων παρουσιάζονται υψηλότερες από αυτές του Κάτω Ασωπού. Ο βιοχημικός Α. Παντελόγλου συμπεραίνει ότι από το 2002 «ήταν σαφές, για κάθε αρμόδιο και κάθε υπηρεσία, ότι τα νερά, εκτός από λειψά, ήταν ισχυρά μολυσμένα και υπό πίεση τουλάχιστον, βιολογίσιμης οργανικής μόλυνσης». Επιπρόσθετα υπέφεραν από μόλυνση περισσότερο από κάθε άλλο υδάτινο διαμέρισμα στην Στ. Ελλάδα. Παρόλο που οι μελετητές δεν παρουσιάζουν τις μετρήσεις για τα βαρέα μέταλλα, προτείνουν για την αντιμετώπιση της υπαρκτής επιβάρυνσης του υδροφόρου ορίζοντα τον σχεδιασμό έργων διαχείρισης που αφορούν μόνο τις γεωργικοκτηνοτροφικές χρήσεις του νερού (κάμπος και δάση των Μεσσαπίων αποτελούν, έως σήμερα, βασική πηγή πλούτου για κομμάτι της τοπικής κοινωνίας). Τότε, για ποιο λόγο αποκρύφθηκαν τα στοιχεία και από πού προκύπτει η τοξική μόλυνση;

Πάμε 40 χρόνια πίσω: ξεκινά να λειτουργεί στο Ξηροβούνι η ΛΑΡΚΟ Α.Ε., μία από τις ισχυρότερες μεταλλευτικές βιομηχανίες εξόρυξης σιδηρορυτίτη στην Ελλάδα. Η μέθοδος εξόρυξης που επιλέχτηκε ήταν αυτή των ανοιχτών

ορυχείων από τα οποία απελευθερώνονται τοξικές ουσίες, που όπως δείχνουν τα στοιχεία, διείσδυσαν στον υδροφόρο ορίζοντα. Πρόσφατα, η ΛΑΡΚΟ εγκατέστησε στην περιοχή Βρυσάκια (β. Ευβοϊκός) μονάδα προ-εμπλουτισμού των νικελιούχων μεταλλευμάτων με χρήση θειικού οξέος. Πού κατέληξαν άραγε όλες αυτές οι απορροές; Εξάλλου, όπως αναφέρουν πολίτες που δραστηριοποιούνται ενάντια στο εξασθενές χρώμιο στα λατομεία της ΛΑΡΚΟ εναποτέθηκαν αυθαίρετα τοξικά στερεά απόβλητα, προσθέτοντας έτσι μία ακόμη εστία ρύπανσης. Σήμερα αποδεικνύεται περίτρανα ότι η ΛΑΡΚΟ, όχι μόνον τραυμάτισε ανεπανόρθωτα το φυσικό τοπίο, όχι μόνον αποτέλεσε πηγή κομματικής-συνδικαλιστικής εξουσίας κάθε απόχρωσης, μπουκλώνοντας παράλληλα με χρήματα την πλειοψηφία των τοπικών φορέων, όχι μόνον καταλήστευσε τον φυσικό πλούτο, αλλά, πολύ περισσότερο, ξερνάει καρκίνο στις βρύσες των Μεσσαπίων. Οι οικολογικές και κοινωνικές επιπτώσεις της λογικής της «ανάπτυξης» που κυριάρχησε στην περιοχή με τη λειτουργία της ΛΑΡΚΟ ενδέχεται μάλιστα να φτάνουν έως το Ληλάντιο πεδίο, τον επίσης μολυσμένο κάμπο που βρίσκεται νότια της Χαλκίδας. Αναπάντητο είναι πλέον το ερώτημα εάν η υπάρχουσα κατάσταση είναι οικολογικά αναστρέψιμη

(στα Μεσσάπια, όλοι πια πίνουν εμφιαλωμένο ενώ το μπάνιο δεν επιτρέπεται εξαιτίας του κινδύνου καρκινογένεσων).

Στο πλαίσιο αυτό, με τη ΛΑΡΚΟ να αποτελεί «κράτος εν κράτει» και την τοπική-κεντρική εξουσία να την στηρίζει θεσμικά και εξωθεσμικά, δεν είναι παράξενο, για παράδειγμα, που ο δήμαρχος Μεσσαπίων Αντ. Μπαζώτης (ΝΔ) ζήτησε από την αστυνομία να απαγορεύσει ενημερωτική εκδήλωση για το εξασθενές χρώμιο, που διεξήχθη στην κεντρική πλατεία στα Ψαχνά στις 20 Ιουλίου με πρωτοβουλία του Δικτύου Πολιτών και Συλλόγων Εύβοιας. Ούτε ξενίζει επίσης η καθυστέρηση του νομάρχη Εύβοιας Θ. Μπουραντά (ΠΑΣΟΚ) να παρέμβει. Για την ιστορία, ο δήμαρχος διατέλεσε μέλος του ΔΣ της ΛΑΡΚΟ ως εκπρόσωπος της ΔΕΗ (το επάγγελμά του είναι κτηνίατρος!), ο νομάρχης πρώην πρόεδρος του Εργατικού Κέντρου... Η ενεργοποίηση πολιτών της Εύβοιας που συντονίζονται με όσους μάχονται ενάντια στο εξασθενές στα Οινόφυτα, ίσως αποτελέσει την αρχή του τέλους για την πολιτική-κομματική-επιχειρηματική-συνδικαλιστική μαφία που ασύδοτα εγκληματεί, χρόνια τώρα, σε βάρος της φύσης και της κοινωνίας.

Γ. Παπαχριστοδούλου

Η ΝΙΣΥΡΟΣ ΚΑΙ Η ΓΕΩΘΕΡΜΙΑ

Στη Νίσυρο, πρόσφατα ανασύρθηκε ένα ζήτημα, το οποίο είχε απασχολήσει και παλιότερα τους κατοίκους του νησιού. Το ζήτημα της αξιοποίησης της γεωθερμικής ενέργειας, η οποία προέκυψε από πρόσφατη ηφαιστειακή δράση και παράγει υπέρθερμους ατμούς ή μείγματα ατμού και νερού, από σχετικά μικρό βάθος (μέχρι 3 km).

Το 1997, οι κάτοικοι, με δημοψήφισμα που διεξήχθη στο νησί, είχαν απαντήσει όχι (89%) στα σχέδια της ΔΕΗ για εκμετάλλευση του γεωθερμικού πεδίου της Νισύρου. Τώρα η ΔΕΗ, σε συνεργασία με εταιρεία ισραηλινής προέλευσης αλλά και με αρρωγούς το δήμαρχο του νησιού και κάποιους κατοίκους, επανέρχονται με πρόταση κατασκευής γεωθερμικής μονάδας 10 MW, 3 km νοτιοανατολικά του χωριού Νικιά. Με προοπτική να φτάσουν τα 40-50 MW και να γίνει έτσι εφικτή η ηλεκτροδότηση του νησιωτικού συγκρότηματος που περιλαμβάνει τα νησιά Κω, Τήλο, Κάλυμνο και Λέρο, καθώς οι ενεργειακές ανάγκες του νησιού φτάνουν μόλις στα 1-2 MW.

Καταρχάς, θα πρέπει να σημειώσουμε ότι η γεωθερμία αποτελεί ανανεώσιμη πηγή ενέργειας, εφόσον βέβαια λαμβάνεται μέριμνα για την ανανέωση των γεωθερμικών ρευστών. Επίσης αποτελεί μια σχετικά ασφαλή και ήπια μορφή ενέργειας, όταν λαμβάνονται αποδεκτά μέτρα για την παρεμπόδιση ανεπιθύμητων εκλύσεων αερίων. Στα συν της θα πρέπει να συμπεριληφθεί και το γεγονός ότι το κόστος λειτουργίας ενός γεωθερμικού σταθμού είναι μικρότερο σε σύγκριση με το κόστος λειτουργίας άλλων ανανεώσιμων πηγών (π.χ. αιολικά πάρκα). Τέλος, ένα από τα βασικά της πλεονεκτήματα είναι ότι όταν η θερμοκρασία είναι χαμηλή, μπορεί να χρησιμοποιηθεί στις αγροτικές καλλιέργειες, στην οικιακή νύξη και στη θέρμανση. Τα μειονεκτήματά της, που συνδέονται με τη Νίσυρο και προκαλούν τις αντιδράσεις των κατοίκων, έχουν να κάνουν καταρχάς, με την έλλειψη εκτεταμένης κατασκευαστικής εμπειρίας σε μονάδες ισχύος, τα οποία εκμεταλλεύονται γεωθερμικά πεδία ενεργών ηφαιστειών. Η αναγκαστική έκλυση στην ατμόσφαιρα ρυπαντών όπως το υδρόθειο και η αμμωνία, το διοξείδιο του πυριτίου και το μονοξείδιο του άνθρακα στο περιβάλλον, είναι δυνατόν να προκαλέσουν σε ένα βάθος χρόνου (20-30 χρόνια) καρκινογενέσεις και άλλα σοβαρά προβλήματα υγείας.

Το ζήτημα όμως είναι και χωροταξικό καθώς ο διαθέσιμος χώρος πεδίου στη Νίσυρο είναι 3 km² και σε καμία περίπτωση δεν επαρκεί για εγκατάσταση ηλεκτροπαραγωγής έως και 50 MW. Σε αυτό θα πρέπει να προστεθεί η κοντινή απόσταση της προτεινόμενης τοποθεσίας εργοστασίου με το χωριό Νικιά, όπου και λόγω των καιρικών συνθηκών καθιστούν το χωριό ευάλωτο στις εκπομπές αυτές. Τέλος να προσθέσουμε πως η θάλασσα και η παράκτια ζώνη της Νότιας Νισύρου είναι ενταγμένες στο δίκτυο προστασίας Natura. Οι ανανεώσιμες πηγές ενέργειας και η εκμετάλλευσή τους είναι από τα βασικά ζητήματα που αφορούν το ενεργειακό τοπίο στην Ελλάδα αλλά και σε παγκόσμιο επίπεδο και φυσικά είναι από τις ουσιαστικότερες απαντήσεις στις βρώμικες μορφές ενέργειας. Θα πρέπει ωστόσο κάθε φορά που τίθενται στο προσκήνιο και επιχειρείται κάπου η εκμετάλλευσή τους να υπολογίζονται διάφοροι παράγοντες, με βασικότερη όλων την αξιολόγηση των πραγματικών κοινωνικών αναγκών για ενέργεια. Επίσης, θα πρέπει να λαμβάνεται υπόψη η μορφολογία και οι ιδιαίτερες ανάγκες κάθε τόπου, όπου επιχειρούνται τέτοιες εγκαταστάσεις, καθώς και οι πραγματικές ανάγκες του τόπου για ενέργεια. Τέτοια είναι και η περίπτωση της Νισύρου, που ναι μεν έχει γεωθερμικό πεδίο, είναι δε, λόγω χωροταξίας και μορφολογίας, αδύνατη μια τέτοια ενέργεια.

ΕΛΙΑΝΑ ΚΑΝΑΒΕΛΗ

ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ ΠΟΛΙΤΩΝ ΑΝΑΥΡΟΥ ΓΙΑ ΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΚΟΥ

Το πάρκο του Αναύρου αποτελεί το μεγαλύτερο πάρκο στο Βόλο και παράλληλα το μοναδικό πραγματικό πνεύμονα πρασίνου στην πόλη. Η σημασία του είναι τεράστια, όχι μόνο για τους κατοίκους της περιοχής αλλά και για όλους τους πολίτες. Το πάρκο αποτελεί δημόσια έκταση χωρίς Συντελεστή Δόμησης (ΣΔ). Παράλληλα όμως αποτελεί και ένα μοναδικής αξίας «φιλέτο», το οποίο έχει βάλει εδώ και καιρό στο μάτι το ξενοδοχείο ΞΕΝΙΑ.

Η αρχή έγινε πριν από δύο περίπου χρόνια, όταν το ξενοδοχείο καταπάτησε μια περιοχή 2,5 στρεμμάτων. Τότε κάποιοι πολίτες αντέδρασαν, αλλά δεν κατάφεραν να ανατρέψουν την κατάσταση.

Το γεγονός αυτό, άνοιξε προφανώς την όρεξη του ξενοδοχείου, το οποίο αποφάσισε να καταστρώσει, σε συνεργασία με το δήμο Βόλου, ένα σχέδιο για την καταπάτηση μιας έκτασης 30 περίπου στρεμμάτων. Το σχέδιο είναι ως εξής: Η δημοτική αρχή ανέλαβε να προχωρήσει σε αναθεώρηση του Γενικού Πολεοδομικού Σχεδίου (ΓΠΣ) του Δήμου, με σκοπό να εντάξει σε αυτό ολόκληρη την περιοχή. Με αυτόν τον τρόπο, η έκταση θα αλλάξει χρήση (σήμερα είναι χαρακτηρισμένη ως πάρκο) και θα αποκτήσει ΣΔ, κάτι που θα επιτρέψει σε οποιονδήποτε πάρει την εκμετάλλευσή της, να χτίσει μέσα στο πάρκο. Στη συνέχεια θα παραχωρήσει στο ξενοδοχείο την περιοχή και αυτό με τη σειρά του θα αναλάβει να κατασκευάσει εκεί συνεδριακό κέντρο, εκθεσιακούς χώρους, καθώς και bungalows. Το σχέδιο ήταν απλό, αλλά αυτή τη φορά οι πολίτες, με φρέσκιες τις μνήμες του Δεκέμβρη, αποφάσισαν να αντιδράσουν μαζικά για να προστατέψουν το πάρκο τους. Δημιουργήθηκε λοιπόν στις αρχές του 2009 η συνέλευση πολιτών Αναύρου, η οποία είχε ως στόχο την αποτροπή της ιδιωτικοποίησης του πάρκου. Η πρώτη συνέλευση που πραγματοποιήθηκε (με τη συμμετοχή περίπου 100 πολιτών κάθε ηλικίας) όρισε μια ανοιχτή συντονιστική επιτροπή, η οποία ανέλαβε να εξετάσει τα νομικά ζητήματα του προβλήματος και να ενημερώσει όλο τον κόσμο της πόλης. Στην επιτροπή συμμετέχουν απλοί πολίτες, εκπρόσωποι οικολογικών οργανώσεων, καθώς και φοιτητές της Ανεξάρτητης Φοιτητικής Πρωτοβουλίας. Στους μήνες που ακολούθησαν πραγματοποιήθηκε προσφυγή στο Συμβούλιο της Επικρατείας, συλλογές υπογραφών καθώς και νέες συνελεύσεις για την περαιτέρω ενημέρωση του κόσμου. Τέλος, τη Δευτέρα 1 Ιουνίου διοργανώθηκε εκδήλωση στο Δημαρχείο του Βόλου με ομιλητές δυο αρχιτέκτονες – πολεοδόμους μηχανικούς από την Αθήνα και τη συμμετοχή περίπου 300 πολιτών (η αφίσα της εκδήλωσης είναι διαθέσιμη στο <http://anefpr.blogspot.com/>). Ο αγώνας συνεχίζεται...

Κωνσταντίνος

απο την εξέγερση

Στην κοινωνία ελέγχου

Πολιτικό Τριήμερο

Κριτικής & Ανάλυσης

2-3-4
ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ

- Μεταναστευτικό
- Καταστολή
- Άμεση Δημοκρατία

ΤΕΤΑΡΤΗ 2 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ

**ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ
ΣΤΗ ΔΙΝΗ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΩΝ**

Από τον μύθο της αλληλεγγύης στα πογκρόμ και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης
Ο πρόσφυγας ως ενεργός συμμετοχός στο κοινωνικό και όχι ως υποκείμενο

Φιλήμονας Πατσάκης
Κώστας Δεσποινιάδης (εκδόσεις Πανοπτικών)
Βασίλης Λαδάς (Συγγραφέας-Δικηγόρος)
Φόρουμ Μεταναστών Κρήτης

ΠΕΜΠΤΗ 3 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ

**ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ
Η ΘΩΡΑΚΙΣΗ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ**

Η ιδεολογική προσαρμογή των κρατών μπροστά στην κοινωνική πόλωση
Νομοθετικό και επιχειρησιακό οπλοστάσιο
Κοινωνία του φόβου και του ελέγχου

Κώστας Παππαδάκης (Δικηγόρος)
Νίκος Ζέρβας (Δημοσιογράφος)
Αθανάσιος Μαρβάκης (καθηγητής ΑΠΘ)

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 4 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ

**ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ
ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ**

Η χρεωκοπία του πολιτικού συστήματος και
η αναγκαιότητα της Άμεσης Δημοκρατίας και της Αλληλεγγύης

Νίκος Ιωάννου
Βλασία Τριανταφύλλη-Βάσω Τσούνη (σωματείο ΠΕΚΟΠ)
(Ανοιχτή συνέλευση Συκεών)
Σταμάτης Κυριάκης ,
(επιτροπή αλληλεγγύης στην εξέγερση των Λευκιμναίων)

Στον κοινωνικό χώρο
για την ελευθερία

ΜΙΚΡΟΠΟΛΙΣ

Βενιζέλου
με Β. Ηρακλείου 18

ΟΛΕΣ ΟΙ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ
ΞΕΚΙΝΟΥΝ ΣΤΙΣ :

19:00

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης